

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

A NAGY KÜZDELEM

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2024. április, május, június

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon
2024

© 2024 – **Viață și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România**
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra és tördelés: Czinkota Judit Orsolya

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN G.

**A nagy küzdelem / Idézetek a Bibliatanulmányokhoz /
2024. április, május, június / Szemelvények a Prófétaság Lelke
írásaiból a naponkénti tanulmányozáshoz / Ellen G. White**

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon, Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-490-4

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. A minden háborút kiváltó harc	5
2. A központi kérdés: szeretet vagy önzés?	13
3. Fény a sötétben	21
4. Kiállás az igazság mellett	30
5. Hinni nehéz helyzetekben	38
6. Két tanúbizonyság	46
7. A remény motiváló ereje	54
8. A szentélyből sugárzó fény	62
9. Isten uralmának alapja	70
10. A spiritizmus leleplezése	78
11. Fenyegető konfliktus	86
12. A föld történelmének záró eseményei	94
13. Isten szeretetének diadala	102

1.

A MINDEN HÁBORÚT KIVÁLTÓ HARC

Március 30., szombat délután

Ősszüleink bűnbeesése előtt már Krisztus kijelentette, hogy fel akarja menteni az embert a bűn büntetése alól, ezért le kell jönnie földünkre, hogy Sátánt a saját harcterén győzhesse le. A mennyben kezdődött háború tehát a földön fog folytatódni.

E küzdelemnek számos vetülete van. Hatalmas érdekek csapnak össze egymással. A világegyetem lakói választ várnak a következő kérdésekre: „Talán nem tökéletes Isten törvénye, ezért változtatni kell rajta? És meg kellene változtatni az isteni kormányzatot is, vagy az is változhatatlan és örök?” [...]

A Krisztus által átélt küzdelmek hevességével arányosak az Úr sikereinek vagy kudarcainak a hatásai... Sátán megpróbálta legyőzni Krisztust, hogy megőrizhesse a világ fölötti uralmát... Az egymáshoz való viszonyulásuk mutatja meg mind az Atya és a Fiú, mind pedig Lucifer jellemét. Isten az ő igazságosságának és szeretetének nyilvánvaló bizonyítékait kínálta fel. – *The Signs of the Times*, 1902. augusztus 27.

Az Úr szeme szüntelenül figyel bennünket. Az emberi lélek és a feddhetetlenség Napja közé ékelődő felhőket hitünk megerősítése céljából engedi meg Isten, hogy még szorosabban kapaszkodjunk az ő ígéreteibe, és hogy ragyogó, biztos reménységünket egyetlen viharfelhő se árnyékolhassa be. Mindenkinék magának kell megtanulnia szenvedni, erősnek maradni, hogy ne süllyedjen el gyengeségében. [...]

Próbák és nehézségek érnek, de ez nem azt jelenti, hogy Jézus nem szeret és nem áld meg. Isten Báránya együttérzően azonosul a szenvedést átélő, hívő gyermekeinek az érdekeivel. Minden pillanatban óvja őket. Ismeri összes fájdalmukat, Sátán minden kísértését és a lelküket marcangoló összes kételyt. A megkísértettek, a tévelygők és a hitüket elveszítők védelmére kel. Próbálja fölemelni magához őket. Krisztus szolgálatához tartozik megszentelni hűségeseit, megtisztítani őket

és a szívüket békével betölteni. Ez által teszi őket méltókká a dicsőségre, tisztességre és az örök életre, valamint a bármilyen földi fejedelem által szerzett örökségnél gazdagabb és tartósabb örökségre. – *Our High Calling*, 327. o.

Nagy nehézségek jönnek a világra, és Sátán erői minden erejüket latba vetve próbálnak szenvedést, pusztulást okozni. Az ördög igyekszik minden elképzelhető nyomorúságot ráhozni az emberiségre. A föld az ő ténykedésének színtere, a kísértő mégis féken van tartva. Csak addig mehet el, ameddig megengedi neki az Úr. [...]

Jézus él, hogy esedezzen értünk. Miközben sötétség és homály fogja körül a földet, az életünk csak Krisztus által Istenben elrejtve van biztonságban. Csodálatos Üdvözítőnk van! Őbenne van örök életünk minden reménysége... A hitnek át kell törnie még a legsötétebb felhőkön is. – *That I May Know Him*, 284. o.

Március 31., vasárnap

Lucifer a mennyben lázadása előtt egy magas rangú, felmagasztalt angyal volt, aki rangban legközelebb állt Isten egyszülött Fiához. Arca a többi angyaléhoz hasonlóan szelídséget és boldogságot fejezett ki. Homloka magas és széles volt, ami nagy értelméről tanúskodott. Alakja tökéletes, magatartása nemes és fenséges volt. Arcán különleges fény ragyogott, amely fényesebben és szebben ragyogott körülötte, mint a többi angyal körül, mégis Krisztus, Isten drága Fia élvezett elsőbbséget Isten minden angyala fölött. [...]

Lucifer irigy és féltékeny volt Jézus Krisztusra. Mégis, mikor az angyalok meghajoltak Jézus előtt, hogy elismerjék felsőbbtségét, nagy tekintélyét és jogos uralmát, Lucifer is meghajolt velük, de szíve megtelt irigységgel és gyűlölettel... Közel volt a nagy Teremtőhöz, és az örökkévaló Istent körülvevő dicső fényesség szüntelenül ragyogó sugarai különösen rá áradtak. Arra gondolt, hogy milyen nagy örömmel engedelmeskedtek neki az angyalok. Ruhái nem ragyogóan szépek? Miért kell így tisztelnie Krisztust önmaga felett? [...]

A nagy Isten azonnal kivethette volna az őscsalót a mennyből, azonban nem ez volt a célja. Egyenlő esélyt akart adni a lázadónak, hogy összemérje erejét és hatalmát Fiáéval és a hűséges angyalokéval. Ebben a küzdelemben minden angyal maga dönti el, hova álljon, és mindenki

előtt nyilatkozzon meg. Nem lett volna biztonságos eltérni bárkit, aki egyesült Sátánnal lázadásában, hogy tovább is a mennyben maradjon. Mert megtanulnák volna, mi módon lázadjanak Isten változhatatlan törvénye ellen, és erre nincs gyógyír. Ha az Úr azonnal felhasználta volna hatalmát a fő lázadó megbüntetésére, akkor az elégedetlenkedő angyalok nem léptek volna elő, ezért Isten más eljárást követett, mert világosan ki akarta nyilatkoztatni az egész mennyei seregnek az ő igazságosságát és ítéletét. – *A megváltás története*, 13–14, 17. o.

Isten maga szemlélteti emberekkel és angyalokkal való bánásmódjával e példázat [a konkoly példázata] tanítását. Amikor Sátán, a csaló vétkezett a mennyben, még a hűséges angyalok sem voltak tisztában jellemével. Isten nem pusztította el Sátánt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna Isten igazságosságát és szeretetét. Az Isten jóságával szembeni kétely olyan lett volna, mint a bűn és a jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. Isten azért kímélte meg Lucifert, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjön. Hosszú évszázadok óta Isten mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és a föld Ura Sátánnal?! – *Krisztus példázatai*, 72. o.

Április 1., hétfő

Csodálatos hatalommal és dicsóséggel rendelkező lényként szállt szembe Istennel... Lucifer mint tündöklő kerub állt az Úr színe előtt. Az összes teremtett lény közül ő volt a legfontosabb és a legfőbb szereplő Isten szándékainak a világmindenség számára való kinyilatkoztatásában. Miután vétkezett, ámitó hatalma még félrevezetőbb és jellemének leleplezése még nehezebb volt kiemelt helyzete következtében, mellyel az Atyánál rendelkezett. – *Jézus élete*, 58. o.

Édenben próbára lett téve öszsüleinknek a menny iránti hűsége. Szabadon eldönthették, hogy vagy Istennek szolgálnak, vagy engedetlenségükkel Isten és az ember ellenségének szövetségeseivé válnak. Mivel nem Istenre, hanem Sátánra hallgattak, aki egy kígyó révén beszélt

hozzájuk, nem csak az édeni lakozást, hanem az élethez való jogukat is elveszítették. [...]

Milyen érdeklődéssel figyelte az egész világegyetem az Ádám és Éva sorsát eldöntő küzdelmet! Az angyalok feszülten figyelték Sátán szavait, aki által megszületett a bűn, amikor hazug érvekkel próbálta hatástalannak beállítani az emberek elméjében Isten törvényét. Az angyalok nyugtalansággal figyelték, hogy vajon sikerül-e elcsábítania a szent párt, és beleesnek-e csapdájába. [...]

Ádám és Éva önmagukat győzték meg arra vonatkozóan, hogy egy apróság, mint a tiltott gyümölcs elfogyasztása, nem vonhat maga után olyan súlyos következményeket, mint amilyenekről Isten beszélt. Csak-hogy ez az apróság, Isten szent és változhatatlan törvényének áthágása bűn volt, aminek következményeként kimondhatatlan szenvedés és halál csatornája nyílt meg és áradt ki a világra. A bűnt sose tekintsük jelentéktelen dolognak! – *That I May Know Him*, 14. o.

A végidőben élünk, és Sátán nagy erővel munkálkodik annak érdekében, hogy álnok kísértéseivel legyőzze még azokat is, akik Jézusban hisznek. Bennünket azonban „Isten hatalma őriz”, ezért a kísértésben is dicsőítsük Istent, aki a hűséges lelket megőrizheti az álnok ellenség támadásaitól.

A leleményes kísértő az atyafiak hazug vádolójaként, gyilkos üldözőjeként jelent meg; de bármit is állítana rólatok, az Úr kijelentheti veletek kapcsolatban is azt, amit Péter apostol mondott: „Távozz, Sátán!” Majd megparancsolhatja: „Ne állj közém és e lélek közé! Nem állhatsz közénk, mert én meghaltam érte, hogy megválthassam őt.” A ti feladatotok elűzni Sátánt és az ő kísértéseit és behívni Jézust az életetekbe. Közeledjete hozzá. Fogjátok meg a kezét, s akkor Ő teljes erejével megragad benneteket. Aki megőrzi a hitét, azt Ő sohasem fogja elengedni. – *The Upward Look*, 42. o.

Április 2., kedd

Habár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őszüleinket, mégsem volt kizárva a lehetősége, hogy rosszat tegyenek. A Mindenható úgy is megalkothatta volna őket, hogy ne legyenek képesek áthágni parancsolatait, de ebben az esetben jellemük nem fejlődött volna, szolgálatuk pedig nem önként, hanem kényszerből történt volna. Ezért adta nekik

a döntés szabadságát, az erőt, hogy szívből adják vagy tagadják meg az engedelmességet. És mielőtt még rájuk áraszthatta volna az áldások teljességét, próbára kellett tennie szeretetüket és hűségüket.

Az Éden kertjében elhelyezte Isten „a jó és gonosz tudásának fáját... És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél.” (1Móz 2:9–17) Isten akarata az volt, hogy Ádám és Éva soha ne ismerje meg a rosszat. A jónak az ismeretét ingyen, szeretetből adta nekik a Teremtő, a rossz tudását azonban – a bűnt és mindazt, ami abból következik, a fáradságos munkát, a megfeszített gondoskodást, a csalódást, a gyászt, a fájdalmat és a halált – szeretetből tartotta vissza tőlük. – *Előtted az élet*, 23. o.

Krisztusra nehezedett a világ bűnének terhe, így kellett arra a területre lépnie, ahol Ádám elbukott. Sokkal nehezebb vizsgát kellett kiállnia annál, ami Ádámnak nem sikerült. És győzött. Legyőzte a kísértőt az ember érdekében. Engedelmissége, makulátlan jelleme, töretlen becsületessége, valamint feddhetetlensége által az ember mellé állhatott, hogy az ember az ő nevében győzhesse le az ellenséget.

Mivel a bűn következménye a halál, a megváltási terv véráldozatot követelt. Az állatáldozatok Krisztusra mutattak. Az áldozat bemutatása révén az ember beteljesedni látta Isten szavait: „Bizony meghalsz.” Az áldozat lehulló vére engesztelést hozott. Az állatok vérében nincs semmilyen különleges erény, viszont a vér előremutatott az eljövendő, majd az emberek bűneiért megöletett Megváltóra. Krisztus így emelte magasba Atyja törvényének igazságos és változhatatlan jellegét. – *Confrontation*, 18, 22. o.

Az ördög gyakran a világosság angyalaként a menny öltözkéiben jelenik meg. Barátságos modort vesz fel, megszenteltnek látszó jeleket és mély tiszteletet tettét áldozatai iránt, akiket csapdába akar ejteni s elpusztítani. Veszedelemek várnak az ösvényen, melyre elcsal. De ügyesen álcázza a veszélyeket, s csak az ösvény szépségeit mutogatja. Üdvösségünk isteni parancsnoka győzött értünk, hogy ha akarunk, általa mi is győzni tudjunk. Krisztus mégsem ment meg senkit az akarata ellenére, senkit sem kényszerít engedelmességre. Azért hozta meg kimondhatatlan áldozatát, hogy ők is győzni tudjanak nevével,

s hogy nekik tulajdonítsák igaz tetteit, szent voltát. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 456. o.

Április 3., szerda

Ésaiás jövendölései milyen félreérthetetlenül világosan szóltak Krisztus szenvedéseiről és haláláról. [...]

Isten előrevetítette Krisztus halálának módját és körülményeit is. Miként Mózes felemelte a rézkígyót a pusztában, úgy kellett felemeltetnie az eljövendő Messiásnak, „hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). [...]

Aki azonban istentelen emberek kezétől halált szenvedett, győzött a bűn és a sír fölött, mert feltámadt! Izrael kedves dalnoka a Mindenható sugallatára bizonyságot tett a feltámadás hajnalának dicsőségéről, és vidáman kiáltotta: „Azért örül az én szívem, és örvendez az én lelkem; testem is biztonságban lakozik. Mert nem hagyod lelkemet a seolban; nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.” (Zsolt 16:9–10)

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek rá utalnak, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézsárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ésaiás próféta bizonyságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12). – *Az apostolok története*, 225–227. o.

Isten egyszülött Fia kész volt elhagyni a menny dicsőségét, és lejött földünkre, hogy együtt lakozzon az engedetlen nemzetséggel, amely visszaütötte az ő jóindulatú irgalmát. Kész volt szegénységben élni és még a kísértést is elszenvetni, kész volt a fájdalmak Férfiává válni és megismerkedni a szenvedéssel. Az Ige kijelenti: „Utált és az emberektől elhagyott volt... mint aki elől orcánkat elrejtjük.” (Ésa 53:3) Még egyik tanítványa, Péter is megtagadta, Júdás pedig elárulta. A nép, amelyet megáldani jött, nem fogadta be. Gúnyolták, és kimondhatatlan szenvedést okoztak neki. Töviskoronát helyeztek a fejére, tüskék döfték át szent homlokát. Megostorozták, majd keresztre feszítették. Mindezek mellett egyetlen zokszó sem hagyta el ajkát.

Krisztus azért tűrte el a szenvedést, hogy jogot nyerjen örök életet adni mindazoknak, akik benne hisznek. Ő, amikor ezen elmélkedem, úgy érzem, hogy sose lenne szabad panaszkodnom! – *This Day With God*, 216. o.

Krisztus keresztre feszítésekor a meggyógyítottak nem üvöltöttek együtt a csőcselékkel: „Feszítsd meg, feszítsd meg.” Együtt éreztek Jézussal, mivel ők is érezték mély részvétét és csodálatos hatalmát. Megváltójuknak ismerték el, mert testi-lelki egészséget adott nekik. Hallgattak az apostolok prédikálására, a szívükhöz eljutott isteni ige bölccsétette őket. Isten kegyelmének hirdetőivé, a megváltás eszközeivé váltak. – *Jézus élete*, 163. o.

Április 4., csütörtök

Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együtt érez az ember szenvedéseivel. Krisztus nemcsak ismer minden egyes embert sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják lelkét. Szánakozó szeretettel nyúl minden szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélységesen együtt érez vele. Megindul gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennénk a lábához, és ott is hagynánk. [...]

Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekints arrafelé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megoltalmaz! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor büntudat gyötör, és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lelked, gondolj arra, hogy Jézus kegyelme elég a bűn legyőzéséhez, a sötétség elosztatásához! A Megváltóval közösségbe lépve a béke birodalmába lépünk be. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 249–250. o.

Krisztus közbenjárói szolgálata által Isten szeretete mutatkozott meg teljes tökéletességben az emberek és az angyalok előtt. Ő közbenjár érted. Ő, a főpap könyörög az érdekedben, neked pedig Jézus Krisztus által kell az Atya elé vinned ügyedet. Így közvetlen bejárásod lehet Istenhez, és bár vétkezted, ügyed mégsem reménytelen. „És ha valaki

vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) [...]

A mennyei szentélyben végzett szolgálata során Krisztus a vérét mutatja be minden pillanatban a kegyelem trónusa előtt, és közbenjár éreünk. Ennek kellene mélységesen meghatnia a szívet, és meg kellene értenünk a közbenjárás minden pillanatának értékét. Jézus mindig él, hogy esedezzon értünk, ellenben a közöny miatt elveszített pillanatok sosem térnek már vissza. – *The Faith I Live By*, 205. o.

Krisztus képviselte az Atyát a világnak, és Ő képviseli az Atya előtt a választottakat, akikben helyreállította Isten erkölcsi képmását. Ők az öröksége. Nekik mondja: „Aki engem látott, látta az Atyát.” „Senki sem ismeri az Atyát, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú kinyilatkoztatja Őt.” Sem pap, sem vallási tanító nem nyilatkozathatja ki az Atyát Ádám gyermekeinek.

Az embereknek egyetlen közbenjárójuk van, egyetlen szószólójuk, aki megbocsáthatja a bűnöket. Teljen meg hálával a szívünk iránta, aki Jézust adta bűnünk engesztelésére. Gondolkodjunk el alaposan az Atya irántunk tanúsított szeretetéről. Nem tudjuk lemérni ezt a szeretetet, hiszen megmérhetetlen. Csak a Kálváriára, a világ megalapítása óta megölt Bárányra mutathatunk. Kimondhatatlan áldozat! Megérthetjük és lemérhetjük-e a végtelent? – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 914. o.

Április 5., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, 4. köt., 1143. o.: „Sátán régi lázadása” című fejezet; *Tapasztalatok és látomások*, 39–40. o.: „Isten szeretete népe iránt” című fejezet.

2.

A KÖZPONTI KÉRDÉS: SZERETET VAGY ÖNZÉS?

Április 6., szombat délután

A nemzeti viszály és romlás közepette veszélyek kísérik a tanítványok lépéseit, s gyakran elfogja majd őket a félelem. Jézus tudta, hogy tanítványai látni fogják a jeruzsálemi templom romjait, az istentisztelet megszűnését, Izrael népének szétszórását mint hajóroncsét az elhagyott parton. Az Üdvözítő így szólt követőihez: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, s lesznek éhségek és döghalálok és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. (Mt 24:6–8) Jézus követői mégse tartsanak attól, hogy a reménységük hiábavaló, vagy hogy Isten magára hagyta a világot. Csakis Őt illeti hatalom és dicsőség, akinek csodálatraméltó szándékai feltartóztathatatlanul haladnak előre beteljesedésük felé. A mindennapi szükségleteinkért elmondott imával Krisztus arra tanít, hogy felülemelkedve a gonosz birodalmán és hatalmán Urunkra tekintsünk, akinek uralkodása mindenk fölött való, aki Atyánk és örök barátunk. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 120. o.

A 24. fejezetben Máté összefoglalja a világra váró eseményeket. Az utolsó napok veszélyei vesznek körül minket. A veszendőket figyelmeztetnünk kell. Az Úr elhívja eszközeit, akikre talentumokat bízott, hogy az ő karjaként munkálkodjanak, és adományozzanak pénzt a mű előrehaladására. Pénzünk Istentől kölcsönkapott kincs, amit be kell fektetnünk a kegyelem üzenetének utolsó figyelmeztetése érdekében. [...]

Aki legfőbb javainak tekinti a földi dolgokat, és világi gazdagság megszerzésével tölti az idejét, valójában szegényesen fektet be. Később majd azt kell tapasztalnia, hogy porba hullt minden, amiben bízott. Örök

gazdagságot csak önmegtagadással és a világi javak feláldozásával szerezhethetünk. A keresztény sok nehézségen át jut a mennyek országába. Folyamatosan meg kell vívnia a nemes harcot, és nem teheti le a fegyvert, míg Jézus el nem szólítja megpihenni. Csak ha mindenét Krisztusnak szenteli, biztosított számára az örök örökség. – *This Day With God*, 152. o.

A hívő emberek számára a halál csak egy röpké pillanat, és nincs nagy jelentősége. „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké... nem kóstol halált örökké.” (Jn 8:51–52) A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is ővele együtt megjelentek dicsőségben.” (Kol 3:4) [...]

Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, feltámasztja majd az ő egyházát is, és megdicsőíti azt vele minden fejedelemségek, minden hatalmasságok és minden más név felett, amely adatott, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. – *Jézus élete*, 787. o.

Április 7., vasárnap

Lehetséges-e, hogy a magasztos templom, a nemzet dicsősége hamarosan romhalmazzá válik? A baj előérzete átragadt a tanítványokra is, és türelmetlenül vártak valami határozottabb kijelentést Jézustól. [...]

Tanítványainak adott válaszában a Megváltó nem választotta el egymástól Jeruzsálem pusztulását eljövételének nagy napjától. E két eseménynek a leírását összevegyítette. Igen, ha Jézus úgy tárta volna fel tanítványai előtt az eljövendő eseményeket, ahogy azokat Ő látta, akkor bizony tanítványai nem tudták volna elhordozni a látványt. Irántuk való irgalmában a két nagy valóságos időszak leírását egybeolvasztotta, és hagyta, hogy a tanítványok maguk jöjjenek rá annak az értelmére. Jézus mikor Jeruzsálem pusztulására utalt, akkor profetikus szavai túlmutattak ezen az eseményen a végső világégésre, ama napra, amikor az Úr felemelkedik helyéről, hogy megbüntesse a világot bűneiért... Krisztus ezt az egész magyarázatot nemcsak tanítványai számára adta, hanem azok számára is, akiknek majd a föld történelmének ebben az utolsó időszakában kell élniük. – *Jézus élete*, 627–628. o.

A világnak ma éppen az a bűne, mint ami romlásba vitte Izraelt. Az emberek hálátlanok Istennel szemben. Semmibe veszik az alkalmakat és az áldásokat. Isten ajándékait önzően használják. Ezeket sűríti magába az a bűn, amellyel Izrael Isten haragját vonta magára. E bűnök okozzák ma is a világ romlását.

Krisztus, amikor letekintett a kiválasztott városra, nemcsak Jeruzsálemért hullatta könnyeit az Olajfák hegyén. Jeruzsálem sorsában a világ pusztulását látta. [...]

Hol áll vajon a gyülekezet ebben a válságban? [...]

Az emberiség veszélyben van. Tömegek pusztulnak el, és Krisztus állítólagos követői közül nagyon kevesen érznek felelősséget ezekért a lelkekért. A világ sorsa van a mérlegen, de ez még azokat is alig nyugtalanítja, akik hitet tettek e legnagyobb horderejű igazság mellett. Nincs meg bennük az a szeretet, amely Krisztust mennyei hazája elhagyására indította, és arra, hogy az ember természetét magára öltse. Krisztus emberré lett, hogy emberként emberközelségbe juthasson, és az embert Isten közelébe vonhassa. Isten népére bénító kábultság telepszik rá, ezért nem tudja, mi a kötelessége, ezért nem érti meg az idők szavát. – *Krisztus példázatai*, 302–303. o.

Isten... tudja, hogy emberi természetünk nem nyer enyhülést a fájdalmakra, és szájalommal nézi, hogy bár szegények vagyunk, mégsem Őt tesszük meg tanácsadónkká és terheink hordozójává. Látja azokat, akik megvetik a rendelkezésükre álló szeretetet és irgalmat, és szomorúan állapítja meg: „És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen!” (Jn 5:40) [...]

Sosem fordul el azoktól, akik hozzá járulnak. Az ingadozó lelki szegénynek, aki belefáradt folyton emberekre tekinteni, mert becsapták és megfélemedtek róla, ezt mondja: „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *This Day With God*, 23. o.

Április 8., hétfő

Jeruzsálem pusztulása annak a végső romlásnak volt az előképe, amely később maga alá temeti a világot. A város pusztulásával részben beteljesedett jóvendölések közvetlenül az utolsó napokra is vonatkoznak. Ma nagy horderejű, komoly események előtt állunk, olyan válság küszöbén,

amilyet soha nem látott a világ... A menny Ura a saját hatáskörében tartja mind a nemzetek sorsát, mind egyházának ügyét. Az isteni tanító azt üzeni a terve megvalósításában közreműködő minden emberi eszköznek, amit egykor Círus királynak mondott: „Felöveztelek téged, bár nem ismertél.” (Ésa 45:5) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 120. o.

Ezékiel próféta a látomásában kezet látott az angyalok szárnya alatt (Ezék 1:8). Ez arra tanítja Isten szolgáit, hogy Isten hatalma teszi eredményessé őket. Akiket az Úr a hírnökeiként alkalmaz, ne gondolják, hogy a menny munkája tőlük függ, rajtuk múlik. A felelősség terhe nincs véges, halandó lényekre bízva. Aki sohasem szunnyad, Ő munkálkodik terve véghezvitelén. Ő viszi előre munkáját, hiúsítja meg az istentelenek szándékait, zavarja össze az Isten népe ellen gonoszságot forralók tanácsát. Aki mindenható uralkodó, aki a seregek Ura, Ő uralkodik a kerubok közt, s örködik ma is gyermekei fölött viszontagságaik közepette. Aki az egeken uralkodik, Ő a mi Megváltónk. Ő mér le minden próbát, örködik a kemence tüzén, amelyben mindenkinek meg kell próbáltatnia. Amikor a királyok erősségeit megdönti, amikor legyőzi ellenségeit, népe akkor is biztonságban lakozik kezében. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 121. o.

A sötétség és babona hosszú évszázadain végigtekintve a száműzött agg [János] látta azokat a tömegeket, embermilliókat, akik mártírhalált szenvednek az igazságért. De azt is látta, hogy Ő, aki megvédte egykor első bizonyosságtevőit, nem hagyja el hű követőit az üldözések hosszú évszázadain át az idők végezetéig. „Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: – jelentette ki az Úr – ímé, a Sátán egynehányat tiközületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok, és lesz... nyomorúságtok. Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jel 2:10)

János azután azokat az ígéreteket hallotta, amelyek a hűségeseknek szólnak, akik küzdöttek a gonosz ellen: „A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van... Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevééről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.” (Jel 2:7; 3:5) – *Az apostolok története*, 588. o.

Április 9., kedd

Az az üldözés, amely a jeruzsálemi gyülekezetre szakadt, serkentőleg hatott az evangelizálás munkájára. Nagy eredménnyel járt az Ige hirdetése, és már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek el ott. Nem teljesítik az Üdvözítő parancsát, hogy az egész világon széjjeljárva hirdessék az evangéliumot. Megfeledkeztek arról, hogy a gonosz ellen a legjobb védekezés: a támadás. Így jutottak arra a gondolatra, hogy a legfontosabb feladatuk: a jeruzsálemi gyülekezet védelmezése az ellenség támadásaival szemben. Ahelyett, hogy arra buzdították volna az újonnan megtérteket, hogy vigyék az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, beleestek abba a hibába, amelybe mindenki beleesik, ha megelégszik a már elért eredménnyel, és nem vágyik többre. Isten azért engedte meg az üldözést, hogy képviselői szétszóródjanak mindenfelé, ahol másokért munkálkodhatnak. Amikor tehát a hívőket elűzték Jeruzsálemből, ők széjjeljártak, és „hirdették az Igét”. – *Az apostolok története*, 105. o.

Ha az Ótestamentum szentjei nagyszerű bizonyosságot tettek állhatatosságukról és hűségükről, vajon azok, akiknek a századok megsokszorozódott fénye sugárzik, ne tegyenek-e még hangsúlyosabb bizonyosságot az igazság erejéről? A próféciák fénye ösvényünkre hull. Isten Fiának halálában az előkép találkozott a valósággal. Krisztus feltámadt a halálból, és a megnyílt sír felett hirdette: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Elküldte Lelkét a világra, hogy mindent emlékeztünkbe idézzen. Hatalmának csodája által megőrizte az írott Igét a korzakokon át.

A reformátorok – akiknek tiltakozása (protestálása) nyomán neveznek minket protestánsoknak – úgy érezték: Isten bízta meg őket, hogy az evangélium fényét hintsék a világra. Miközben ezen igyekeztek, készek voltak feláldozni vagyonukat, szabadságukat, sőt, az életüket is. Közel és távol hirdették az evangéliumot üldözéssel és halállal nézve szembe. Elvitték Isten szavát az emberekhez, és minden társadalmi osztály: a nagyok és kicsinyek, a gazdagok és szegények, a tanultak és tudatlanok buzgón tanulmányozták. Vajon mi, a nagy küzdelem utolsó összecsapásában a régi reformátorok hűségével teszünk-e eleget megbízatásunknak? – *Próféták és királyok*, 626–627. o.

Az a titokzatos gondviselés, amely megengedi, hogy igazak szenvedjenek a gonoszok kezétől, elbizonytalanít sok gyenge hitű embert... Isten elég bizonyítékát adta már szeretetének. Nem szabad csak azért kételkednünk jóságában, mert nem értjük az intézkedéseit. A Megváltó, előrelátva, hogy a próba és sötétség óráiban milyen kételyek fognak a tanítványok lelkére nehezedni, ezt mondta nekik: „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd.” (Jn 15:20)... Akiknek kínzást és mártírhalált kell szenvedniük, azok csupán Isten drága Fiának nyomdokaiba lépnek. – *A nagy küzdelem*, 47. o.

Április 10., szerda

A Krisztushoz láncolt léleknek nem lehet szegényes, szűklátókörű az élete. Aki szívvel és elméjével szereti Jézust és embertársát, mint önmagát, az előtt széles munkamező áll, ahol felhasználhatja képességeit és befolyását. Nincs olyan talentum, amit önzésünk kielégítésére használhatnánk fel. Az énnék meg kell halnia, és életünket el kell rejtenuk Istenben Jézus Krisztussal együtt. [...]

Aki megüresítette énjét, aki használja gondolkodóképességét és lelkiismeretes, az nem emelheti tekintetét az élő Megváltóra, Krisztusra a legmélyebb félelem és alázat érzése nélkül. Ha folyamatosan Őt szemléljük, lelkünk az Úr társaságában fog lakozni. Szeretni fogjuk Jézust, és szeretni fogjuk az Atyát, aki elküldte Fiát a földre, és kimondhatatlan fényességben fogjuk látni Őt, aki kegyelemmel és igazsággal van tele. Jézus mondta: „Mindent nékem adott át az én Atyám” (Mt 11:27); „nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18)... Miért? Azért, hogy ajándékot adhasson az embereknek, amit aztán felhasználhatnak annak érdekében, hogy hirdessék azt a csodálatos szeretetet, amivel Ő szeretett bennünket. – *In Heavenly Places*, 60. o.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékelése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán.

Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztán prédikálással. Adjunk ételt az éhezőknek, ruhát a mezíteleneknek és otthont a hajléktalannak! Sőt, ennél még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elégítheti ki. Ha Ő bennünk lakik, akkor szívünk tele

van mennyei együttérzéssel, és a forró, krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak. – *Krisztus példázatai*, 417. o.

Sok ember már képtelen reménykedni. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Sok elcsüggedt ember van. Bátorítsuk őket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik kívánják az élet kenyerét. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért a lelkekért! Vigyük őket Jézus elé! Mondjuk nekik, hogy van balsam Gileádban, és orvos is! [...]

Minden lélek kívánsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Fiú mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismeretik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek mutassák be a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat áraszthatja ki. [...]

A menny szeretetének közvetítésével mutatjuk meg, hogy Isten Lelke bennünk lakik. – *Krisztus példázatai*, 418–419. o.

Április 11., csütörtök

Krisztus földi életének minden egyes pillanatában Isten szeretetének feltartóztathatatlan folyama áradt ki az emberekre. Akik betölteknek Szentlélekkel, úgy fognak szeretni, ahogy Ő szeretett. A Krisztus cselekedeteit ösztönző elv fog bennük is dolgozni az egymáshoz való viszonyulásukban.

A szeretet a tanítványság bizonyítéka. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” – mondta Jézus. Ha az embereket nem erőszak vagy önös érdek köti egymáshoz, hanem szeretet, akkor olyan erő nyilvánul meg közöttük, amely minden emberi erőt felülmúl. Ha eggyé válnak, akkor megmutatkozik bennük az isteni képmás helyreállítása, valamint hogy új életelv vezet őköt. Ezzel is arról tesznek bizonyosságot, hogy az isteni természetben olyan erő van, amely legyőzi a gonoszság természetfeletti erejét, és hogy Isten kegyelme képes legyőzni az emberi szív önző természetét. – *Lift Him Up*, 298. o.

Ez a szeretet, mikor nyilvánvalóvá lesz az egyházban, biztosan felgerjeszti Sátán haragját. Krisztus nem valami könnyű életutat jelölt ki tanítványai számára. „Ha gyűlöl titeket a világ – mondta Jézus –, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartottátok, a tiéteket is megtartják majd. De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerték azt, aki küldött engem.” (Jn 15:18–21) Nehéz akadályokkal szemben kell továbbvinni és továbbadni az evangéliumot ellenállás, veszedelem, veszteség és szenvedés közepette. Azok azonban, akik ezt a munkát, szolgálatot végzik, Mesterük nyomdokai-ban járnak. – *Jézus élete*, 677. o.

Sose haladjunk el egyetlen szenvedő lélek mellett se anélkül, hogy ne újítanánk neki vigaszt, mellyel minket is megvigasztalt Isten.

Mindez nem egyéb, mint a törvény alapelvének betöltése – azé az elvé, melyet az irgalmas szamaritánus története példáz, s amely Jézus életében lett nyilvánvaló. Jelleme megmutatja a törvény igazi jelentőségét, és hogy mit jelent úgy szeretni felebarátunkat, mint magunkat. Amikor Isten gyermekei irgalmasságot, kedvességet és szeretetet tanúsítanak mindenki iránt, ezzel tesznek bizonyosságot a menny alaptörvényének jellegéről is. Bizonyítják, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Ha valaki nem tudja megvalósítani ezt a szeretetet, áthágja a törvényt, melyet állítólag tisztel. A testvéreink iránt táplált lelkületből kitűnik, milyen az Isten iránti lelkületünk. A felebarátunkért érzett szeretet egyetlen forrása Isten szívbéli szeretete. – *Jézus élete*, 505. o.

3.

FÉNY A SÖTÉTBEN

Április 13., szombat délután

Sátán szüntelen kifogásokat kínál Isten választott népének, hogy elvonja a figyelmüket a komoly felkészüléstől a közvetlen előttünk álló eseményekre. Csaló ő a szó valamennyi értelmében, és gyakorlott hitető. Mennyből kölcsön vett fénnel álcázza terveit és csapdáit. Azzal kísértette meg Évát, hogy egyen a tiltott gyümölcsből, hogy rábeszélte arra a meggyőződésre, hogy haszna lesz abból. Sátán vezeti ügynökeit, hogy bemutassák a különböző találmányok és szabadalmak jogait, hogy a szombattartó adventisták, akik gyorsan meg akarnak gazdagodni, kísértésbe essenek, az ördög kelepcéjébe, mely romlásba dönti az embert. Az ördög ugyanis éber, fáradhatatlanul viszi fogságba a világot, és a világiak közreműködésével szüntelen kellemes izgalmat támaszt, hogy magához vonzza a gyanútlan, állítólag igazságban hívó embereket, és ezzel a lépéssel csatlakozzanak a világiakhoz. A szem kívánsága, az izgalom és a kellemes szórakozások kívánása Isten népének kísértése és csapdája. Sátánnak sok olyan finoman szőtt veszélyes hálója van, mely ártatlannak látszik, de amit ügyesen felállít, hogy elcsábítsa Isten népét. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 550. o.

Amikor az embereket a kísértései révén Sátán bűnbe viszi, és amikor a magatartásuk nem hasonlít Krisztuséhoz, akkor lehet, hogy nem is tudatosul bennük saját állapotuk, mivel a bűn álnok, és hajlamos csökkenteni az erkölcsi értékrendet. Azonban önvizsgálat, a Szentírás tanulmányozása, alázatos imádkozás és a Szentlélek segítségével rádöbbenhetnek tévedéseikre. Ha megvallják bűneiket, és megtérnek, akkor a kísértő többé nem tűnik számunkra a világosság angyalának, hanem úgy tekintenek majd rá, mint csalóra.

Mindazok, akik elismerik, hogy a feddés és a helyreállítás Istentől jön, s ezáltal beismerik a vétkeiket, értékes leckéket tanulhatnak meg. Látszólagos legyőzésük győzelemmé változik. Nem saját erejükben,

hanem Isten erejében bízva állhatnak meg. Komolyak, lelkesek és szeretetteljesek, alázatban egyesültek, és Isten Igéjének elvei vezetik őket. Biztonságban járnak, és nem botránkoznak meg az úton, amelyre mennyei világosság árad. – *That I May Know Him*, 239. o.

„Ismét szóla azért hozzájok Jézus mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12)

A menny felé vezető úton haladóknak biztos vezetőre van szükségük. Nem járhatunk emberi bölcsesség szerint. Nagy előjogunk halani Krisztus hangját, aki beszél hozzánk, miközben az élet útját járjuk. Ő mindig bölcs szavakat szól.

Sátán nagy igyekezettel munkálkodik annak érdekében, hogy tönkre tegye az emberi lelket. Nagy hatalommal szállt alá, tudva, hogy kevés ideje van. Egyetlen biztonságunk, ha Krisztus közelében maradunk, az ő bölcsessége szerint járunk, és az ő igazsága szerint élünk. Nem mindig vesszük észre Sátán ténykedéseit, és nem tudjuk, hová helyezte ki a csapdáit. Jézus azonban tud az ellenség álnokságairól, ezért biztos ösvényen vezetheti lépteinket. „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6) – jelentette ki Krisztus. – *Our High Calling*, 16. o.

Április 14., vasárnap

Jézus a teljes igazság szerzője. Minden ragyogó gondolat, minden bölcs tanítás, minden emberi képesség és talentum Krisztustól kapott ajándék. Ő nem vett kölcsön emberi gondolatokat, hanem Ő maga a gondolatok szerzője. De amikor lejött a földre, az emberiségre bízott igazság drágakincseit a hiedelmek és a hagyományok sarába lesüllyedve találta. Tévedések szótták át a legfontosabb igazságokat, hogy megfelelhessenek az örök csaló céljainak. Krisztus azonban minden tévitanítást eltávolított. A világ Megváltóján kívül senki sem tudott olyan tisztaságú igazságot hirdetni, melyben nem voltak jelen az igazságok szépségét elrejteti hivatott sátáni tévtanok. Krisztus fogta az igazságot, amire szüksége volt az embernek, elválasztotta azt a tévelygéstől és a világi hiedelmektől, hogy az emberek újból befogadhassák annak örök értékeit. Eltávolította a kétely felhőjét, hogy napfényre kerüljön az igazság, és ragyogó sugarai elűzzék az emberek szívéből a homályt. – *That I May Know Him*, 207. o.

Sátán minden energiáját arra összpontosítja, hogy akaratomat az övéhez igazítsa, és eszközévé tegyen Krisztus terveinek ellenzésében, azzal, hogy elutasítod, hogy Krisztus uralkodjon feletted... Az ördög arra törekszik, hogy elvonjon téged Krisztustól, hogy eszköze lehess abban, hogy másokat is eltérítsen, és így megghiúsítsa Isten tervét. Ő a hazugság atyja, szövö a hamisság hálóját, amelybe hazugságainak köteleivel köt szolgálatára. Minél értelmesebb vagy, minél vonzóbb, annál nehezebb azon munkálkodnia, hogy rábeszéljen, hogy talentumaidat a lába elé helyezd, és segíts neki véghez vinnie céljait, hogy másokat halálos zászlaja alá csábítson. Ha csak ezzel tudja lefoglalni elmédet, meg tudja csinálni. Pál megkérdezi: Ki csábított el titeket, hogy ne engedelmességed az igazságnak? Sátán a csábító, és ő munkálta ki, hogy Jézust kirekessze a lélekből, és ő maga ülhesse a szív trónjára.

Könyörgök nektek, fiúk és lányok, hogy szakítsatok a gonosz csábításával. Meneküljétek Jézushoz, mentsvárunkhoz, és ragaszkodjatok az örök élethez. – *Isten fiai és leányai*, 336. o.

Az igazság átalakító befolyása szentel meg bennünket, ezért szeretjük Isten parancsolatait. A félelem és kárhoztatás eltűnt. Jézus Krisztus szeretete – amely végtelen áldozatában nyilvánult meg az ember megmentése érdekében – minden akadályt ledöntött. Isten szeretete beárad az emberi lélekbe, és hála ébred abban a szívben, amely azelőtt hideg volt, mint a kő. A megfeszített Krisztus, „a mi igazságunk” megnyeri a szívet, és bűnbánatra bír. Mindez olyan egyszerű, hogy a gyermekek is megérthetik, de mindenkit elbűvöl, aki szemléli a bölcsességet, szeretetet és hatalmat, amelynek mélységét sohasem érthetjük meg teljesen. Mutassuk be ezt az igazságot az embereknek, akik a bűn foglyai, hogy mindenki megláthassa: Krisztus a mi törvényszegésünkért halt meg, és Ő mindnyájunkat szeretne megmenteni. [...]

Az igazság szentségének és tekintélyének mélységes érzése kellene, hogy hatalmába kerítsen bennünket. – *Az én életem ma*, 265. o.

Április 15., hétfő

Az utolsó nagy csata két szembenálló sereget mutat. Az egyik oldalon az ég és föld Teremtője áll. Az ő oldalán állókon rajtuk a jele. Ők enge-

delmesek parancsolatainak. A másik oldalon a sötétség fejedelme áll a hitehagyást és lázadást választókkal.

Komoly, félelmetes idő ez a gyülekezetnek... Isten Lelke fokozatosan visszavonul a világból. Sátán is gyűjti a gonoszság hadait, kimenve a föld királyaihoz és az egész világra, hogy zászlója alá gyűjtse őket, kiképezve a mindenható Isten nagy napjának viadalára. Sátán a lehető legnagyobb erőfeszítéseket teszi az utolsó csatában való felülkerekedésre. Alapvető elveket fognak elővenni, és döntéseket hoznak velük kapcsolatban. Hitetlenség lesz úrrá mindenfelé. Elszaporodott az istentelenség. A gyülekezet tagjainak hitét egyen-egyenként megpróbálják, mintha sohasem lett volna más személy a világon. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 982–983. o.

Amikor a nagy csaló munkához lát, az istenfélelem tettetésével ferkőzik be az emberek bizalmába, majd agyafúrt, félrevezető szellemével viszi véghez terveit. [...]

Akadnak, akik azt állítják, hogy új világosságot hoznak, s hitújítónak kiáltják ki magukat. Nagy tekintélyre tesznek szert olyan körökben, ahol az a meggyőződés terjedt el, hogy Isten népe tévúton jár, és olyanok között is, akik elégedetlenek a gyülekezet lelkiségével. Az utóbbiak igaz, becsületes szívvel kívánják a javulást, a magasabb színvonalú lelki életet. Ha Krisztus szolgái eléjük tárnak a tiszta, romlatlan igazságot, elfogadnák azt, és engedelmeskedve megtisztulnának. De Sátán, aki mindig éber, a jobb után vágyó lelkek nyomába szegődik. A hitújító magasröptű nyilatkozatával közelíti meg ezeket az embereket, s még messzebb vonja őket a világosság ösvényétől. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 143–144. o.

A gonoszság erői Ádám bukása óta minden nemzedékben elérték, hogy az Isten parancsolatait megtartóknak állandó küzdelmet kelljen vívniuk. Aki mindvégig diadalmaskodni akar, annak le kell győznie Sátán erőit és minden lépésnél megtapasztalt heves támadásait. Egy éber és ravasz ellenséggel kell szembeszállniuk, aki sosem alszik, ezért fáradhatatlanul igyekszik aláaknázni Isten szolgálóinak hitét.

A jó és a gonosz sosem fér meg egymás mellett. Világosság és sötétség között sosem lesz kiegyezés. Az igazság a kinyilatkoztatott világosság; a hazugság pedig a sötétség. A világosságnak nincs köze a sötétséghez, feddhetetlenség nem társulhat törvénytelenséggel. [...]

Isten a rendelkezésünkre bocsátotta azt a fegyverzetet, amellyel minden embernek harcolnia kell. Bárcsak Krisztus katonái felöltenék Isten fegyverzetét, és szilárdan szembeszállnának Sátán támadásával. – *In Heavenly Places*, 260. o.

Április 16., kedd

A leglényegesebb és legjelentősebb tudás Istennek és Igéjének ismerete. Naponta növekednünk kell a lelkeség terén. A keresztény annak arányában növekedhet a kegyelemben, amennyire értékelni tudja Isten Igéjét, amennyire követi annak útmutatását, és amennyire a mennyei dolgokon való elmélkedéshez szoktatja magát.

Az Ige tanulmányozásának lehetőségével az Úr gazdagon terített asztalt állított elénk. Sokan visszautasítják ennek áldásait, nem táplálkoznak Isten üzenetéből, amely – az Úr szavai szerint – testét és véréit, lelkét és életét jelképezi. Ha magunkhoz vesszük az Igét, erősödni fogunk lélekben, valamint a kegyelem és igazság ismeretében. Kialakul és szokássá válik az életünkben az önuralom. A gyermekkor gyengeségei – az ingerlékenység, akaratosság, önzés, az indulatos beszéd és cselekedetek – eltűnnek, és helyükbe a keresztény felnőtt kor szép tulajdonságai lépnek. – *Isten csodálatos kegyelme*, 303. o.

Isten Igéje sötét helyen világító lámpás. Amikor olvassuk, világosság árad a szívünkbe, és fényénél meglátjuk, milyenné kell lennünk.

Az Ige arra hív bennünket, hogy a nehézségek közepette tanulmányozzuk az Istentől származó figyelmeztetéseket és ígéreteket, mert ezek által segítséget nyerünk. Ha nem járunk e könyv tanácsa szerint, és nem Istentől kérünk útmutatást, akkor szavainkat és cselekedeteinket önzés szennyezi be. Megfeledezünk Istenről, és azon az úton fogunk járni, amelyet nem Ő választott számunkra. Isten Igéje tele van becses ígéretekkel és hasznos tanácsokkal. Csalhatatlan, mert Isten nem tévedhet.

Tanácsot nyújt az életünk minden kérdésében. Teremtőnk szomorúan látja, amikor gyermekei elfordulnak tőle, és inkább emberi segítséget keresnek.

Ha a Szentíráson keresztül kapcsolatot tartunk fenn Istennel, szívünk nemessé válik, és megszentelődik. A Megváltó szeretetének ihletett feljegyzését olvasva valódi bűnbánatra jutunk. Az a vágy tölti be

a lelkünket, hogy hasonlóvá legyünk Mesterünkhöz, és a szeretetből fakadó szolgálat életét éljük. Isten hatalmas csodálatosan megőrizte írott Igéjét a hosszú korszakokon át. – *Az én életem ma*, 27. o.

Isten nagy irgalmában feltárta előttünk a szent élet szabályait. Szent életű embereket ihletett, hogy utasításait a javunkra feljegyezzék a Szentírásban. Megmutatta, hogy milyen veszélyek leselkednek ránk, és miként szabadulhatunk azoktól. Akik engedelmeskednek rendelkezésének, és a Szentírást kutatják, nem maradnak tudatlanok ezek felől a dolgok felől. Az utolsó napok veszedelmes idején a gyülekezet minden egyes tagja ismerje meg reménységének és hitének alapját. Olyan alap ez, amelyet nem nehéz megérteni. Ha növekedni akarunk kegyelemben és az Úr Jézus Krisztus ismeretében, lesz mivel lefoglalni a gondolatainkat.

Ha Isten népe növekszik a kegyelemben, akkor bibliaismerete is alaposabb lesz. A szent igazságban új világosságot és szépséget fedeznek fel. Ez így volt a gyülekezet történetének minden korszakában, és így is marad mindvégig. – *Isten csodálatos kegyelme*, 303. o.

Április 17., szerda

Krisztus tanításainak és prédikációinak tárgya Isten Igéje volt. A kérdezősködőknek egyszerűen válaszolt: „Meg van írva.” „Mit mond az Írás?” „Hogyan olvasod?” Ha barátban, ha ellenségben érdeklődés ébredt, minden alkalommal az Ige magvát hintette. Ő, aki az út, az igazság és az élet, aki maga az élő Ige, a Szentírásra mutat: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” – mondja (Jn 5:39).

Krisztus szolgálának ugyanezt kell tenniük. Az emberi elméletek és feltevések ma is kiszorítják Isten Igéjének életadó igazságait, mint régen. Az evangélium sok állítólagos prédikátora szerint nem az egész Biblia ihletett. Az egyik bölcs ember elveti az egyik részt, a másik pedig megkérdőjelezi a másikat. Saját véleményüket az Ige fölé helyezik. Az Írást csupán saját tekintélyükre építik, és megfosztják isteni hitelességétől... Krisztus megdorgálta ezeket a törvénysértőket... A Bibliát a végtelen Isten beszédeként, minden vitás kérdés megoldójaként, hitünk alapjaként kell kezelnünk. – *Krisztus példázatai*, 38–39. o.

Sátán egyik eszköze, hogy elfogadtatja az emberekkel a hitetlenek meséit, s ezzel homályba burkolhatja Isten törvényét, amely önmagában világos, és Isten kormányzata elleni lázadásra bujtathat embereket. Támadása különösen a negyedik parancsolat ellen irányul, mert az érthetően rámutat az élő Istenre, az ég és a föld Alkotójára. [...]

Még vallásos keresztények is elfogadják a Szentírás világos tényeivel szembeni emberi okfejtést. Sokan ellenzik a próféciák tanulmányozását, különösen Dániel és Jelenések könyvét, mondván, azok oly homályosak, hogy nem is tudjuk megérteni. De pontosan ezek az emberek készséggel elfogadják a geológusok mózesi feljegyzéssel ellentétes feltevéseit. Ám ha az isteni kinyilatkoztatást oly nehéz megérteni, következtelen dolog elfogadni pusztá feltevéseket azzal kapcsolatban, amit Isten nem nyilatkoztatott ki! – *Pátriárkák és próféták*, 113. o.

Lelki sötétség borult a földre, és sűrű homály az emberekre. Sok egyházban kétkedéssel és hitetlenül értelmezik a Szentírást. Sokan, nagyon sokan megkérdőjelezik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a halandó szívek képzelgésai aláaknázzák Isten Szavának ihletettséget, továbbá a titokzatosság felhője veszi körül mindazt, amit magától értetődőnek kellene venni. Semmi nem rajzolódik ki tisztán, élesen. Ez az utolsó napok egyik jellemzője.

E szent könyv kiállta Sátán támadásait, aki gonosz emberekkel szövetekezett, hogy minden isteni eredetű dolgot homályba és sötétségbe burkoljon. Az Úr azonban – csodatevő hatalma által – megőrizte a Szentírást, hogy irányjelzőként mutathassa a mennybe vezető utat az emberi családnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 15. o.

Április 18., csütörtök

Az emberek ma is mohón keresik a földi kincseket. Tele vannak önző, becsvágyó elképzelésekkel. Az evilági gazdagságért, dicsőségért és hatalomért az emberi igazságokat, hagyományokat és kívánalmakat Isten kívánalmai fölé helyezik. Krisztus kincsei rejtve vannak előttük. [...]

„Ha... leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne

lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.” (2Kor 4:3–4)

A Megváltó látta, hogy az embereket teljesen lefoglalja a nyereség-hajhászás, és szem elől tévesztik az örök valóságokat. Jézus vállalkozott e betegség gyógyítására. Meg akarta törni az elvakító, lélekbénító varázst... Krisztus a bukott emberiség elé tárja a szem elől tévesztett nemesebb világot, hogy meglássák az örök valóságokat. Elviszi őket az Isten leírhatatlan dicsőségétől fénylő végtelenség küszöbéig, és megmutatja nekik a kincset, amire ott bukkanhatnak. – *Krisztus példázatai*, 106. o.

Az ember a bűn által elszakította magát Isten életétől. Lelke megbémult Sátánnak, a bűn szerzőjének mesterkedéseitől. Az ember magától képtelen megérezni a bűnt, képtelen értékelni és elsajátítani az isteni jellemet. Ha közel hozzák ezt a jellemet, a bűnös szíve semmit sem kívánna meg belőle. Sátán elbűvölő hatalma uralkodik rajta. Amit az ördög fortélya kitalálhat, mindent eléje tár, hogy akadályozza jóra törekvő ösztönzéseit. [...]

Sátán mégsem győzi le Istent. Az Atya elküldte Fiát, hogy emberi formát és természetet öltson magára, s az emberinek és isteninek egyesülése által fölemelje az embert az Isten előtti erkölcsi mérték fokozatain.

Nincs más mód az ember megmentésére. Nélkülem – mondja Krisztus – mit sem tehettek. Jézus által az élet forrásai életre tudják kelteni az ember természetét, átalakíthatják szokásait, a menny felé irányíthatják szeretetét. Az isteni és az emberi természet egyesítése által Krisztus meg tudja világosítani a gondolkodást, életadó tulajdonságait öntheti a gonoszságban és bűnben halott lélekbe. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1099. o.

Isten látta, hogy a földön tévelygésben élnek az emberek, és azt is tudta, hogy egy mennyei tanítónak kell lejönnie a földre. Az ellenség félremagyarázásai sokakat megtévesztettek, ezért hamis isteneket kezdtek imádni, sátrani jellemet sajátítottak el. Akik közönyben és erkölcsi sötétségben élnek, azoknak világosságot, lelki világosságot kell szerezniük, és mivel a világ nem ismerte meg Istent, Őt kell kinyilatkoztatni az emberi értelem előtt. Az igazság letekintett a földre, de nem látta saját képmásának visszatükröződését, mivel a világ lelki sötétségbe

borult. Ezeket a felhőket csak Jézus oszlathatta el, hiszen Ő a világ Világossága. Jelenléte révén szertefoszlottak azok az árnyak, amelyeket Sátán vetett az ember és Isten közé. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 28. o.

4.

KIÁLLÁS AZ IGAZSÁG MELLETT

Április 20., szombat délután

A rézkígyót azért emelték föl, hogy aki hittel rátekin, meggyógyuljon. Isten ma is gyógyító üzenetet küld, felszólítva az embereket, hogy ne emberekre tekintsenek, sem földi dolgokra, hanem Istenben bízzanak. Az Úr a Szentlélek hatalma által közölte népével az igazságot. Megnyitotta Igéjét azok előtt, akik keresték az igazságot, és esedeztek érte. De mikor a hírnökök elhozták Istentől nyert üzeneteiket a népnek, éppen olyan hitetlenek voltak, mint az izraeliták. Sokan belekötöttek a szerény hírnökök által hozott üzenetbe. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1116. o.

A tanítványok még mindig azt várták, hogy Krisztus földi fejedelemeként fog uralkodni. Bár már oly régóta rejtegeti tervét, azt hitték, hogy nem marad örökre szegénységben és homályban, közeleg az idő, amikor megalapítja országát. Olyan gondolat meg se fordult a tanítványok fejében, hogy a papok és rabbik gyűlöletét sohasem győzik le, hogy Krisztust saját nemzete veti el, csalóként ítélik el, és gonosztevőként feszítik keresztre. Ám a sötétség órája közeledett, s Jézusnak fel kellett tárnia tanítványainak az előttük álló küzdelmet. Szomorúság töltötte el, mert előre látta a próbát. [...]

Elérkezett tehát az idő, amely fellebbenti a jövőt elfedő fátylat. „Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól és megöletni és harmadnapon föltámadni.” (Mt 16:21) – *Jézus élete*, 415. o.

Isten gyermekei a világ millióihoz viszonyítva mindenkor csak kicsiny nyáj. Ha azonban helytállnak az igazságért, ahogy szent Igéjében kinyilatkoztatta, Isten lesz a mentsváruk. A Mindenható széles pajzsa alatt húzódnak. Isten mindenkor a többség! És majd ha egyszer az utolsó trombitaszó áthatol a halottak börtönén, az igazak pedig öröm-

ujjongva, győztesen jönnek elő, és kiáltják: „Halál, hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?“, akkor Isten gyermekei Istennel, Krisztussal, az angyalokkal és minden idők állhatatos és hűséges híveivel egyesülve bizonyosan többségben lesznek (1Kor 15:55).

Krisztus őszinte tanítványai követik Őt súlyos küzdelmeken át, kitarának mellette önmegtagadás és keserű csalódások ellenére is. Mindez azonban megismerteti velük a bűn utálatosságát, nyomorúságát, és undorral fordulnak el attól. Mint Krisztus szenvedéseinek résztársai hivatottak, hogy dicsőségében is osztozzanak. – *Az apostolok története*, 590. o.

Április 21., vasárnap

A 6. században a pápaság szilárdan megalapozódott. Hatalmának székhelyét a birodalmi városban, Rómában erősítette meg, és Róma püspökét az egész egyház fejedelmének nyilvánították... Most azután bekövetkezett a Dániel és János által megjövendölt pápai elnyomás 1260 éve (lásd: Dán 7:25; Jel 13:5–7). A keresztényeknek választaniuk kellett: vagy feladják feddhetetlenségüket, és elfogadják a pápai szertartásokat és istentiszteleti rendet, vagy életüket börtönök celláiban töltik el, vagy kínpadon, máglyán vagy a hóhér bárdja által halnak meg.

Most teljesebben be János szavai: „Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnek némelyeket tiközületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.” (Lk 21:16–17) Az üldözések nagyobb dühvel törtek rá a hűségesekekre, mint bármikor azelőtt, és a világ egy nagy csatatérré vált. Krisztus egyháza évszázadokon át visszavonultságban és homályban talált menedéket. Így szól a próféta: „Az asszony pedig elfutott a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt 1260 napig.” (Jel 12:6) – *A megváltás története*, 330. o.

Közel ezerkilencszáz esztendő múlt el azóta, hogy az apostolok megpihenhettek, és munkájukat befejezték. Fáradozásaik, Krisztusért hozott áldozataik története azonban még mindig legértékesebb kincse az egyháznak. A Szentlélek vezetése alatt örökítették meg az ihletett írók a történelem ezen eseményeit, hogy Krisztus követőit minden korszakban nagyobb buzgalomra és komolyságra készítsék Üdvözítőjükért végzett tevékenységükben. [...]

Nem saját erejükből végezték munkájukat az apostolok, hanem az élő Isten hatalma támogatta őket. Munkájuk nem volt könnyű. A keresztény egyházat megalapozó munka sok nehézséggel, viszontagsággal és keserű csalódással járt. A tanítványok munkájuk közben állandóan nélkülözéseket, rágalmakat és üldözéseket szenvedtek el, de nem kímélték az életüket, nem volt drága előttük, ők örvendtek, hogy Krisztusért szenvedhettek. Ismeretlen volt előttük a határozatlanság, kétely és az elvi elgyengülés. Készek voltak minden áldozatra, sőt, önmagukat is feláldozták. A rájuk háruló felelősség tudata tisztította meg őket, és gazdagította tapasztalataikat. A menny kegyelme nyilvánult meg győzelmeikben, amelyeket Krisztusért arattak. – *Az apostolok története*, 593, 595. o.

Komoly és ünnepélyes események következnek ránk. A jövendölések gyors egymásutánban teljesednek be. Az Úr az ajtó előtt áll... A válság hamarosan bekövetkezik.

Ebben a helyzetben Isten népe ne bízzon magában! Az Ésaíasnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomások bizonyítják, mennyire szoros az összefüggés a földi események és a menny között, s milyen messzeemenően gondoskodik az Úr a benne bízókról. A világnak van kormányzója. A közelgő események sora Isten kezében van. A menny fensége igazgatja a nemzetek sorsát és egyházának gondjait is. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 753. o.

Április 22., hétfő

Mindazoknak, akik ama gonosz napon csüggedés nélkül, lelkiismeretük szava szerint akarnak szolgálni Istennek, bátorságra, határozottságra, Isten és Igéjének ismeretére lesz szükségük. Mert akik az Úrhoz hűek, azokat üldözik, az indítékaikat elferdítik, legjobb szándékaikat, fáradozásaikat félremagyarázzák, és a nevüket mint gonoszt emlegetik. Sátán csalásának minden erejével működik majd, hogy a lelkeket befolyásolja, és az értelmet elhomályosítsa, hogy a gonosz jónak és a jó gonosznak látszódjon. Minél erősebb és tisztább Isten gyermekeinek hite, minél erősebb elhatározásuk, hogy az Úrnak engedelmeskedjenek, Sátán annál izzóbban fogja felszítani ellenük azok gyűlöletét, akik állítják ugyan, hogy igazságosak, azonban mégis lábbal tiporják Isten törvényét. A legerősebb bizalomra, megingathatatlan elhatározásra lesz

szükségük, hogy „megőrizték azt a hitet, amely egykor a szenteknek adatott” (Júd 1:3). – *Az apostolok története*, 431. o.

Sátán kellemes mesékkel próbálja elcsábítani azoknak az elméjét, akik nem szeretik az igazságot. A törvénytisztelőket pedig nagy haraggal igyekszik vádolni. Magának követeli a világot, ám van egy kis csoport, mely ellenáll terveinek, és teljes komolysággal harcol a szenteknek mindörökre adott hitért. Sátán szándékában áll elpusztítani a parancsolatok megőrzőinek kis csoportját. De Isten lesz az ő menedékük. Ő fog zászlót bontani az ellenséggel szemben. Ő lesz nekik, „mint a rejtek szél ellen” és „mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön” (Ésa 32:2). Ő mondja majd: „Menj be, népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtódat utánad, és rejtse el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag! Mert, ímé, az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedti megöletteit többé!” (Ésa 26:20–21) – *That I May Know Him*, 355. o.

Senki ne hízelegjen magának azzal, hogy sikeres, csak akkor, ha megőrzi lelkiismeretének szeplőtlenségét, ha teljesen az igazságnak és Istennek szenteli magát. Haladjunk állhatatosan előre, sohase veszítsük el reményünket vagy kedvünket a jótettek mezején, bármilyen próbák szorongatnak, bármekkora erkölcsi sötétség borít is el mindent körülöttünk. Meg kell tanulnunk a türelem, a hit és a kötelességszeretet leckéit. Fékezzük meg magunkat, tekintsünk Jézusra! Ez a kötelességünk minden nap. Az Úr soha nem hagyja el azt, aki bíz benne, és a segítségét kéri. Csak annak homlokára kerül az élet koronája, aki győz a gonoszág elleni küzdelemben. Mindenkire komoly, magasztos, Istenért végzett munka vár, amíg él. Ahogyan Sátán hatalmas növekszik, s csapdái megsokasodnak, növekedni kell azok rátermettségének és éleslátásának, vezetői képességének, akikre Isten a nyáját bízta. Nemcsak a saját lelkünkért vár ránk tennivaló, hanem kötelességünk másokat is felrázni, hogy ők is az örök élet elérésére törekedjenek. – *Bizony-ságtételek*, 5. köt., 70. o.

Április 23., kedd

Láttam, hogy mindig is kötelességünk engedelmeskedni országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek a magasabb törvénnyel, melyet

Isten mondott el a Sínairól, majd vésett ujjával kőbe. „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.” Akinek szívébe beírva áll Isten törvénye, inkább Istennek, mint embereknek engedelmeskedik, s inkább engedetlen minden ember iránt, mintsem eltérjen az Úr legkisebb parancsolatától. Isten népe, akiket az igazság ihlete tanít, s a tiszta lelkiismeret vezet, hogy megéljék Isten minden szavát, azok az ő törvényét fogadják el egyetlen tekintélyként, melyet elismerhetnek, s melynek engedelmeskedhetnek. Isten törvényének bölcsessége és tekintélye a legnagyobb. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 361. o.

Ne hagyd ingadozni a hitedet. Harcold meg a hit nemes harcát, és nyerd el az örök életet. Súlyos küzdelem lesz ez, de harcold meg bármi áron is, mert Isten ígéretei igenek és ámenek Krisztusban. Tedd bele a kezedet Krisztus kezébe. Nehézségeket kell legyőzni, de erejükkal kitűnő angyalok segítik Isten népét. Tekints Sionra, küzd át utadat az ünnepek városába. Dicső korona és mennyei szövőszékeken szőtt ruha várja a győzőt. Bár ha Sátán az ösvényedre veti is pokoli árnyékát, s el próbálja rejteti előled a titokzatos létrát, mely Isten királyiszékétől a földre nyúlik, s melyen angyalok – az üdvösség örököseinek szolgáló lelkek – járnak föl-alá, mégis törekedj fölfelé, helyezd lábadat fokra fok után, s nyomulj a Mindenható királyi székéig. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 462. o.

Krisztus nem azt mondja a követőinek, hogy igyekezzenek világitani; hanem így szól: „Fényljék a ti világosságotok” (Mt 5:16). Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és megmutatkozik az Úr dicsősége. Akkor kiárad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világitotok magatok körül.

Amikor Jézus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lénye által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Ő lakik. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. E kitárulkozás nyomán pedig megtért lelkek magasztaló és hálaadó énekükkel megdicsőítik Istent, aki minden jó ajándék forrása.

„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” (Ésa 60:1) A Vőlegény fogadására készülőknek szól

ez az üzenet. Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; a maga dicsőségével és az Atya dicsőségével. Vele jönnek a szent angyalok. – *Krisztus példázatai*, 420. o.

Április 24., szerda

A 14. századi Angliában feltűnt a „reformáció hajnalcsillaga”. John Wycliffe a reformáció előhírnöke volt nemcsak Anglia, hanem az egész kereszténység számára is. [...]

[A Szentírásban] megtalálta, amit azelőtt hiába keresett. Itt látta kinyilatkoztatva a megváltás tervét, amely Krisztust az ember egyetlen védőjeként, közbenjáróként mutatja be. Látta, hogy Róma eltért a Biblia ösvényétől az emberi hagyományok kedvéért. Krisztus szolgálatára bízta magát, és elhatározta, hogy hirdeti az igazságot, amelyet felfedezett.

Életének legnagyobb munkája a Szentírás angol nyelvre való lefordítása volt. Ez volt az első angol fordítás, amit valaha is készítettek... Anglia megkapta saját nyelvén a Bibliát. Így Isten Igéjének világossága kezdte szétárasztani ragyogó sugarait a sötétségen át. Egy isteni kéz készítette el a nagy reformáció útját. – *A megváltás története*, 336. o.

Az ügyét képviselő ember értéke aszerint van, hogyan ismeri és érti Istent. „Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; és amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. Te azért a munkának terhét hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze.” (2Tim 2:1–3) „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:3)

Ez az a titkos forrásként működő ismeret, amelyből minden erő származik. A hit használata által vagyunk képesek Isten Igéjét befogadni és gyakorolni. – *A keresztény nevelés alapjai*, 341. o.

„Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nékem, és szívemnek vigasságára; mert a te nevedről neveztem, ó, Uram, Seregeknek Istene!” (Jer 15:16) [...]

Isten Igéje a legszebb és legcsodálatosabb fényben tárult elém. Lapról lapra olvastam a kegyellemmel teljes meghívásokat és a kitartó fel szólítást, miszerint keressük Isten dicsőségét és akaratát, és a többi

majd megadatik nekünk... Mindenekelőtt törekedj megismerni Istent! Kutasd a Szentírást! Táplálkozz Krisztus szavával, ami lélek és élet, s akkor bővülni fog az ismereted. Tanulmányozd a Bibliát! Ne a filozófiai könyveket olvasd, hanem az élő Isten Igéjében található filozófiát tanulmányozd, amihez viszonyítva minden más irodalom értéktelen. Isten Igéjében a legbőségesebb lakoma tárul eléd. Az Úr gazdagon megterített asztallal vár, ahol majd ehetsz és megelégedhetsz. – *That I May Know Him*, 201. o.

Április 25., csütörtök

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és Krisztussal való közösségük! A gyalázat és üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus ezt mondta: „Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” (Jn 14:21)

Ha a hívőt földi törvényszék elé állítják az igazságért, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével vidítja fel szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá: „A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.” „Bízzatok, én meggyőztem a világot.” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt, segítlek, és igazságom jobbával támogatlak.” (Jn 16:33; Ésa 41:10) – *Az apostolok története*, 85. o.

Az egész Biblia Krisztus. Fogadjuk a Szentírást Isten hozzánk intézett – nem csupán írott, hanem mondott – szavaként is! A hozzá jövő szenvedőkben Krisztus nemcsak azokat látta, akik akkor segítséget kértek tőle, hanem mindazokat is, akik a korszakokon át hasonló ínségben és hasonló hittel fordulnak majd hozzá – mint mikor így szólt a gutaütöthöz: „Bízzál, fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid”, vagy mikor ezt mondta a kapernaumi asszonynak: „Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!” (Mt 9:2; Lk 8:48).

Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhoz is szólnak, akiknek a segítségét kellene igényelniük. Így van ez Isten Igéjének minden ígéréttel. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk

kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak” (Jel 22:2 – új prot. ford.). Elfogadva, belénk ivódva jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezenkívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Megértettem, hogy minden nap meg kell vívnom a hit nemes harcát. Gyakorolnom kell a hitemet, nem hagyatkozhatok az érzelmeimre, és abban a tudatban kell viselkednem, hogy az Úr hallja szavaimat, válaszolni fog és megáld engem. A hit nem fellengzős állapot, nem szárnyaló boldogság érzése, hanem egyszerűen ezt jelenti: elhiszed Isten szavát, hiszed, hogy teljesíti ígéreteit, mivel ezt Ő maga mondta.

Reménységed legyen az Úrban, bízz benne, és nyugodj meg ígéreteiben, függetlenül attól, hogy boldognak érzed magad, vagy sem. A kellemes érzés még nem bizonyítja, hogy Isten gyermeke vagy, de a zavar vagy a kételkedés érzelmei sem azt bizonyítják, hogy nem vagy Isten gyermeke. Járulj a Szentíráshoz, és érett hittel higgy Isten szavában! Tégy eleget a feltételeinek, és hidd, hogy a gyermekévé fogad. Ne hitetlen, hanem hívő legyél! – *Our High Calling*, 119. o.

Április 26., péntek – További tanulmányozásra

Az evangélium szolgálói, 267. o.: „A bizalom és kiváltság ideje” című fejezet; *Jézus élete*, 385–386. o.: „A galileai válság” című fejezet.

5.

HINNI NEHÉZ HELYZETEK BEN

Április 27., szombat délután

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá a tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett be, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatotta. Sohasem hagyta el gyülekezetét, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jövendölésekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, az mind be is teljesedett. Isten véghezviszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek semmiféle hatalma nem döntheti meg. Az igazságot Isten sugallja és védelmezi: minden ellenállás felett diadalt arat. – *Az apostolok története*, 11. o.

Isten olyan kiegyensúlyozott férfiakat és nőket hív, akiknek szilárd a céljuk, akikre számítani lehet a veszedelem és a próba óráján – akik olyan biztosan meggyökeresedtek és megállapodottak az igazságban, mint az örök halmok – akiket nem lehet jobbra-balra ingatni, hanem célegyenesen haladnak, és mindig az igazság oldalán szállnak síkra. [...]

Húzódjunk közelebb Istenhez, lépünk szorosabb kapcsolatra a mennyei, és még életünk legparányibb cselekedeteiben is valósítsuk meg a törvény elveit, hogy lelkiileg egészségesek lehessünk. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 75. o.

Akik tökéletesítenek, azok nem pusztítanak. Nem akarják tönkre tenni, sem beolvasztani azokat, akik nem értenek egyet a terveikkel. A javítóknak előre kell haladniuk, nem pedig hátrafelé. Határozottan, szilárdan, eltökélten, tántoríthatatlannak kell lenniük, de szilárdságuk soha ne zülljön zsarnoki szellemmé. Isten minden szolgájától elvárja, hogy ha az elvekre kerül sor, legyen sziklaszilárd, de szelíd és aláztos szívű, mint Krisztus. Akkor Krisztusban lakozva elvégezhetik

a munkát, melyet Ő végezne el a helyükben. Semmi szükség a durva, kárhóztató lelkületre, hogy hősiesek legyünk a mai idők tökéletesítéseinek mezején. A szolgálatában alkalmazott minden önfejű módszer gyűlöletes Isten előtt. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 151. o.

Nem kellene azon tépelődnünk, hogy értékelnek-e, vagy sem, az emberek. Ezzel semmit sem érünk el. Figyeld meg, hogyan munkálkodott Krisztus. [...]

Fogadd el az Igét! Éld meg az Igét! Hirdesd úgy az Igét, ahogy a múltban is tetted! Jézus az ő jelenlétének ígértét adta számodra. Hidd és értékeld! Nem a mi dolgunk felmérni, hogy milyen fokú önmegtagadás és áldozatkészség van embertársainkban.

A megújulás teljes hitet, könnyeket és imákat követel, annyit, amennyit képes elviselni az emberi elme. Feladatunk felvenni a keresztet és Jézus lábnyomán járva hordozni. Eközben reménykednünk kell, hogy ugyanaz a lélek munkálkodik bennünk, amely Jézust is készítette, hogy kereszthalála előtt megkeresztelkedjék. – *This Day With God*, 49. o.

Április 28., vasárnap

Amikor a nemes, ékesszóló Istvánt a főtanács sugallatára halálra kövezték, nem tettek kárt az evangélium üzenetének ügyében. A mennyei fény, mely megdicsőítette arcát, az isteni irgalmasság, melyet haldoklóként imájában kifejezett, mint a meggyőzés hegyes nyila hatott Saulra, az elvakult farizeusra, aki tanúja volt a jelenetnek. Saul, az üldöző farizeus ezúton lett választott edénnyé, hogy Krisztus nevét hordozza a pogányok, az uralkodók és a zsidó nép előtt... Sátán azon erőlködése ellenére, hogy elpusztítsa az örömmüzenetet, Isten szavának romolhatatlan, örökké megmaradó magja egyre hull az emberek szívébe. Krisztus gyermekeinek gyalázása és üldöztetése által is Isten neve dicsőül meg, és lelkeket ment meg. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 33. o.

Ezek a reformátorok ugyanazt a nagyszerű elvet vallották, mint a valdensek, Wycliffe, Husz János, Luther, Zwingli és a hozzájuk csatlakozók. Hitték, hogy a Szentírás tévedhetetlen tekintély, a hit és a cselekedet szabálya... Számukra a Biblia tanítása volt minden tan és minden állítás próbaköve. Az Istenbe és Igéjébe vetett hit adott erőt e szent embereknek, amikor feláldozták életüket a máglyán. „Ne csüggedj!

– kiáltotta oda Latimer mártírtársának, amikor a lángok már-már elnémitották őket. – Isten kegyelméből ma olyan fényt gyújtunk Angliában, amelyet soha nem fognak kioltani!” – *A nagy küzdelem*, 249. o.

Szükségünk van egy vezetőre a nehézségek közepette, amiképpen a tengerészeknek is szükségük van kormányosra a zátonyok és sziklák között.

A tengerész, akinek van térképe és iránytűje, s mégsem használja azokat, felelős ezért, hiszen veszélyezteti a hajóján utazók életét, és hanyagsága miatt a hajó elveszhet. Nekünk is van egy iránytűnk, egy vezetőnk: Isten Igéje – amiben világos utasításokat kaptunk, hogy merre menjünk, azért menthetetlenek vagyunk, ha eltévesztjük a menny felé vezető utat.

A Biblia a jellem tökéletes mércéjét állítja elénk, és csalhatatlan vezetőnk minden körülmények között egészen életünk végéig. – *Az én életem ma*, 25. o.

Jézus azt mondta az ótestamentumi iratokról – és mennyivel inkább áll ez az újszövetségekről –: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam.” (Jn 5:39) Róla, a Megváltóról, kiben minden reményünk összpontosul az örök életre. Hiszen az egész Szentírás Krisztusról beszél. Mert a teremtésről szóló első tudósítástól kezdve, „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3), a befejező ígéretig: „és ímé, hamar eljövök” (Jel 22:12), az ő művéről olvasunk, és az ő hangját halljuk. Ha meg akarjátok ismerni az Üdvözítőt, kutassatok a Szentírásban!

Isten Igéje töltsen be egészen a szíveteket! Ez az élő víz, mely égető szomjúságokat csillapítja, ez a mennyei élő kenyér. – *Jézushoz vezető út*, 88. o.

Április 29., hétfő

Csak úgy eredményes az evangélium magjának elhintése, ha a mennyei harmat életre kelti a magot. Mielőtt megírták az Újtestamentum egyik könyvét, mielőtt elmondtak egy evangéliumi prédikációt Krisztus mennybemenetele után, a Szentlélek már kitöltötte az imádkozó apostolokra. Azután tanúskodtak ellenségeik, hogy „betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal” (Csel 5:28). – *Jézus élete*, 671. o.

Nagy azok jutalma a mennyben, akik bár üldöztetésen és gyalázon át, mégis Krisztus tanúi maradtak. Míg az emberek földi dolgok után futnak, Jézus a mennyei jutalomra tereli a figyelmüket. A jutalom nemcsak a jövő ígérete, hiszen már itt is részesülünk benne. Az ősi időkben az Úr megjelent Ábrahámnak, és így szólt: „Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1) Ez a jutalma Krisztus minden követőjének. Az Úr, Immánuel, „velünk az Isten”, Ő az, aki-ben van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve... mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben feltárul előtte a szívünk, olyan mértékben válunk hasonlónak hozzá. Tapasztalhatjuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig” (Eféz 3:18–19), „ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 34. o.

Mivel elűzték otthonából, [Tyndale] Londonba ment, ahol egy ideig zavartalanul dolgozhatott. A katolikusok kegyetlensége azonban ismét menekülésre kényszerítette. Úgy tűnt, hogy egész Anglia bezárult előtte. Ezért Németországban keresett menedéket. Itt elkezdte az angol Újtestamentum kinyomtatását. Kétszer kellett abbahagynia a munkát. De amikor az egyik városban megtiltották a kiadást, ő elment egy másikba. Végül Wormsba indult, ahol néhány évvel korábban Luther megvédte az evangéliumot az országgyűlés előtt. Ebben az ősi városban sok barátja volt a reformációnak, és Tyndale itt minden további akadály nélkül dolgozott. Nemsokára elkészült az Újtestamentum háromezer példánya, amelyet még abban az évben egy másik kiadás követett.

Nagy buzgósággal és kitartással folytatta munkáját. Jóllehet az angol hatóságok a legnagyobb óvatossággal őrizték a kikötőiket, Isten Igéje mégis eljutott különböző titkos csatornákon Londonba, és onnan elterjedt az egész országban. A katolikusok hiába próbálták elfojtani az igazságot. – *A nagy küzdelem*, 246–247. o.

Április 30., kedd

A Biblia olvasóit oktatni kell arra, hogy a tanulékonyság lelkületével közeledjenek az Igéhez. Kutassuk lapjait, de ne azért, hogy alátámaszszuk vele a saját véleményünket, hanem azért, hogy megtudjuk, mit mond Isten!

A Bibliát csak a Szentlélek segítségével ismerhetjük meg, aki az Igét adta. Az ismeret elnyerése érdekében a Szentlélek vezetése alatt kell élnünk. Engedelmeskednünk kell mindannak, amit Isten Igéje parancsol. Igényelhetjük mindazt, amit ígér. Az élet, melyet az Ige előír, az az élet, amelyet ereje által kell élnünk. Csak ha így értékeljük a Bibliát, akkor tanulmányozzuk eredményesen. – *Előtted az élet*, 189. o.

Isten halandó emberekre bízta Igéjének összeállítását. Az Ige, mely az Ó- és az Újszövetség könyveiből áll, az elveszett világ lakóinak szánt útjelző. Isten örököül hagyta az embernek, hogy az irányelvek tanulmányozása és betartása által egyetlen léleknek se kelljen eltévednie a mennybe vezető úton.

Mindazok, akik a Szentírás kritikus helyeit úgy akarják tisztázni, hogy saját véges tudásukkal megállapítják, mi az ihletett, és mi nem, jobban tennék, ha eltakarnák az arcukat, mint Illés, amikor a szelíd és halk szót meghallotta. Isten és a szent angyalok jelenlétében vannak, akik korokon át ismeretet és világosságot hoztak az embereknek. Ők mondták el nekik, mit tegyenek, és mit ne, érdekfeszítő színhelyeken vezetve és mérföldkőtől mérföldkőig kísérve őket szimbólumok, jelek és illusztrációk által. [...]

Testvérek, nehogy a Biblia kritizálásába kezdjeteek szóval vagy tettel! Nem az Úr munkája az, Sátán viszont nagy örömmel fogadná tőletek.

Az embernek Istenre kellene bízni a saját Könyvéről, az élő kijelentésekről való gondoskodást, aki azt eddig is tette. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 16–17. o.

Isten szavai prédikálásának semmi haszna nem lesz a Szentlélek folytonos jelenléte és segítsége nélkül. A Lélek az egyetlen hatásos, eredményes tanítója az isteni igazságnak. Csak amikor igazság társul a szívünkhöz a Lélek által, csak akkor ébred fel a lelkiismeretünk, és alakul át az életünk. Képesek lehetünk arra, hogy Isten beszédét szó szerint közöljük másokkal, hogy jól ismerjük a menny parancsolatait és

ígéreteit, de ha a Szentlélek nem teszi otthonossá szívünkben az igazságot, akkor egy lélek sem esik a „kőre, és zúzódik szét” azon (vö.: Lk 20:18). Sem a tudományos képzettség, sem a földi előnyök, bármilyen nagyok legyenek is, nem tudnak senkit a világosság hordozójává tenni Isten Lelkének együtt munkálkodása nélkül. – *Jézus élete*, 671. o.

Május 1., szerda

A Gecsemáné-kertben Jézus az ember helyett szenvedett, s Isten Fiának emberi természete a bűntudat rettentő borzalma alatt roskadozott, míg csak vértelen, reszkető ajkáról föl nem szakadtak a szavak: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; de ha nincs más mód, mellyel a bukott ember megmentése megvalósítható lenne, ne az legyen, ami én akarok, hanem amit te.” Az emberi természet ott, akkor meghalt volna a bűntudat borzalma alatt, ha mennyei angyal meg nem erősítette volna Őt a gyötrellem elviselésére.

Az a hatalom, mely az imént megtorló igazságszolgáltatással sújtotta az ember helyettesét és kezesét, ugyanaz volt, mint amelyik most megtartotta és támogatta a szenvedőt, az azon harag rettenetes súlya alatt roskadozó Emberfiát, mely a bűnös világot sújtotta volna. Az Isten törvénye megrontói fölött elhangzó halálos ítéletet Krisztus szenvedte el. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1103. o.

Az örök élet Isten ajándéka. Az Úr arra vár, hogy mindazok, akik elfogadják kegyelmét, teljes mértékben bízzanak benne. Arra hívott el, hogy tiszta és egyszerű hitet gyakoroljunk, és függetlenül a kilátásba helyezett jutalomtól bízzunk benne. Teljes szívvel kell munkálkodnunk az ő szolgálatában, ezzel is bizonyítva, hogy ténylegesen bízunk az igazságos ítéletében.

Az ítéletnél, mikor az igazak elnyerik jutalmukat, és a gonoszok fölött elhangzik az ítélet, az igazak felteszik a kérdést, hogy vajon mit tettek, hogy ilyen nagy jutalmat nyertek. Ám ők a Krisztusba vetett töretlen hitet értékelték.

Betöltek Szentlélekkel, és különösebb, tudatos erőfeszítés nélkül biztos jutalmat hozó szolgálatot végeztek Krisztusért. De ők nem a jutalomért dolgoztak. Inkább hatalmas előjognak tekintették, hogy úgy dolgozhatnak, ahogy Jézus is munkálkodott. Mindent Krisztus és az embertársak iránti szeretetből cselekedtek, ezért hát aki azonosult

a szenvedő emberiséggel, úgy tekintette az együttérzés és a szeretet cselekedeteit, mintha vele tették volna meg. – *Lift Him Up*, 343. o.

A menyegzői ruha, amelyről a példázat beszél, Krisztus hú követőinek tiszta, foltnélküli jelleme. Az egyház „tiszta és ragyogó fehér gyolcsba” öltözik, amelyen nincs „szeplő vagy sömörgözés vagy valami afféle”. A fehér gyolcs – ahogy a Szentírás mondja – „a szenteknek igazságos cselekedetei” (Jel 19:8; Eféz 5:27), azaz Krisztus igazsága, hibátlan jelleme, amelyben hit által mindenki részesül, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójaként. [...] Ezt az öltözéket – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő lélekre. – *Krisztus példázatai*, 310–311. o.

Május 2., csütörtök

Mivel az Úr törvénye tökéletes – s ezért változhatatlan –, a bűnös ember számára lehetetlen a maga erejéből eleget tenni a törvény követelményeinek. Jézus ezért jött el Megváltóként. Az ő küldetése, hogy az isteni természet részeseivé téve összehangoljon bennünket a menny törvényeinek elveivel. Amikor elhagyjuk a bűneinket, és Krisztust Üdvözítőnknek fogadjuk el, akkor „dicsőítjük meg a törvényt”.

Az Újszövetség ígérete ez: „Adom az én törvényemet a szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Krisztus Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. A rámutató jelképrendszernek Krisztus halálakor meg kellett szűnnie. Ezzel szemben isteni jellemének a Tízparancsolatban bemutatott elvei oly változhatatlanok, mint az Atya örök trónja. Egyetlen parancsolatot sem törölt el, egyetlen pont vagy szó sem változott meg. Az Édenben közölt elvek a helyreállított Paradicsomban is érvényben lesznek. Amikor Éden kertje újra a földön fog virulni, mindenki engedelmeskedik majd Isten törvényének. – *Gondolatok a hegybeszédről*, 50. o.

Jézus életének szentsége és feddhetetlensége, ahogy be lett mutatva az Igében, több hatalommal bír a jellem helyreállítása és formálása tekintetében bármely erőfeszítésnél, amellyel megpróbálnánk leírni az emberi bűnöket vagy a bűnök biztos következményeit. A keresztre szegezett Üdvözítőre emelt tekintet többet tesz az elme és a szív megtisz-

títása érdekében a legértelmesebb ember ajkának összes tudományos magyarázatánál.

A bűnös a kereszt előtt belátja, hogy jelleme nem hasonlít Krisztus jellemére. Látja a bűn szörnyű következményeit, gyűlöli az általa elkövetett bűnöket, és élő hittel kapaszkodik Krisztusba. Isten és a mennyei lények jelenlétének fényében tart önvizsgálatot. Saját feddhetetlenségének közepette lett kinyilatkoztatva számára Krisztus feddhetetlensége, ezért szörnyülködve fordul el a bűntől, Jézusra tekint, és él. – *Lift Him Up*, 297. o.

Egyesek úgy vélekednek, hogy előbb bizonyos próbaidőt kell kiállniuk, melyben bizonyosságát adják annak, hogy teljesen megváltoznak, s csak azután kérhetik az áldásokat, holott most azonnal igényelhetik azokat. Krisztus kegyelmére és Lelkére van szükségünk, hogy gyengeségünkben segíthessen, különben nem tudunk ellenállni a bűnöknek. Oly bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben épp most vagyunk, jöjjünk Jézushoz. Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenhetünk meg előtte, és bűnbánóan lábához borulhatunk. Szeretetének karjával átölel, sebeinket bekötözi, és minden tisztátalanságunktól megtisztít, mert ebben gyönyörködik. [...]

Senki sem olyan bűnös, hogy Jézusban, aki érte halt meg, ne nyerhetne erőt, tisztaságot és megszentelődést. El akarja rólunk távolítani a bűnöktől beszennyezett ruhát, és az igazság fehér ruháit adja ránk. Nem kívánhatja a bűnösök halálát, hanem hogy megtérjenek és éljenek. – *Jézushoz vezető út*, 52. o.

Május 3., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai, 45. o.: „Megvidámítja a szívet, és megvilágosítja a szemet” című fejezet.

6.

KÉT TANÚBIZONYSÁG

Május 4., szombat délután

Akár a sziklára épült házak építői – mondja Jézus –, olyanok lesznek, akik elfogadják szavaimat, akik jellemük és életük alapjává teszik azokat. Századokkal azelőtt írta Ésaías próféta: „Istenünk beszéde mindörökre megmarad.” (Ésa 40:8) Péter apostol pedig évekkal a hegyi beszéd elhangzása után, Ésaías szavait idézve, hozzáfűzte: „Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.” (1Pt 1:25) Isten szava az egyetlen biztos pont a világunkban, ez az egyedül szilárd alap. „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Mt 24:35)

A törvény nagy horderejű elvei, Isten természete és jelleme testesül meg Krisztus most elmondott szavaiban. Aki ezekre épít, az Krisztusra, az örök sziklára épít. Az Ige befogadása által Őt fogadjuk be, és csakis azok építenek rá, akik befogadják szavait. „Más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely Jézus Krisztus.” (1Kor 3:11) „És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk.” (Csel 4:12) Krisztus az Ige, Isten kinyilatkoztatása, és Isten jellemének, törvényének, szeretetének, életének teljes megnyilatkozása az egyedüli alap, amelyre tartósan igaz jellemet lehet építeni. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 148. o.

Tanulmányoznunk kell Isten szándékainak, terveinek megvalósulását a nemzetek történetében és a bekövetkezendő dolgok kinyilatkoztatásában, hogy valódi értékük szerint becsüljük fel a láthatót és a láthatatlant; hogy megtanuljuk, mi az élet igazi célja, hogy a mulandó dolgokat az örökkévalóság fényében szemléljük, hogy a legjobban és legnemesebben használjuk fel ezeket! [...]

Ama nap közeledik! Csak nagyon rövid idő áll a rendelkezésünkre ahhoz, hogy megtanuljuk a szükséges leckéket, elvégezzük a munkát, és átformáljuk jellemünket!

„Ímé, Izrael háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ő. Ez okért mondjad nekik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; amit szólok, az a szó meglészen, ezt mondja az Úr Isten.” (Ezék 12:27–28) – *Előtted az élet*, 184. o.

Akik Isten Igéje tanulmányozása közben engedik, hogy a Szentlélek fényt hintsen szívükbe, azok megértik az Igét, és nem maradnak sötétségben. „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát – mondta Krisztus –, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok.” (Jn 7:17) Akik az igazság világosabb megértéséért járulnak Krisztushoz, azok előtt feltárja a mennyek országának titkait. E titkokat megértik azok, akik vágyakoznak az igazság megismerésére. – *Krisztus példázatai*, 35. o.

Május 5., vasárnap

Amikor Krisztus meg akarta értetni tanítványaival feltámadásának igazságát, elkezdte „Mózesről és minden prófétáktól”, és „magyarázza vala nekik minden írásokban, amik őfelőle megíratk” (Lk 24:27). Az új igazság kitárulkozásából sugárzó fény szebbé teszi a régit. Aki elveti vagy mellőzi az újat, valójában nem ismeri a régit sem. Számára elvész életető ereje, és csupán élettelen formasággá válik. [...]

Sokan... félreteszik az ótestamentumi írásokat, amelyekről Krisztus kijelentette: „Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam” (Jn 5:39). Az ő elvetésével tulajdonképpen elvetik az újat is: hiszen a kettő egymástól elválaszthatatlan. Senki sem tudja helyesen feltárni Isten törvényét az evangélium nélkül, sem az evangéliumot a törvény nélkül. A törvény a testet öltött evangélium, az evangélium pedig a kibontakoztatott törvény. A törvény a gyökér, az evangélium pedig a törvény illatos virága és gyümölcse.

Az Ótestamentum fényt hint az Újra, az Új pedig az Óra. Mindegyik Isten Krisztusban való dicsőségének kinyilatkoztatása. Mindkettő olyan igazságokat mutat be, amelyek mind jobban kitárulkoznak a buzgó kutató előtt. – *Krisztus példázatai*, 127–128. o.

„Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek...” (Jn 5:39) A népünk által elfogadott igazság minden tanítétele a legműveltebb elmék bírálata is kiállja; e világ legnagyobbjai is kapcsolatba kerülnek az igazsággal, tehát minden tételünket szigorú vizsgálat tárgyává kell tennünk az Írások alapján. Most még észrevétlenek vagyunk, de ez nem marad mindig így. Elkezdődtek a folyamatok, amelyek a harcvonalba állítanak bennünket, és ha a történetírók vagy a világ nagy emberei megsemmisíthetnék az általunk képviselt igazságot, megtennék.

Isten minden gyermekének tudnia kell, mi az igazság. Fel kell készülnünk, hogy szelídséggel és félelemmel adjunk számot reménységünkről – nem gőgös, dicsekvő, önelégült módon, hanem Krisztus szellemében. Közeledik az idő, amikor egyénileg, egyedül kell számot adnunk hitünkről. Szaporodnak a vallási tévelygések, és sátáni erővel fonják körül az embereket. Nincs a Bibliának talán egyetlen hittétele sem, amelyet ne tagadnának. – *Evangelizálás*, 69. o.

A Szentlélek az Ige hűséges kutatója mellé áll, és képessé teszi arra, hogy felfedezhesse az igazság rejtett drágakincseit. Mennyei világosságot ad, ami új és friss jelentőséggel telten vési elméjébe az igazságot. Olyan örömmel töltökezik be, amelyet korábban sosem tapasztalt. Isten békessége nyugszik meg rajta, és az igazságot teljesen új fényben érti meg. Mennyei világosság árad az Igére, aminek a hatására annak minden betűje aranyba öltözik. Maga Isten szólítja meg a szívét, és számára az Ige élet és lélek. – *Reflecting Christ*, 128. o.

Május 6., hétfő

A nemzetek történelme nekünk is szól. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Ma zajlik az egyének és a nemzetek megmérése. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kézben tartva megvalósítja saját szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemekként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a prófécia szerint napjainkig

be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátravan, be fog teljesedni a maga idejében. [...]

A Biblia és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárulnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek már előrevetítik árnyékukat. Közeledésük zaja megremegteti a földet, és az emberek meghalnak a félelemtől. – *Próféták és királyok*, 536–537. o.

Dániel és Jelenések könyve próféciainak szorgalmas tanulmányozására van szükség.

A most élők között vannak olyanok, akik Dániel és Jelenések könyve tanulmányozásakor hatalmas világosságot kaptak Istentől, amint elérték azt az időt, amikor különleges próféciaik teljesedtek be a jövendölés szerint. Időszerű üzenetet hirdettek a népnek. Az igazság olyan világosan ragyogott, mint a déli napfény. A próféciaik teljesedését közvetlenül igazoló történelmi eseményeket vázoltak fel a nép előtt, és a próféciaikban az események jelképes sorozatát látták, mely elvezet a földi történelem végéig. A föld történelmének legvégső, világosan feltárt eseményei a bűn emberének munkájával kapcsolatosak. Népüknek különleges üzenete van a világ számára – a hármasszöveg üzenet. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 101–102. o.

Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése nem szűnt meg... Az emberek ragaszkodnak hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálnak rámutatni tévedésükre. Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami Jézus idejében nyilvánult meg. [...]

Mindenki, aki behódol az emberi tekintélynek, egyházi szokásoknak vagy az ősök hagyományainak, figyeljen jól oda a Krisztus szavaiban hordozott figyelmeztetésre: „Hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:9) – *Jézus élete*, 398. o.

Május 7., kedd

A Biblia elleni harc, amely Franciaországban hosszú századokon át folyt, a francia forradalom jeleneteiben tetőzött. Ez az iszonyú robbanás

azonban Róma Szentírást elhallgattató politikájának törvényszerű következménye volt. A világ tanúja volt a pápai politika érvényesítésének, amely azt szemléltette, hogy több mint ezer éven át mit akart az egyház a tanításával elérni.

A próféták megjövendölték, hogy a pápaság uralma alatt a Szentírás be lesz tiltva. A Jelenések könyvének írója azt is kinyilatkoztatta, hogy milyen iszonyatos következményekkel fog járni – különösen Franciaországban – a „bűn emberének” uralma. – *A nagy küzdelem*, 265–266. o.

Aznap [november 2-án] délután Bourdeau testvért elkísértem a székesegyházba [Valence, Franciaország], ahol megtekintettük a fogságban elhunyt VI. Piusz pápa mellszobrát, akiről a jövendölés szól. A történelem tehát bemutatta a pápát, aki halálos sebet kapott. A pápa szívét a mellszobor helyszínén egy márvány emlékmű őrzi. Megtekintve a prófécia által említett személy emlékművét, ünnepélyes érzés kerített hatalmába. – *Manuscript Releases*, 8. köt., 354. o.

Aki hű az Úrhoz és művéhez, ugyanazokkal a cselszövésekkel fogja szembetalálni magát, mint amelyeket az ellenfél régen támasztott, hogy akadályozza Isten munkájának helyreállítását és fölépítését – a nehézségek nagy hegyét, mely Zorobábel útján emelkedett. Sok emberi kitálást használnak, hogy olyan emberek gondolkodásának és akaratának megfelelő terveket valósítsanak meg, akikkel az Úr nem fáradozik együtt. Ámde nem kérkedő szavak, szertartások sokasága bizonyítja, hogy az Úr együtt munkálkodik népével. Az emberi eszköz tettetett, hamis ereje nem dönti el a kérdést Az Úr munkájával szembehelyezkedők ideig-óráig hátráltathatnak, mégis az a Lélek, mely az Úr munkáját vezette végig az úton, ma is ő fog irányítani. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel, mondja a seregek Ura.” – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1179. o.

Hatalmas csata részesei vagyunk, mely a végső harchoz közeledve egyre szorosabb és küzdelmesebb lesz. Éber ellenségünk szüntelen munkálkodik azok elméjén, akiknek nem volt személyes tapasztalatuk Isten népe tanításai kapcsán az elmúlt ötven évben. Némelyek megragadják a saját idejükre szóló igazságot, és a jövőbe helyezik. A prófécia folyamatának már beteljesedett eseményeit kivetítik a jövőbe, és ezek

az elméletek aláássák egyesek hitét. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., 102. o.

Május 8., szerda

A két tanúbizonyságról a próféta ezt is kijelenti: „És hallának nagy szózatot az égből, amely ezt mondja vala nékik: Jöjjetek fel ide. És felmenének az égbe felhőben, és láták őket az ő ellenségeik.” (Jel 11:12) Amióta Franciaország háborút indított Isten két tanúbizonysága ellen, azóta e tanúbizonyságok olyan megbecsülésben részesülnek, mint még soha azelőtt. 1804-ben megalakult a Brit és Külföldi Bibliatársulat. Ezt hasonló szervezetek követték számos európai fiókkéntzmmennyel. 1816-ban létrejött az Amerikai Bibliatársulat. A Brit Bibliatársulat megalakulásáig a Biblia ötven nyelven jelent meg. Azóta már sok száz nyelvre és nyelvjáráásra lefordították. – *A nagy küzdelem*, 287. o.

Az 1792-es évet megelőző ötven év során a külmiszió nem sok figyelmet kapott. Nem alakultak új egyesületek, és csak kevés egyház tett erőfeszítéseket arra, hogy pogány országokban terjessze a kereszténységet. A 18. század vége felé azonban nagy változás történt. Sokan elégedetlenek lettek a racionalizmus következményeivel, és felismerték, hogy szükség van mennyei kinyilatkoztatásra és tapasztalatokon alapuló vallásra. Ettől kezdve rendkívüli fejlődésnek indult a külmiszzió.

A nyomtatás tökéletesítése lendületet adott a Biblia terjesztésének. A különböző országok közötti érintkezési lehetőségek növekedése, az előítélet és a nemzeti elzárkózás emelte ősi válaszfalak leomlása és a római pápa világi hatalmának elvesztése utat nyitott Isten Igéje előtt. Néhány évig a Bibliát korlátozás nélkül árulták Róma utcáin, és most már eljutott a benépesült földgolyó minden részére. – *A nagy küzdelem*, 287–288. o.

A megváltás nagy terve eredményeképpen a világ teljes mértékben visszakerül Isten kezébe. Mindaz, ami a bűn által elveszett, eredeti formájában áll helyre. Isten nemcsak az embert, hanem a földet is megváltja, hogy ez legyen örökkévaló lakhelye az engedelmeseknek. Sátán hatezer éve küzd azért, hogy a földet birtokában tartsa. Most mégis Istennek a föld teremtésénél kifejezett eredeti terve valósul meg. „De

a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké.” (Dán 7:18)

„Napkeletől fogva napnyugatig dicsértessék az Úr neve!” (Zsolt 113:3) „És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr leszen, és a neve is egy.” (Zak 14:9) A Szentírás mondja: „Uram! Örökké megmarad a te igéd a mennyben.” „Minden ő végzése tökéletes. Meginthathatatlanok örökké és mindvégig.” (Zsolt 119:89; 111:7–8) Azokat a szent törvényeket, amelyeket Sátán gyűlölt, és megsemmisíteni igyekezett, a bűntelen világegyetem mindenütt megbecsüli. „Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden népe előtt.” (Ésa 61:11) – *Pátriárkák és próféták*, 342. o.

Május 9., csütörtök

Amikor a Megváltó búcsút mondott tanítványainak, fájó szívüket azzal az ígérettel vigasztalta, hogy ismét eljön. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek... Az én Atyámnak házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:1–3) „Eljő az embernek Fia az ő dicsőségében és ővele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek.” (Mt 25:31–32) [...]

Akkor a gonoszság régóta tartó uralma megtörik, és „e világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi” lesznek, „aki örökkön örökké uralkodik” (Jel 11:15). „Megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt.” Kisarjasztja „az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt”. Ő „lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának” (Ésa 40:5; 61:11; 28:5). – *A nagy küzdelem*, 301. o.

Krisztus mondja: „Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki nem zárhat be.” (Jel 3:8) Milyen keményen dolgoznak egyesek azért, hogy bezárják ezt az ajtót, de erre senki sem képes. Így hangzik János bizonyágtétele: „És megnyílt az Isten temploma a mennyben, és megjelent templomában az ő szövetségének ládája.” (Jel 11:19) A kegyelem királyi széke alatt a ládában ott volt a két kőtábla, mely Jahve törvényét tartalmazza. Isten hűséges gyermekei látták a világosságot, mely a törvényről sugárzott rájuk, hogy továbbadják

azt másoknak. S most Sátán buzgó munkája arra irányul, hogy bezárja a világosság ajtaját, de Jézus azt mondja: senki sem zárhatja be azt. Az emberek elfordulhatnak a világosságtól, megtagadhatják és elvethetik, de az továbbra is küldi tiszta, világos sugarait, hogy felvidítsa és megáldja a szemlélőit.

Isten gyermekei heves összeütközésbe kerülnek majd a lelkek ellenségével, mely egyre keserűbbé válik, amint a nagy küzdelem végéhez közeledünk; de az Úr segítségére lesz azoknak, akik az igazság védelmére kelnek. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 46. o.

Azzal építünk Krisztusra, ha engedelmeskedünk szavának. Nem az az igaz ember, aki csupán kedveli az igazságot, hanem aki cselekszi is. A szentség nem elragadtatás érzése, hanem az Istennek való teljes átadás, az Isten előtti teljes fegyverletétel eredménye: a mennyei Atya akaratának cselekvése. Amikor Izrael gyermekei az ígélet földjének határán táboroztak, nem volt elég számukra, hogy tudjanak valamit Kánaánról, vagy Kánaán énekeit zengjék. Ez önmagában nem szerezte volna meg nekik a kívánatos ország szőlőskertjeit, olajfalugasait. A valóságban csak akkor lesz az övék Kánaán, ha elfoglalják, ha eleget tesznek a feltételeknek, ha Istenbe vetett élő hitet gyakorolnak, magukévá teszik az ígéreteket, miközben engedelmeskednek Isten utasításainak. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 149. o.

7.

A REMÉNY MOTIVÁLÓ EREJE

Május 11., szombat délután

Jézus ismét eljön, de nem úgy, mint egykor Betlehemben, sem úgy, miként Jeruzsálembé bevonult, midőn a tanítványok ujjongva kiáltottak „hózsanná”-t neki; hanem eljön az Atyának dicsőségében az összes szent angyallal egyetemben, akik elkísérik földi útjára. A menny teljesen üres marad, mert az angyalok Mesterüket kísérik el, és a földön az élő és várakozó szentek a menny felé, Jézus felé tekintenek, miképp a galileai férfiak tették, midőn az Úr az Olajfák hegyéről a mennybe szállt. Ama napon csak a jámborok, a szentek kiáltanak fel ujjongva – akik igazán alázatosan és szelíden követték Krisztus példáját: „Íme, a mi Urunk, akit vártunk, s aki megszabadít minket!” [...]

Hallgathatunk-e ily dicsőséges reménység, ily tökéletes megváltás tudatában, melyet saját vére árán szerzett meg Krisztus számunkra? Ne magasztaljuk-e és ne áldjuk-e mi is fennhangon az Üdvözítőt, miképp a tanítványok tették, midőn az Úr bevonult Jeruzsálembé? Nincs-e közelebb hozzánk a nagy nap, mint hozzájuk volt? Vajon ki akadályozhatna meg abban, hogy Istent magasztaljuk és áldjuk? Hisz a halhatatlanságba és megdicsőülésbe vetett reménységünk nemsokára beteljesedik! Mi már megízleltük az eljövendő világ dicsőségét, s mind többre és többre vágyunk. – *Tapasztalatok és látomások*, 110. o.

Jézus jön! De nem azért jön, hogy meghallgassa az emberek jajkiáltásait, a bűnösök bűnvallomásait és kegyelemért könyörgéseit, mivel akkor már minden ember sorsa eldőlt életre vagy halálra. Aki bűnben élt, örökre bűnös marad. Aki viszont megvallotta vétkeit, amikor még Jézus a szentek szentjében volt, az ő barátjává lett és várta az eljövetelet, annak neve mellé beírják: megbocsáttattak a bűnei.

Jézus úgy jön el, ahogy felment a mennybe, csak sokkal nagyobb dicsőségben. Atyjának dicsőségével jön el a szent angyalokkal együtt, akik elkísérik az útján. Szent homlokát megsebző töviskorona helyett

a dicsőség vakítóan fényes koronáját viseli majd. – *The Faith I Live By*, 351. o.

Több mint tizennyolc évszázad telt el, mióta a Megváltó megígérte, hogy visszajön. Szavai a századok során bátorságot öntöttek hűséges gyermekeinek a szívébe. Az ígélet még nem teljesedett be, de biztos.

A várakozás ideje hamarosan befejeződik. Nemsokára hazaérnek azok az idegenek és vándorok, akik hosszú időn át jobb hazát kerestek. A mennyei honra gondolva úgy érzem, hogy hangosan zokognom kell! „Annakokáért szerettem, ezeket várván igyekeztetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3:14) – *Our High Calling*, 367. o.

Május 12., vasárnap

A Biblia egyik legsúlyosabb, ugyanakkor legnagyobb igazsága, hogy Krisztus második eljövételével lezárul a megváltás csodálatos munkája. Jézus, „aki a feltámadás és az élet”, Isten népében, mely oly sokáig zarándokolt „a halálnak földében és árnyékában”, azt a drága és boldogító reménységet ébresztette, hogy eljön, és hazaviszi „azt, akit eltaszított magától”. A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta az Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljőjön, megtörje a pusztító hatalmát, és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba. Az ősidők szent emberei sóvárogva várták, hogy a Messiás dicsőségben megjelenjen, és reménységüket valóra váltsa. – *A nagy küzdelem*, 299. o.

Ez a nagyszerű igazság volt Isten hűségeseinek vigasza minden korszakban... A mi Urunk maga ígérte meg tanítványainak: „Ha majd elmegek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:3) A könyörületes Megváltó, előre látva követői magányosságát és fájalmát, megbízta angyalait, hogy ezzel az ígérettel vigasztalják követőit: Jézus úgy fog visszatérni a földre, ahogy mennybe ment.

Amikor a tanítványok szemüket az égre emelve álltak, hogy utoljára még lássák, akit szerettek, figyelmüket ezek a szavak ragadták meg: „Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felvitetik tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok Őt felmenni

a mennybe.” (Csel 1:11) Az angyalok szavai nyomán újraéledt reményük. A tanítványok „visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe; és mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az Istent” (Lk 24:52–53). Nem azért örültek, mert Jézus eltávozott tőlük, és egyedül maradtak küzdelmükkel, próbáikkal és a világ kísértéseivel, hanem azért, mert az angyalok megígérték, hogy Jézus visszajön. – *A nagy küzdelem*, 339. o.

A korinthusi hívők között voltak olyanok, akik feladták hitük néhány alapigazságát, akik lesüllyesztették az erkölcsi színvonalat. Egyesek olyan messzire mentek, hogy megtagadták a feltámadás tanát. Pál ezzel a tévtannal szembeszállt, és pedig Krisztus feltámadásának letagadhatatlan bizonyítékával. Világosan kijelentette, hogy halála után „Krisztus feltámadott a harmadik napon az Írások szerint; és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak. Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak. Legutolszor pedig mindenek között, mint egy időtlennek, nékem is megjelent.” [...]

Az apostol azután a korinthusi testvérek figyelmét a feltámadás hajnalának diadalmas virradatára irányította, amikor is az Úr az összes elszunnyadt szenteket feltámasztja, hogy ezentúl örökké vele éljenek. – *Az apostolok története*, 319–320. o.

Május 13., hétfő

A hitetlenség bezárja a szemüket, így nem ismerik tényleges állapotukat. Az igaz tanú így ecseteli vakságukat: „Nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.”

Halványodik a Krisztus közeli eljövételébe vetett hit. „Halogatja az én uram a hazajövetelt.” Nemcsak szívükben mondják, hanem szavakkal is kifejezik, leghatározottabban pedig cselekedeteikkel. A virrasztó időszakban beköszöntött sötétség elvakítja Isten népének érzékeit az idők jelei iránt. A borzalmas, burjánzó gonoszságtól a legnagyobb igyekezetre s az életerős bizonyágtételre lesz szükség, hogy kirekesszük a bűnt a gyülekezetből. A hit félelmesen csökkent, s csak élő kapcsolattal tudjuk megnövelni. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 255. o.

„Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24:27) [...]

Keleten megjelenik egy kicsiny, fekete felhő. A távolból sötétnek látzó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfia jelét. Ünnepestől csendben figyelik a föld felé közeledő, egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, mígnem nagy, fehér felhő lesz belőle, amely megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szövíványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. Most nem „fájdalmak férfja”-ként jön, hogy kiigya a szégyen és szenvedés keserű poharát, hanem a menny és föld győzteseként, az élők és holtak bírójaként, aki „hív és igaz”, aki „igazságosan ítél és hadakozik”, „és mennyei seregek követik Őt” (Jel 19:11,14).

A királyt szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri útján. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tündöklő alak látható, „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet, a tündöklés meghaladja az emberi képzeletet. „Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.” (Hab 3:3–4) Amint az „élő” felhő közelebb ér, minden szem meglátja az élet Fejedelmét. Szent fejét már nem csúfítja töviskorona, homlokán a dicsőség királyi koronája tündöklő. Arca fényesebb, mint a vakító déli nap. „És az ő öltözetén a csípő körül oda volt írva az ő neve: királyok Királya és uraknak Ura.” (Jel 19:16) – *Maranatha*, 288. o.

Ma kell minden tőlünk telhető megtennünk. Ma kell kitartó bizalommal rendelkezünk. Ma kell szeretnünk Istent teljes szívből, és embertársainkat, mint önmagunkat. Ma kell ellenállnunk az ellenség kísértéseinek, és ma kell Krisztus kegyelme által kivívnunk a győzelmet. Csak így tudjuk örködve várni Krisztus visszajövetelét. – *In Heavenly Places*, 355. o.

Május 14., kedd

Isten elküldte angyalát, hogy felindítsa egy gazdálkodó férfi szívét, aki nem hitt a Bibliában, hogy tanulmányozza a jövődöléseket. Az angyalok ismételen meglátogatták Isten kiválasztott emberét, hogy vezessék gondolatait, és megnyissák értelmét a jövődölések megértésére, melyek mindig homályban voltak Isten népe előtt. Az igazság láncola-

tának kiindulópontját megkapta, és láncszemről láncszemre kutatta. Ámulattal és csodálattal tekintett Isten Igéjére, amelyben az igazságnak tökéletes láncát fedezte fel. Az az Ige, amelyet ő nem tekintett ihletettnek, most szépségében és dicsőségében tárult fel előtte. Láttá, hogy a Szentírás egyik része megmagyarázza a másikat, és amikor egy szakasz homályos volt értelme előtt, a Szentírás másik részében megtalálta annak magyarázatát. A legnagyobb tisztelettel, csodálattal és áhítattal tekintett Isten Igéjére. – *A megváltás története*, 356. o.

A Bibliát, amely bár Istent nevezi meg szerzőjének, emberi kezek írták. Különböző könyveinek sokféle stílusában számos író számtalan jellemvonása tükröződik. A kinyilatkoztatott igazságok sora „Istentől ihletett” (2Tim 3:16), de emberi nyelven szólal meg. A végtelen Isten – Szentlelke által – fényt hintett szolgálai értelmébe és szívébe. Álmodat és látomásokat adott, szimbólumokat és képeket mutatott meg. Azok pedig, akiknek az igazságot kinyilatkoztatta, emberi szavakba öntötték e gondolatokat.

A Tízparancsolatot Isten maga mondta el, és saját kezével írta le. Ezeket az ígéket nem ember, hanem Isten fogalmazta meg. A Biblia emberi nyelven kifejezett, de Istentől származó igazságai az isteni és az emberi egybefonódását tükrözik. Ugyanilyen összefonódásról tanúskodik Krisztus természete is, aki Isten Fia és ember Fia is volt. A Bibliára is érvényes, ami Krisztusra, hogy „az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk” (Jn 1:14). – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 25. o.

Kérnünk kell Istent, nyissa meg értelmünket, hogy igazságait megérthessük. Ha megalázzuk előtte magunkat, a bőséggel kapott kegyelem által megtisztítjuk szívünket a hiábavalóságtól, büszkeségtől és önzéstől, ha őszintén vágyakozunk, és rendületlenül hiszünk, akkor az igazság Napjának sugarai a lelkünkbe világítanak, és elsötétült értelmünk megvilágosodik. Jézus a világba jött világosság, aki minden embert megvilágosít (vö.: Jn 1:4). Ő a világ világossága és meghagyta, hogy hozzá menjünk és tőle tanuljunk. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 183. o.

Május 15., szerda

A természetesen keresztül, előképek és jelképes szolgálatok útján, a pátriárkák és a próféták által szólt Isten e világhoz. Tanításait emberi

nyelven kellett közölnie az emberiséggel. A szövetség követének kellett megszólalnia. Az ő hangjának kellett felcsendülnie az ő templomában. Krisztusnak kellett eljönnie, hogy olyan ígéretet szóljon, amelyek világosak és jól érthetőek. Neki – az igazság szerzőjének – kellett elválasztania az igazságot az emberi kijelentések pelyvájától, ami hatástalanítja a tiszta üzenetet. Világosan meg kellett határoznia Isten kormányzatának elveit és a megváltás tervét. Az Ószövetség tanításait teljességükben kellett az emberek elé tárni. [...] Mert elérkezett az idő teljessége. – *Jézus élete*, 34. o.

„Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szent hely igazsága.” [Miller] követte azt a szabályt, hogy a Szentírás saját magát magyarázza, és megtudta, hogy a szimbolikus próféciaiban egy nap egy évet jelent (4Móz 14:34; Ezék 4:6). Látta, hogy a 2.300 profetikus nap, illetve szó szerinti év időszaka átlépi a zsidók korszakának határát, tehát nem vonatkozhat ennek a korszaknak a szent helyére. Miller elfogadta azt az általános nézetet, hogy a keresztény korszakban a föld a szent hely, ezért a szent hely Dániel 8:14. versében megjövendölt megtisztítása alatt azt értette, hogy a föld Krisztus második eljövetelekor tűz által megtisztul. Ha tehát a 2.300 nap kiindulási pontja megtalálható – gondolta –, akkor a második advent időpontját könnyen meg lehet állapítani. Ezzel feltárul a nagy beteljesülés ideje, amikor a jelen állapot „minden büszkesége és hatalma, pompája és hiába- valósága, gonoszsága és elnyomása véget ér”; amikor az átok „eltűnik a földről, a halál megsemmisül; Isten szolgálói, a próféták és a szentek, és akik félik az ő nevét, jutalmat kapnak. Azok pedig, akik pusztítják a földet, elpusztulnak.” – *A nagy küzdelem*, 324. o.

A hetven hét kezdete kétségtől Kr. e. 457-re, letelte pedig Kr. u. 34-re tehető. Ha a 2.300-ból kivonjuk a hetven hetet – a 490 napot –, marad 1810 nap. A 490 nap végétől számított 1810 napnak még be kell teljesednie. A 34-ben kezdődő 1810 év 1844-ig terjed. Dániel 8:14. versében említett 2.300 nap tehát 1844-ben ér véget. E nagy profetikus időszak lejártakor „kiderül a szent hely igazsága”, vagyis megtisztul a szent hely. Tehát pontosan megtudhatjuk a szent hely megtisztításának idejét, amelyről az emberek majdnem egyetemesen azt gondolták, hogy a második adventkor lesz.

Miller 1818-ban jutott el arra az ünnepélyes meggyőződésre, hogy huszonöt éven belül Krisztus megjelenik, hogy népét megváltsa. „Nem szükséges beszélnem arról az örömről – mondta –, amely a boldog kilátás reményében betöltötte a szívemet, sem pedig lelkenek arról a forró vágyáról, hogy részem legyen a megváltottak boldogságában... Ó, milyen világosan és dicsőségesen tárult fel nekem ez az igazság!” – *From Here to Forever*, 206. o.

Május 16., csütörtök

Ezsdrás könyvének 7. fejezetében található a perzsa uralkodó, Artaxerxész által Kr. e. 457-ben kiadott rendelet. A rendelet kidolgozásához, bővítéséhez három király hozzájárulására volt szükség, hogy elérje azt a tökéletességet, amit elvárt a 2.300 évet jelölő időszak kezdetére mutató prófécia. A rendelet Kr. e. 457-ben jelent meg végleges formában, akkor adták ki a „parancsot”, és a hetven hétre vonatkozó jövendölés beteljesedett.

„A Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás fejedelemig hét hét és hatvankét hét van”, azaz hatvankilenc hét vagy 483 év. Artaxerxész rendelete 457 őszén lépett érvénybe. Ettől az időponttól kezdődően a 483 év Kr. u. 27-ig terjed. Ekkor teljesedett be ez a prófécia. Krisztust a 27. év őszén keresztelte meg János, és a Szentlélek felkenté. Keresztsége után pedig „elméne Jézus Galileába, prédikálván az Isten országának evangéliomát, és mondván: Bétölt az idő.” (Mk 1:14–15) – *From Here to Forever*, 204–205. o.

Az egy hét – hét év – Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezésével a zsidók végleg elvetették az evangéliumot. A tanítványok, akiket az üldözés szétszórt, „elmentek, és hirdették az igét” (Csel 8:4). Nem sokkal ezután Saul, az üldöző megtért, és Pállá, a pogányok apostolává lett.

A Megváltó adventjéről szóló sok prófécia állandó várakozásban tartotta a hébereket. Sokan hittel haltak meg a szívükben, mivel nem valósultak meg életükben az ígéretek. Messziről látva beteljesülésüket hitték és vallották, hogy idegenek és vándorok a földön. Énok korától kezdve a pátriárkák és próféták által elismételt ígéretek tartották életben a Megváltó megjelenésének reménységét. – *Próféták és királyok*, 699. o.

Az egész mennyet foglalkoztatja a mi üdvösségünk. De bennünket érdekel-e saját üdvösségünk? Úzzunk el minden kételyt, bármit, ami árnyat vetne a lelkünkre. Tudjuk, hogy a világ tele van törvénytelen-séggel, de vajon csak ezekről kellene gondolkodnunk és beszélnünk? Csak a hibákat és a gonoszságot kellene itt-ott keresnünk? Talán kritizálnunk kellene a hittestvéreinket? Ó, inkább gondoljunk Isten jóságára! Beszéljünk az ő hatalmáról, énekeljünk a szeretetéről! Lelkünket bízzuk Istenre, a hű Teremtőre, és többé ne aggódjunk, ne gyötrődjunk! Az Úr segít felülkerekedni a földi életen, és számos jó dolgot tár elénk, ezekről gondolkodjunk és beszéljünk. Keressük Krisztus jelenlétét! Ő most a mennyei szenthely megtisztításán munkálkodik. Oda menjünk elé hit által! Ő mindent megtett, hogy megtisztulhassunk. Kútfőt nyitott a bűn és a tisztátalanság ellen. Kérjétek hittel Isten kegyelmét, és akkor nem fogtok hiába könyörögni! – *Review and Herald*, 1889. május 28.

Május 17., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek, 6. köt., 404–410. o.: „Előkészület az utolsó válságra” című fejezet.

8.

A SZENTÉLYBŐL SUGÁRZÓ FÉNY

Május 18., szombat délután

William Miller és társai azt hitték, hogy a Dániel 8:14 szenthelyének megtisztítása a föld tűzzel való megtisztítását jelenti, mielőtt a szentek lakhelyévé válna. Ez Krisztus eljövetelekor volt esedékes. Ezért a 2.300 nap – vagyis év – végén az Úr eljövetelét vártuk. A csalódás után azonban körültekintően, imával, komolyan elmélyedve tanulmányoztuk át a Szentírást. A bizonytalanság rövid szakasza után világosság támadt fel a sötétben. Elmúlt a kétség és a bizonytalanság.

Kiderült, hogy Dániel 8:14 jövendölése a föld megtisztulása helyett mennyei főpapunk záró munkájára mutatott, az elfedezés végére, népe felkészítésére, hogy megállhasson, mikor az Úr eljön. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 58. o.

Gondolj arra, hogy Jézus ott áll a szentélyben, de nincs egyedül, hanem mennyei angyalok tízezrei várják utasításait. És Ő megparancsolja, hogy menjenek és dolgozzanak a leggyengébb szentjeiért, azokért, akik benne bíznak. Kicsik és nagyok, gazdagok és szegények számára biztosítva van ez a segítség.

Gondolj arra a csodálatos tényre, hogy Krisztus szüntelen végzi ünnepélyes szolgálatát a mennyei szentélyben, és ha az ő igáját hordozod, ha az ő terhét viseled, akkor olyan munkára vállalkozol, amelyet Ő, az egyház feje végzett. – *The Faith I Live By*, 205. o.

A szentély és a vizsgálati ítélet témáját Isten népének tisztán kellene értenie. Mindenkinek szüksége van ismeretre nagy főpapunk pozíciójával és szolgálatával kapcsolatosan. Különbözően nem gyakorolhatjuk a hitünket, amely ebben a pillanatban életbevágóan fontos, és nem foglalkozhatunk el azt a helyet, amit az Úr kijelölt számunkra. Minden emberi lélek vagy megmentésre, vagy pusztulásra vár. Mindenkinek az ügye

a mennyei ítélőszék elé kerül. Mindenkinek szemtől szemben kell találkoznia a nagy bíróval.

Krisztus emberekért végzett szolgálatának középpontjában a mennyei szentély áll. Ez a szolgálat személyesen érint minden földi embert. Azért lett bemutatva, hogy megláthassuk a megváltási tervet, amely az idők végéig elvezet, és feltárja a feddhetetlenség és a bűn között dúló heves küzdelmet. Felettből fontos, hogy mindenki tanulmányozza ezt a témát, hogy meg tudjon válaszolni bárkinek, aki a reménysége felől érdeklődik. – *Lift Him Up*, 329., o.

Május 19., vasárnap

Mi is a szentély megtisztítása? Az Ótestamentum szerint ez a szertartás már a földi szentélyben is létezett. De vajon a mennyben is szükség van tisztítási ceremóniára? A Zsidókhöz írt levél 9. fejezetében határozottan be van mutatva mind a földi, mind pedig a mennyei szentély megtisztításának folyamata.

A megtisztítás mind az előképi szolgálatban, mind pedig a mennyben vért követelt: előbbi állatok véréért, utóbbi pedig Krisztus véréért.

A megtisztítás nem fizikai szennyeződések eltávolításából áll, hanem a bűntől való megtisztítás a célja, aminek vérrel kell megtörténnie. – *The Faith I Live By*, 206. o.

Krisztus volt az egész zsidó üdvrend alapja. A zsidó papság szolgálata szüntelenül Krisztus áldozatára és közbenjárására emlékeztet. Aki ma Krisztushoz jön, ne feledje, hogy az ő érdemei az a jó illat, mely a bűnbánók imájával elegyedik, és bűnbocsánatot, könyörületet és kegyelmet nyer. Állandó szükségünk van Krisztus közbenjárására. Napról napra, reggel és este az alázatos szívnek imát kell felajánlania, melyekre a kegyelem, béke és öröm feleletei érkeznek. „Óáltala vigyünk dicsőítő áldozatot mindenkor Isten elé, az ő nevéért vallást tevő ajkak dicséretét.” „A jó cselekedetekről és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” [...]

Igen. Krisztus lett az ima közvetítője ember és Isten között. Ő lett az áldás közvetítője is. Ő olvasztja össze az istenit az emberivel. Az embernek Isten munkatársának kell lennie lelkük megmentésében, majd komoly, kitartó, fáradhatatlan erőfeszítéseket kell tenniük a pusztulásra készek megmentéséért. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1078. o.

A bűnbeesés után Krisztus lett Ádám tanítómestere. Isten helyett munkálkodott az emberekért, megmentve az emberiséget az azonnali haláltól. A közbenjárói szolgálatot Ő vállalta magára. Ádám és Éva próbaidőt kapott, hogy visszatérhessen a hűséges élethez, és ez az isteni terv a leszármazottiakra is vonatkozott.

Isten Fiának engesztelő áldozata nélkül nem lett volna lehetőség arra, hogy az ember elnyerje az isteni áldásokat és az üdvösséget. Az Úr féltékenyen őrökdi törvényének becsülete fölött. A törvény áthágása félelmetes szakadékot okozott Isten és ember között. Feddhetetlen állapotában Ádám közvetlenül találkozhatott Teremtőjével, szabadon és örömmel beszélgetett vele. Bukása után azonban csak Krisztus és az angyalok révén tarthatta a kapcsolatot Istennel. – *Conflict and Courage*, 20. o.

Mivel Krisztus a világ összes vétkének büntetését elszenvedte, ezért Ő lett a közbenjáró Isten és az ember között, hogy visszavezesse Isten kegyelmébe a megtérő bűnöst azáltal, hogy kegyelmesen segít neki megtartani a Magasságos törvényét. Krisztus nem azért jött, hogy lerontsa a törvényt vagy a próféták szavait, hanem hogy az utolsó betűig betöltse. A golgotai áldozat igazolta, hogy Isten törvénye szent, igaz és jó; s nemcsak a bukott világ előtt, hanem a menny és az el nem bukott világok előtt is. Krisztus azért jött, hogy nagygyá és dicsőségessé tegye a törvényt. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 118. o.

Május 20., hétfő

Az engesztelés napján a főpap – miután átvette a gyülekezetért való áldozatot – bement a szentek szentjébe a vérrel, és ráhintette azt a törvény táblái felett lévő kegyelem trónjára. Így a törvény követelése, amely a bűnös életét követelte, elégtételt kapott. Azután a főpap közbenjárói jellegének megfelelően magára vette a bűnöket, és miután elhagyta a szentélyt, magával vitte Izrael bűnének terhét. A szent sátor ajtajánál kezét a kecskebak fejére tette, és megvallotta „felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit”, és rárakta azokat a bak fejére (3Móz 16:21). Amikor a kecskebakot, amely ezeket a bűnöket hordozta, elküldték, úgy tekintették, hogy magával vitte minden bűnüket, és a nép megszabadult azoktól. Így végezték

a szolgálatot a „mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” mintájára (Zsid 8:5). [...]

Így a szent sátor szolgálatában és később a templom szolgálatában Izrael népét minden egyes nap a Krisztus halálára és szolgálatára vonatkozó nagy igazságra tanította. Évente egyszer pedig gondolataikat a záró jelenetre: a Jézus és Sátán közti nagy küzdelemre, a világ-egyetemnek a bűntől és a bűnösöktől való végső megtisztítására irányította. – *Pátriárkák és próféták*, 355, 358. o.

A bűnök eltörlésének nagy napján élünk. Ezért folyton tanulmányoznunk kell azt a szent munkát, amelyet most Krisztus végez Isten népéért a mennyei szentélyben. Tanítsuk meg gyermekeinknek, mit jelentett az elfedezés mintaképül szolgáló napja az Ószövetségben, s azt is, hogy ez az Isten előtti mély megalázkodás és bűnvallomás rendkívüli időszak volt. Az elfedezés valódi napját is ennek kell jellemeznie. Mindazok, akik az igazságra tanítanak, és az igazságra adnak példát, határozott hangon szólaltatják meg harsonájukat... Az a felelősség hárul ránk, hogy elvezessük az embereket a világi szokásoktól egyre magasabbra és magasabbra, a lelki beállítottsághoz, az istenfélelemhez és az Úrért végzett komoly munkához. Kötelességed hirdetni a harmadik angyal üzenetét, hirdetni a világnak a figyelmeztetés utolsó kiáltását. Áldjon meg téged az Úr lelki látással! – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 520. o.

Most a külső pitvarban állva várakozunk, és szegezzük tekintetünket áldott reménységünkre, Urunk, Megváltónk, Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenésére. Nincs szükség áldozatok bemutatására, mivel a szentélyben a mi főpapunk szolgál. Közbenjárónkként és ügyvédünkként Krisztusnak nincs szüksége az ember érdemeire, sem emberi közbenjárásra. Egyedül Ő hordozza a bűnöket, Ő az egyedüli áldozat a bűnökért. Csak annak nevében kell imádkoznunk és megvallanunk bűneinket, aki örökre belépett a szentélybe. És üdvözíteni fogja azokat, akik hitel járulnak elé. Mindig él, hogy esedezzen értünk. – *Lift Him Up*, 319. o.

Május 21., kedd

Az ítéletkor az emberek meg fogják látni, hogy mivé válhattak volna Krisztus hatalma révén... Bár megismerték Isten elvárásait, nem akartak eleget tenni az Igében előírt felételeknek. [...]

A déli napfényhez hasonló tisztaságban látja meg majd minden ember, hogy mivé válhatott volna, ha ellenszegülés helyett Isten munkatársa lett volna. De már semmin sem változtathatnak. Ügyük örökre eldőlt. Együtt kell elveszniük a kísértővel, akinek az útját és a ténykedését követték.

Vakító villámlás csap le az elveszettekre. Tisztán láthatják meg a kegyesség titkát, amit életük során megvetettek és gyűlöltek. A bukott angyalok pedig, akik az embernél magasabb szintű intelligenciával voltak felruházva, rájönnek, hogy mit okoztak, amikor az embereket becsapták és hazugságokkal áltatták. Mindazoknak, akik egyesültek a csalóval, akik tanulmányozták az ő útját, és az ő álnokságait gyakorolták, immár el kell pusztulniuk a kísértővel együtt. Az Úr Jézus szájalommal tekint rájuk, és így szól: „Távozzatok tőlem!” – *The Upward Look*, 203. o.

Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy félrevezessék. Isten törvénye olyan szent, mint az Úr királyi széke, és Ő a törvénnyel fog megítélni minden embert. Nincs is más mérték, mellyel a jellemet le lehetne mérni. „Ha nem eszerint szólnak, nincs bennük világosság.” Mármost Isten Igéje szerint lesz-e eldöntve a kérdés, vagy az emberek ámtításának adjunk hitelt? Krisztus mondja: „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1099. o.

Isten senkit sem kényszerít, hogy szeresse és tisztelje törvényét. A megváltási terv révén leírhatatlan szeretetet mutatott be az emberiségnek. Bölcsességének kincseit ajándékozta nekünk, és a menny legdrágább ajándékát felkínálva próbált arra készíteni, hogy szeressük Őt, és éljünk összhangban akarataival. Ha ezt a szeretetet visszautasítjuk, és nem hívjuk meg Őt, hogy irányítsa az életünket, akkor tudatosan haladunk a megsemmisülés felé, végül pedig örök halálban lesz részünk. [...]

Amikor minden ember ügye Isten elé kerül, nem az a kérdés merül fel velük kapcsolatosan, hogy milyen meggyőződésekkel rendelkeztek, hanem ez: „Mit cselekedtek ők? Az Ige beöltői voltak-e? Önmaguknak éltek, vagy megtanulták a jóság és a szeretet cselekedeteit, és embertársaikat többre tartották önmaguknál, hogy így mások is áldásban részesülhessenek?”

Ha a jelentés arról számol be, hogy ilyen volt az életük, hogy szelídség, önmegtagadás és jóság jellemezte őket, akkor elnyerik Krisztus áldott jóváhagyását: „Jól vagyon, jó és hű szolgám”; „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ alapítása óta.” – *Counsels on Stewardship*, 127, 129. o.

Május 22., szerda

Van valaki, aki vágyik arra, és teljes mértékben képes megadni azt a segítséget, amire nehéz helyzetben szükségünk van. Meghív, hogy könyörögjünk segítségért, járuljunk teljes bizodalommal a kegyelem királyi széke elé, kérjünk, és megadatik nekünk. És ha Krisztus szavai bennünk maradnak, akkor Isten választottaiként megteremjük a töretlen hit gyümölcseit, értékelni fogjuk a szeretet által munkálkodó és a lelket minden szennytől megtisztító hitet. A „sok gyümölcs” annak bizonyítéka, hogy Krisztus szavai bennünk élnek, és lelkünkben munkálkodnak. – *The Signs of the Times*, 1896. február 20.

Aki birtokolja a szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító hitet, az megszentelődik testileg, lelkileg és értelmileg. Akkor beszélhetünk hatékony szolgálattételről, amikor Isten gyermeke mindent megtesz annak érdekében, hogy olyan eltökélten ragaszkodjon Isten Igéjéhez, hogy semmi sem tudja eltántorítani őt. Ragaszkodni fog az Igéhez, abból táplálkozik, és másokkal is megosztja az élet Igéjét.

Ha szüntelenül Jézusba vetjük bizodalunkat, akkor teljes lényünket hozzuk Isten elé áldozatul. Teljes egészében Krisztus feddhetetlenségétől és közbenjárásától válunk függővé, hiszen Ő a mi egyedüli reményiségünk. Nincs helye kételynek, bizalmatlanságnak, mivel hit által látjuk Jézust, akit Isten azért küldött el, hogy engesztelést szerezzen a világ bűneiért. Ünnepeles szövetséggel vállalta, hogy közbenjár mindazokért, akik általa járulnak Isten elé, hogy üdvösséget nyerjenek, ha hisznek. Abban a nagy előjogban van részünk, hogy teljes bizodalommal közeledhetünk a kegyelem trónusához, hogy irgalmat és kegyelmet nyerjünk, és segítséget találjunk a szükség idejére. – *153. levél*, 1897.

Krisztus nevében küldjük kéréseinket az Atya elé. Ő közbenjár értünk, Atyja pedig kitárja kegyelme tárházának ajtaját, hogy magunk-

hoz vehessük kincseit, és azokat megoszthassuk másokkal is. Krisztus mondja: „az én nevemben kértek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát tiérettetek; mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem” (Jn 16:26–27). Hivatkozzatok az én nevemre. Ez hatékonyságot kölcsönöz az imáitoknak, és akkor az Atya megadja nektek kegyelme gazdagságait. KérjeteK és higgyeteK, hogy a ti örömtöK teljes legyen.

Mekkora jóindulat! Micsoda előjogban részesülhetünk! Krisztus a kapocs Isten és ember között. Amikor Krisztus érdemei alapján megyünk az Úr elé, Ő papi palástját teríti ránk. Maga mellé emel, emberi karjával átölel, miközben isteni karjával a végtelen Atya trónusát ragadja meg. Érdemeit jóillatú tömjénezőként helyezi a kezünkbe, így bátorít könyörgésünkben. És ígéretet tesz, hogy meghallgatja és teljesíti kéréseinket. Krisztus az ima közvetítőjévé lett ember és Isten között, az Istentől az ember felé áradó áldások közvetítőjévé lett. Ő egyesítette az Istenséget az emberiséggel. – *In Heavenly Places*, 77. o.

Május 23., csütörtök

Emberként élve [Krisztus] a földön isteni mivoltára emberi testet öltött – olyan emberét, aki szenvedett, megkísértetett, és Sátán álnokságaival szembesült... Most pedig ott áll a mennyben Isten oldalán mint védőnk és pártfogónk. Ez a gondolat vigasztaljon mindig és adjon nekünk erőt. Ő szívesen gondol azokra, akik e világban kísértésekkel szembesülnek. Gondol ránk, és ismeri szükségleteinket. Amikor kísértések érnek, ezt mondjad: „Ő gondot visel rólam, közbenjár értem, szeret, és meghalt értem. Ezért teljesen neki adom át magam.”

Megszomorítjuk Krisztus szívét, ha önmagunk fölött sajnálkozunk, mintha meg tudnánk magunkat menteni. Ő, nem: inkább Istenre kellene bízunk lelkünk védelmét, hiszen Ő a hú Teremtő. Krisztus mindenkor él, hogy esedezzen a megpróbáltakért és megkísértettekért. Tárjátok ki szívetek ajtaját a feddhetetlenség Napjának ragyogó sugarai előtt, és ne engedjétek, hogy ajkatokat kétely vagy hitetlenség szavai hagyják el, és ne hintsétek a kétely magvait. Gazdag áldások várnak ránk, fogadjuk hittel azokat. Kérlek titeket, legyetek bátrak az Úrban! Mennyei erőt nyertünk, ezért beszéljünk bátran erről az erőről és a hitről. – *Reflecting Christ*, 109. o.

Isten mennyei templomának ajtaja kitárult, és küszöbén kiáradt az a dicsőség, amely elkészítettet minden gyülekezet számára, amely szereti Istent, és megtartja az ő parancsolatait. Tanulmányoznunk, elméledkednünk és imádkoznunk kell, hogy lelki szemeink betekintést nyerhessenek a mennyei templom belső terébe. Ott hallhatjuk a trón körül álló mennyei kórus dics- és hálaénekeit. Amikor Sion felkel, és ragyogó fényvel világít, a szentek gyülekezetében a dicsőítés és hála gyönyörű dallamai csendülnek fel. Maguk mögött hagyják a zúgolódást, a panaszkodást és a csalódások vagy nehézségek okozta elkeseredést. Amilyen mértékben alkalmazzuk a mennyei szemgyógyító írt, olyan mértékben szemlélhetjük a menny dicsőségét. A hit áttöri a sátáni sűrű homályt, és megláthatjuk pártfogónkat, amint saját érdemeinek tömjénfüstjét mutatja be az érdekünkben. – *That I May Know Him*, 273. o.

Ebben az életben csak ízlelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkel mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit is jelent. A megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról csak némi fogalmat alkothatunk. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Isten ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulkoznak ki a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak, és az okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy mi volt megváltásának ára. – *A nagy küzdelem*, 651. o.

Május 24., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 8. köt., 314–315. o.: „Nincs vesztegetni való időnk” című fejezet.

ISTEN URALMÁNAK ALAPJA

Május 25., szombat délután

A magban levő csíra az Isten által behelyezett törvényszerűséget követve növekszik. Fejlődése nem emberi képességektől függ. Ez érvényes Krisztus országára is. Ez az ország új teremtés. Fejlődésének elvei ellentétesek az evilági országokat szabályozó elvekkel. A földi hatalmak nyers erőszak útján győznek, és uralmuk fenntartásának eszköze a fegyver. Az új birodalom alapítója a béke Fejedelme. A Szentírás vadállatok képében mutatja be a földi hatalmakat. Krisztus pedig „Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). Kormányzati módszerében nincs nyers erőszak, nincs lelkiismereti kényszer. A zsidók azt gondolták, hogy Isten országa úgy jön létre, mint a világ országai. Az igaz életet kívülről ható intézkedésekkel akarták elérni. Módszereket és terveket dolgoztak ki hozzá. Krisztus pedig olyan elvet vés az emberi lélekbe, az igazság és igazságosság elvét, amellyel meghiúsítja a tévelygést és a bűnt. – *Krisztus példázatai*, 77. o.

Krisztus azonban nemcsak azért vállalta a szenvedést és a halált, hogy megváltsa az embert. Azért jött, hogy a „törvényt naggyá” tegye, és „dicsőségessé”. Nemcsak azért jött, hogy e föld lakói úgy tekintsék a törvényt, ahogy kell, hanem azért is, hogy az egész világegyetemnek megmutassa: Isten törvénye változhatatlan. Ha a törvényt el lehetett volna törölni, akkor Isten Fiának nem kellett volna élete feláldozásával engesztelést szereznie annak áthágásáért. Krisztus halála bizonyítja a törvény változhatatlanságát. A bűnös megváltásáért hozott áldozat, amelyre a végtelen szeretet készítette az Atyát és a Fiút, az egész világegyetem előtt tesz bizonyosságot, hogy Isten törvényének és kormányzásának alapja: az igazságosság és irgalom. – *A nagy küzdelem*, 503. o.

Sátán folytonosan megfeszített erővel és ezer álarccal azon dolgozik, hogy hamis színben tüntesse fel Isten jellemét és kormányzását. Alapos, jól szervezett tervekkel és csodálatos erővel igyekszik tévedésben tartani a világ lakóit. Isten, aki végtelen és mindentudó, kezdetől látja a véget, és a bűnt nagy horderejű és átfogó tervek szerint kezeli. Nemcsak el akarta fojtani a lázadást, hanem a lázadás jellegét is be akarta mutatni az egész világegyetemnek. Istennek az volt a szándéka, hogy megmutassa igazságosságát, irgalmasságát, valamint azt, hogy bölcsen és igazságosan kezeli a bűnt. [...]

A nagy küzdelem folyamán kibontakozó tények által Isten bemutatja kormányzatának elveit és szabályait, amelyeket Sátán és az általa becsapottak meghazudtoltak. Végül az egész világ el fogja ismerni Isten igazságosságát. – *Pátriárkák és próféták*, 78–79. o.

Május 26., vasárnap

Jelenések könyvében János ezt mondja: „Megnyílt a mennyben Isten temploma, és megláttatott az ő szövetségének ládája az ő templomában.” János látomásban látta, hogy Isten népe várja az Úr eljövetelét, és keresi az igazságot. Amint Isten megnyitotta templomát a népe előtt, a frigyládjában levő Isten törvénye fényességet árasztott. Akik befogadták ezt a világosságot, azokról mondja, hogy a harmadik angyal üzenetét hirdetik. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1152. o.

Éreztük, hogy az ima lelkülete rendkívül áthat bennünket, és mialatt imádkoztunk, kiáradt ránk Isten Szentlelke... Csakhamar eltűnt tudatomból minden földi dolog, és látomásban Isten dicsősége ölelt körül. Láttam, amint igen gyorsan angyal repült felém, és a földről Isten szent városába vitt fel. A városban templomot láttam, amelybe beléptem. [...]

A szentek szentjében láttam a frigyládát, amelynek oldalai és teteje tiszta aranyból volt. A frigyláda mindkét végén egy-egy dicső kerub állt, szárnyukat a láda fölé terjesztve... A frigszekrényben volt az arany mannás korsó, Áron kivirult vesszője és a kőtáblák, amelyek könyvhöz hasonlóan voltak összehajtvva. Jézus kinyitotta a táblákat, és láttam az Isten ujjaival írt Tízparancsolatot. Az egyik táblán négy, a másikon hat parancsolat volt. Az első kőtáblán a négy első parancsolat fényesebben ragyogott a többinél, de a negyedik, a szombatparancsolat volt a legfényesebb mind között, mert Isten a szombatot szent nevének dicső-

ségére választotta el. A szent szombat dicsőségesnek látszott, fényes gyűrű vette körül ezt a parancsolatot.

Láttam, hogy a szombat parancsolata nem volt a keresztre szegezve. Ha úgy lett volna, akkor a többi kilenccel sem lenne másként, ami azt jelentené, hogy a többi kilenc parancsolatot is éppúgy áthághatnánk, mint ahogy a negyediket, a szombatot megszegik. Láttam, hogy Isten sohasem törölte el vagy változtatta meg a szombat parancsát, mert Ő nem változik. Ellenben az egyház helyezte át a szombatot a hetedik napról a hét első napjára, mert az Írások szerint az egyház megváltoztatja az időket és a törvényt. – *Tapasztalatok és látomások*, 32. o.

A hetednap szombat nem burkolózik homályba. Ez Isten teremtői munkájának emlékünnepe. A mennyei eredetű emlékünnepe megtartása az engedelmesség jele. Isten saját ujjával írta a két kőtáblára az egész törvényt. [...]

Ne gyengüljön meg a hited! Szilárdan kell állnunk lobogónk alatt, mely nem más, mint Isten parancsolatai és a Jézus hite. Mindazok, akik kezdeti bizalmukban mindvégig erősen kitartanak, megtartják a hetednap szombatot, melynek a nap jelzi eljövételét. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 318. o.

Május 27., hétfő

Mikor az emberek megszegik Isten törvényét, és ellenkeznek a menny akaratával, akkor Sátán ujjong. Bebizonyosodott, jelentette ki Sátán, hogy nem lehet engedelmeskedni a törvénynek, és hogy a bűnt elkövető embereknek nem lehet megbocsátani. Mivel Sátánt lázadása után száműzték a mennyből, azért azt követelte, hogy az emberi nemzetséget is örökre zárják ki az Úr kegyéből. Isten nem lehet egyszerre igazságos és ugyanakkor irgalmas a bűnösökhöz – mondta.

Az emberek azonban – éppen, mint bűnösök – más helyzetben voltak, mint amilyen helyzetben Sátán. Lucifer a mennyben követte el a bűnt, Isten dicsőségének világosságában. Neki Isten úgy nyilvánította ki szeretetét, mint senki másnak a teremtett lények között. Sátán, bár ismerte Isten jellemét, és tudott jóságáról, mégis úgy választott, hogy saját önző és független akaratát követi. Választása végleges volt. Isten semmi többet nem tudott tenni megmentése érdekében. Sátán álokoskodó bölcselete azonban elámította az embereket, és elhomályosította

elméjüket. Nem ismerték meg az Atya szeretetének magasságát és mélységét; pedig csak Isten szeretetének ismeretében lett volna reményük az Úr jellemének a szemlélésével visszatérni hozzá.

Jézus által Isten irgalma nyilvánvalóvá lett az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény feltárja Isten jellemének jellegzetes tulajdonságait. A törvényből egy jótát és egy szikrányit sem lehet megváltoztatni annak érdekében, hogy az emberek eleget tudjanak annak tenni elesett állapotukban. Isten nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta magát Krisztusban az emberek megváltásáért. – *Jézus élete*, 761–762. o.

Amikor az ítélet összeült, a könyveket megnyitják, és minden embert a könyvben írottak alapján ítélnék meg, akkor a két kőtáblát, melyet addig a napig Isten elrejtett, úgy állítja majd a világ elé, mint az igaz élet, vagyis az igaz jellem mértékét. Akkor az emberek látni fogják, hogy üdvösségük előfeltétele az Isten tökéletes törvénye iránti engedelmesség. Akkor már senki sem talál mentséget bűnére. A törvény igazságos elvei alapján mondják ki az emberekre az élet vagy a halál ítéletét. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1109. o.

Isten törvénye, amely a mennyei templomban van, az eredeti szent törvény. A kőtáblákra írt és a Mózes öt könyvében feljegyzett rendelkezések pontosan ugyanazt örökítették meg. Akik ezt a fontos dolgot megértették, azok felismerték, hogy Isten törvénye szent és változhatatlan. Úgy értették meg, mint soha azelőtt, hogy milyen súlya van a Megváltó kijelentésének: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mt 5:18) Isten törvénye, amely kinyilatkoztatja akaratát, és visszatükrözi jellemét, örökre megmarad, „mint a felhőben lévő bizonyosság”. A törvény egyetlen parancsa sem vesztette hatályát; egy jótája vagy pontocskája sem változott meg. Ezt mondja a zsoltáríró: „Uram! Örökké megmarad a te Igéd a mennyben.” „Minden ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig.” (Zsolt 119:89; 111:7–8) – *A nagy küzdelem*, 434. o.

Május 28., kedd

Figyelmeztetlek benneteket, hogy ne vessétek be tekintélyeteket Isten parancsolatai ellen. A törvény igaz, amint azt az Úr a mennyei templom

számára leírta. Az ember lábbal taposhatja az idelenti másolatot, az Úr az eredetit ennek ellenére ott tartja az Isten szövetségszekerényében a mennyben; s a szekrény fedelén, közvetlenül a törvény fölött van a kegyelem trónja. Jézus ott áll a szövetség ládája előtt, hogy közbenjárjon az emberért. [...]

Semmit sem lehet eltörölni a két kőtáblára írottakból. A törvény becses feljegyzéseit a biznyságtétel ládájába helyezték, és még most is ott van biztonságban elrejtve az emberek előtt. Isten kijelölt időpontjában mégis elő fogja hozni e két kőtáblát, hogy biznyság legyen az egész világ számára, parancsolatainak semmibevevése és a hamis szombat bálványimádó tisztelése ellen. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1109. o.

„A szombatnak mint a teremtés emlékűnnepének az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért is illeti Istent imádat.” Azért, mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. „A szombat tehát Isten imádásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt a nagy igazságot ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napinak, hanem minden istentiszteletnek – a Teremtő és teremtményei közötti különbségben kell megkeresni. Ez a nagyszerű tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni.” Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig azért imádjuk Istent, mert Ő a Teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

A szombat rámutat tehát teremtőjére és megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent megalkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által békélünk meg Istennel. Izraelelől szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. [...]

Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, benne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére, mint

az ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél.
– *Jézus élete*, 288–289. o.

Május 29., szerda

A jó és a rossz közötti nagy küzdelem hevessége egészen az idők végéig fokozódik. Sátán minden korban kinyilvánította, hogy haragszik Krisztus egyházára. Isten pedig kegyelmével és Lelkének hatalmával megerősítette népét, hogy meg tudjon állni az ördög hatalmával szemben. Krisztus apostolai a Lélek különleges világosságát kapták, amikor hirdetniük kellett az evangéliumot a világnak, és le kellett írniuk a későbbi korok számára. Az egyház végső szabadulásának közeledtével azonban Sátán még nagyobb erővel dolgozik. Leszáll, és „nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van” (Jel 12:12). „A hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival” (2Thessz 2:9) fog dolgozni.

Ez a lángelme, aki egykor Isten angyalai között a leghatalmasabb volt, hatezer éven át teljes erejével csalt és pusztított. Sátán e küzdelmes korszakok alatt szerzett minden ügyességét, ravaszságát és tökélyre vitt kegyetlenségét latba veti Isten népe ellen a végső harcban. E vészterhes időkben Krisztus követőinek figyelmeztetniük kell a világot az Úr második adventjére; és egy olyan népet kell felkészítenünk, amely meg tud állni „szepelő nélkül és hiba nélkül” (2Pt 3:14) Krisztus előtt, amikor eljön. Ebben az időben legalább annyira szükség lesz Isten kegyelmének és hatalmának különleges megnyilatkozására, mint amennyire szükség volt az apostoli korban. – *A nagy küzdelem*, Bevezetés, IX. paragrafus.

Azért kell Istent imádnunk, mert Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletet és mélységesebb imádatot igényel, ott mindenütt Isten teremtői hatalmának bizonyítékára is hivatkozik. „A nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.” (Zsolt 96:5) „Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a szent. – Emeljétek föl a magasba szemeteket, és lássátok meg, ki teremté azokat.” (...) „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 100:3; 95:6)

A szent mennyei lények, akik Istent imádják, elmondják, miért illeti Őt hódolat: „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent.” (Jel 4:11) – *A nagy küzdelem*, 436. o.

Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat ünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele, ahhoz az Istenhez, „aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait.” Tehát az Isten imáadására és parancsolatai megtartására felszólító üzenet a negyedik parancsolat megtartására különös súllyal szólít fel. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

Május 30., csütörtök

Ezt az angyalt az ég közepén látja repülni kiáltván „hangos szóval: Ha valaki imádjá a fenevadat és annak képét és bélyegét felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetik haragjának poharába, és kínoztatik tőzzel és kénkövel a szent angyalok és a Bárány előtt... Itt van a szentek békeességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.”

Ez a nép építi fel az Isten parancsolatain ütött romlást. Tudják, hogy hamis nyugalomnappal helyettesítették a negyedik parancs szombatját, olyan nappal, melyet Isten szava nem szentesít. Súlyos ellenzések közepette bár, mégis hűségessé váltak Istenhez, s a harmadik angyal lobogója alatt foglaltak állást. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1152. o.

Ha mi a hármass angyali üzenet erejét és lelkét akarjuk, akkor a törvényt és az evangéliumot együtt kell feltárnunk, mert ez a kettő elválaszthatatlan. Ahogy az alvilági hatalom a hitetlenség gyermekeit arra sarkallja, hogy Isten törvénye érvénytelen, és hogy Krisztust, a mi igazságunkat lábbal tapossák; úgy egy másik hatalom befolyásolja a hűségesek szívét, hogy a törvényt magasra emeljék, és Krisztust mint a tökéletes Üdvözítőt felmagasztalják. Ha Isten gyermekeinek életét nem hatja át Isten ereje, akkor hamis tanok és vélemények ejtik foglyul gondolataikat. Krisztus és igazsága hiányozni fog tapasztalataikból, és hitük nélküli az éltető erőt.

Isten szolgálói mind a munkaterületeken, mind a gyülekezetekben Krisztus teljességét hirdessék, hogy a hallgatók értelmes hitre tegyenek szert. Az embereket tanítsák meg arra, hogy Krisztus az ő megmentőjük és igazságuk. [...]

Üzenetünk súlypontja nem Isten törvénye önmagában, hanem ezzel együtt a Jézusba vetett hit. Ösvényünket ma ragyogó fény világítja meg, amely Krisztusba vetett hitünket növeli. Minden fénysugarat magunkévá kell tennünk és aszerint élnünk. – *Az evangélium szolgálói*, 161–162. o.

Milyen hatással lesz az engedelmesekre és igazakra, amikor a világ semmibe veszi Isten törvényét? Magával sodorja-e őket a gonoszság erős áradata? Felbontja-e Isten népe a szövetséget akkor, amikor sokan a sötétség fejedelmének zászlaja alá gyűlnek? Nem! A Krisztussal járók közül senki nem bukik el. Isten követői engedelmesen meghajolnak a minden földi nagyságot meghaladó hatalom előtt. Isten parancsolatainak lábbal tiprása sokakat az igazság elhallgatásához és megvetéséhez vezet, de a hűségesek még nagyobb elszántsággal emelik magasba az Úr tanításait. – *Maranatha*, 28. o.

Május 31., péntek – További tanulmányozásra

Maranatha, 213. o.: „A maradék és az elpecsételés” című fejezet.

10.

A SPIRITIZMUS LELEPLEZÉSE

Június 1., szombat délután

A halottakkal való kapcsolatban, a velük való érintkezés lehetőségében való hitet mind a mai napig megtartották még az úgynevezett keresztény országokban is. A spiritizmus neve alatt széles körben elterjedt az olyan lényekkel való érintkezés gyakorlata, akikről állítják, hogy a meghaltak szellemei. A spiritiszták azok rokonszenvét nyerik el, akik elvesztették a szeretteiket. Lelki, szellemi lények néha megjelennek egyes embereknek elhalt barátaik alakjában, és olyan eseményekről számolnak be nekik, amelyek egykor kapcsolatban voltak velük földi életük folyamán, és olyan cselekedeteket hajtanak végre, amelyeket akkor is megtettek, amikor még éltek. Ezen az úton arra a hitre vezetik az embereket, hogy az ő elhunyt barátaik valójában angyalok, akik felettük lebegnek, és velük is érintkeznek. Azokat, akiket így az elhunytak szellemeinek feltételeznek, bizonyos bálványimádásban részesítenek, és azok szavainak nagyobb súlya van, mint Isten szavának. – *Pátriárkák és próféták*, 684. o.

Tagadhatatlan tény, hogy a halálkor megkapható halhatatlan boldogság reménye sok embert arra késztetett, hogy mellőzze a feltámadás bibliai tanítását. Ezt az irányzatot dr. Adam Clarke így észrevételezte: „Úgy tűnik, hogy a feltámadás tanának az őskeresztények sokkal nagyobb fontosságot tulajdonítottak, mint napjaink keresztényei. Ez hogy lehet? Az apostolok állandóan ismételték ezt a tant, és Isten gyermekeit ezzel szorgalomra, engedelmességre és jókedvre lelkesítették. De korunkbeli utódaik csak ritkán említik! Hirdették ezt az apostolok, és hitték az őskeresztények. Mi is ezt prédikáljuk, és így hiszik a hallgatóink is. [...]

Pedig amikor Jézus távozni készült tanítványai köréből, nem azt mondta nekik, hogy nemsokára ők fognak hozzá menni. „Elmegyek, hogy helyet készítek néktek – mondta. – És ha majd elmegyek, és helyet

készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:2–3) Pál pedig... az Úr eljövetelére hívja fel hittestvérei figyelmét, amikor majd a sír béklyói lehullanak, és azok, „akik meghaltak volt Krisztusban”, feltámadnak örök életre. – *A nagy küzdelem*, 547–548. o.

Krisztus magáénak vall mindenkit, aki hitt az ő nevében. A halandó testben lakó Lélek éltető ereje minden hívő lelket összeköt Jézus Krisztussal. A Jézusban hívők: szentek az ő szívének, mert életük el van rejtve Krisztussal Istenben. Az életadó parancsa így szól majd: „Serkenjete föl és énekeljete, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!” (Ésa 26:19)

Az életadó az első feltámadáskor elő fogja hívni megvásárolt tulajdonát. Addig a dicsőséges óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik, és az óriási sereg előjön az örök győzelemre, Isten drágakőként és biztonságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja őket a halottak közül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 271. o.

Június 2., vasárnap

A titokzatos kopogtatások, amelyekkel a legújabb kori spiritizmus megkezdődött, nem emberi csalás vagy ravaszság következményei voltak, hanem a gonosz angyalok közvetlen munkálkodásai, akik így vezették be egyik legeredményesebb lélekromboló csalásukat. Sokan esnek tőrbe, mivel azt hiszik, hogy csupán emberi ámítás a spiritizmus. Amikor azonban szembekerülnek azokkal a megnyilatkozásokkal, amelyeket csak természetfelettieknek tekinthetnek, akkor ezek a jelenségek megcsalják, és arra bírják őket, hogy úgy értelmezzék, mint „Istennek nagy erejét”.

Ezek az egyének figyelmen kívül hagyják a Szentírásnak a csodákra vonatkozó bizonyágtételét, amelyeket Sátán és ügynökei művelnek. Sátán segítségével tudták utánozni a fáraó varázslói Isten munkáját. János apostol az utolsó napokban megnyilatkozó csodatevő erő leírásakor kijelenti: „És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre az emberek láttára. És elhitei a föld lakosait a jelekkel, amelyek adatának néki...” (Jel 13:13–14) Itt nem csak csalásról van szó. Az embereket megtévesztik azokkal a csodákkal, amelyeknek cselek-

vésére Sátán ügynökeinek hatalmuk van, és nem azokkal, amelyeknek keresztülvitelét hamisan állítják. – *A megváltás története*, 394–395. o.

Így szól Ésaiás próféta: „Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövőmondóktól, akik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-e a nép? Az élőkért a holtaktól kell-e tudakozni? A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.” (Ésa 8:19–20) Ha az emberek elfogadták volna az igazságot, amelyet a Szentírás oly világosan eléjük tárt, hogy „a halottak semmit sem tudnak”, akkor felismernék a spiritizmus állításaiban és megnyilatkozásaiban Sátán hatalommal, jelekkel és hazug csodákkal való munkálkodását. – *A megváltás története*, 397. o.

Tisztában kell lenni a holtak állapotával; mert az ördögi lelkek majd gyakran megjelennek nekik szeretett barátaik és rokonaik alakjában, és bibliaellenes tanokat akarnak elhíttetni. Mindent megtesznek, hogy részvétet ébresszenek maguk iránt, és szavaik bizonyítására csodákat is tesznek. Isten népe legyen rá felkészülve, hogy ellenállhasson a Biblia igazságával ezeknek a lelkeknek: hogy a halottak semmit sem tudnak, és hogy azok, akik így megjelennek: ördögi lelkek.

Vizsgáljuk meg jól reménységünk alapját, mert mindig készen kell állnunk, hogy arról számot adjunk: a Szentírásból. Ezek a csalások mindig jobban és jobban elterjednek, nekünk szemtől szembe kell állni velük. Ha nem készülünk fel kellőképpen, akkor minket is megtévesztenek és legyőznek. Ám ha részünkről mindent megteszünk, hogy kellőképpen felkészüljünk az előttünk álló küzdelemre, akkor Isten is megteszi az ő részét, és az ő mindenható karja megvéd bennünket. Az Úr inkább elküldené a dicsőség összes angyalát, hogy bástyát vonjanak fel a hűséges lelkek körül, mintsem, hogy megengedje, hogy Sátán hazug csodáival félrevezesse őket. – *Tapasztalatok és látomások*, 262. o.

Június 3., hétfő

A Szentírásban nem találunk olyan kijelentést, hogy az igazak a jutalmukat, a gonoszok pedig a halálukkor kapják meg a büntetésüket. A pátriárkáktól és a prófétáktól nem maradt fenn ilyen kijelentés. Krisztus és az apostolai még csak nem is céloztak erre. A Biblia világosan tanítja, hogy a halottak nem mennek azonnal a mennybe. Azt olvassuk

róluk, hogy alszanak a feltámadásig (1Thessz 4:14; Jób 14:10–12). Azon a napon, amikor elszakad az ezüstkötél, és összetörik az aranypalack (Préd 12:8), az ember nem tervez többé. Akik alászállnak a sírba, csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a nap alatt történik (Jób 14:21). Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harsonák hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek... Amikor Isten előhívja mély álmukból e halottakat, ott veszik fel gondolatuk fonalát, ahol elejtették. Utoljára a halállal tusakodtak; utoljára arra gondoltak, hogy a sír fogságába esnek. Amikor előjönnek a sírból, első boldog gondolatuk e győzelmes kiáltásban fejeződik ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *A nagy küzdelem*, 549. o.

Jézus Krisztus egygé lett az emberiséggel, hogy az emberiség is egygé lehessen vele lélekben és az életében is. Megváltónkkal szövetséget kötve és engedelmeskedve Istennek elnyerjük Jézus életét. Krisztus így szól a bűnbánókhöz: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Krisztus a halált álomnak tekinti, és úgy beszél róla, mintha csekély jelentősége volna. Így szól: „Aki csak él, és hisz énbennem, nem hal meg örökre.” (Jn 11:26)

A hívő számára kevésbé fontos a halál, Krisztussal meghalni csak alvást jelent. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Jézust a halálból, feltámasztja majd a gyülekezetét is – mint az ő menyasszonyát –, és megdicsőíti Krisztussal minden fejedelemség és hatalmasság felett, s minden név fölött, nemcsak ebben a világban, hanem a mennyei udvarokban is. Az elhunyt szentek győzelme dicsőséges lesz a feltámadás hajnalán. – *Az én életem ma*, 295. o.

Azt a hangot, amely a keresztről ezt kiáltotta: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), a halottak is meghallották. Ez a hang átütötte a sírok falait, és megparancsolta az alvóknak, hogy keljenek fel. Így lesz majd, mikor Krisztus hangja felharsan az égből. Ez a hang behatol majd a sírokba, kinyitja a sírboltokat, és a Krisztusban meghaltak feltámadnak. Üdvözítőnk feltámadásakor csak néhány sír tárult fel. Második eljövetelekor azonban minden drága halottunk meghallja majd az ő hangját, és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre. – *Jézus élete*, 787. o.

Június 4., kedd

Amikor azután felbontották és elolvasták Pál levelét, amely a halottak tényleges állapotáról ad felvilágosítást, az egész gyülekezet örült és megvigasztalódott. Hiszen Pál levele kimutatta előttük, hogy Krisztus eljövetelekor az élők sem látják meg előbb Jézust, mint azok, akik már Jézusban elaludtak. Az alvók meghallják az arkangyal szózatát és az Úr riadóját, és akik Krisztusban meghaltak, feltámadnak, még mielőtt az élők halhatatlanságot nyernének. „Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.”

Alig tudjuk elképzelni azt az örömet és reménységet, amit ez a biztosíték a fiatal thesszalónikai gyülekezetnek nyújtott. Mindannyian hittek és értékelték Pálnak mint evangéliumi atyjuknak levelét, és szívük viszonzta nagy szeretetét. Igaz, hogy már előbb is beszélt nekik ezekről a dolgokról, azonban abban az időben egyes tanok megértése, amelyek teljesen újnak és rendkívülinek tűntek előttük, foglalták le őket. Nem csodálkozhatunk tehát, ha egyes pontok lényege nem vésődött be egész világosan emlékezetükbe. De mivel vágyakoztak az igazi világosság után, így Pálnak ez a levele újabb reménységet és erőt adott nekik, és egyúttal növelte is a Krisztusba vetett hitüket. Mélyebb szeretetre indította az iránt, aki halála által életet és halhatatlanságot szerzett az emberiségnek. – *Az apostolok története*, 258–259. o.

Meggyőző erővel fejtette ki az apostol a feltámadás felmérhetetlen igazságát. Így vázolta a jelentőségét: „Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitek is. Sőt, az Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta Krisztust, akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem támadnak, Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitek, még bűneitekben vagytok. Akik Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15:13–20) – *Az apostolok története*, 320. o.

„Azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak Jézus által övele együtt” – írta Pál. A levélnek ezt a részét sokan úgy magyarázzák, mintha Krisztus a halottakat magával hozná a mennyből. Pál ellenben úgy értette, hogy miként Krisztus is feltámadt halottaiból, az Úr az elaludt szenteket is előhívja sírjaikból, és magával viszi fel a mennybe. Mily csodálatos vigasz! Mily dicső reménység! És nem csupán a theszalonikai gyülekezet részére, hanem minden idők minden kereszténye számára. – *Az apostolok története*, 259. o.

Június 5., szerda

Az új kor spiritizmusának ugyanez az alapja, és ezért valójában nem más, mint a démonok imádásának új köntösbe öltöztetése, amelyet Isten régen elítélt és megtiltott. A Szentírás előre megmondta: „[...] az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén” (1Tim 4:1). Pál a Thessalonikabeliekhez írt második levelében Sátán különleges munkájára mutat rá a spiritizmusban, mint közvetlenül Krisztus második adventje előtti eseményre. Krisztus második eljöveteléről beszélve kijelenti, hogy ennek az erőnek „[...] eljövetele Sátán ereje által van a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival” (2Thessz 2:9).

Péter, amikor leírja mindazokat a veszedelmeket, amelyekkel az egyháznak szembe kell néznie az utolsó időben, azt mondja, hogy amint voltak hamis próféták, akik Izraelt bűnbe vitték, úgy lesznek majd hamis tanítók is: „[...] akik veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni...” (2Pt 2:1). Az apostol itt a spiritiszta tanítók jellegzetes tanításai közül az egyik legfontosabbat mutatja ki, hogy nem ismerik el Krisztust Isten Fiának... A spiritizmus azzal, hogy megtagadja Krisztust, megtagadja az Atyát is, és a Biblia ezt az Antikrisztus megnyilvánulásának jelenti ki. – *Pátriárkák és próféták*, 686. o.

Ránk is vonatkoznak a Péterhez intézett szavak: „Ímé, Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.” (Lk 22:31–32) Hála Istennek, Ő nem hagy magunkra. Aki „úgy szerette e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16), nem hagy magunkra az Isten és az ember ellenségével vívott csatában. „Adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapod-

jatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

Éljetek Krisztussal összeköttetésben, Ő majd szilárdan megtart titeket szent kezével, amely soha nem enged el. Ismerjétek meg és higgyétek el az Isten irántunk való szeretetét, akkor biztonságban lesztek, akkor éltek. Ez a szeretet olyan erő, amelyet Sátán semmiféle ámtása, semmilyen rohama nem tud bevenni. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz és bátorságos lesz.” (Péld 18:10) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 119. o.

Azok, akik ellenzik a spiritizmus tanításait, nemcsak embereket támadnak, hanem Sátánt és angyalait is. Harcba szállnak a fejedelemségek, hatalmasságok és a magasságban levő gonosz szellemek ellen. Sátán egy tapodtat sem enged, kivéve, ha a mennyei küldöttek hatalma visszaszorítja. Isten népének Jézushoz hasonlóan szembe kell szállnia vele e szavakkal: „Meg van írva!” Sátán most is idézni tudja a Szentírást, mint Jézus napjaiban, és megrontja tanításait, hogy támogassák csalátsait. De a Biblia egyszerű állításai hatalmas fegyvert szolgáltatnak minden küzdelemben. – *A megváltás története*, 397. o.

Június 6., csütörtök

Némely szegény lélek, akiket megbűvölt a spiritizmus tanítóinak ékes-szólása, és akik behódoltak hatásának, később rájöttek szörnyű jellegére, már elvetnék, és elmenekülnének tőle, de nem tudnak, mert Sátán a hatalmában tartja, és nem hajlandó szabadon bocsátani őket... Az egyetlen mód, amellyel a szegény lelkek legyőzhetik Sátánt, ha felismerik a különbséget a tiszta bibliai igazság és a kitalálások között. Mikor elismerik az igazság követelményeit, oda állnak, ahol segíteni lehet rajtuk.

Kérlelniük kell a mélyen vallásos életet élőket, akik hisznek Isten ígéreteiben, hogy könyörögjenek értük a hatalmas szabadítóhoz. Küzdelmük késhegyig menő lesz. Sátán utánpótlást küld az ezeket ellenőrző gonosz angyaloknak, de ha Isten szentjei mély alázattal böjtölnek és imádkoznak, könyörgésük diadalmaskodni fog. Jézus szent angyalokat fog megbízni, hogy álljanak ellen Sátánnak, és ők visszaverik az ördögöt, megtörik e nyomorultakon gyakorolt hatalmát. – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 343. o.

A múlt élményei meg fognak ismétlődni. Sátán babonái a jövőben más alakot öltenek magukra. Tévedéseket fognak terjeszteni kellemes és behízeltető módon. Sátán a világosság öltözékébe burkolt hamis elméleteket hirdet majd Isten népének. Így próbálja félrevezetni, ha lehet, magukat a választottakat is. A lehető legcsábítóbb ráhatásokat veti majd latba; megbűvöli az emberek értelmét. [...]

Tervének megvalósításához alkalmazni fogja az értelem más értelmek fölötti hatalmát. Az a legszomorúbb gondolat, hogy Sátán megtévesztő hatása alatt az emberek megtartják a kegyesség látszatát, de az Istennel való igazi összeköttetés nélkül. [...]

Ezt tanácsolom nektek: Vigyázzatok magatokra, mert Sátán a világosság angyalaként van jelen a keresztény munkások minden összejövételén. Gyülekezeteinkben is magának igyekszik megnyerni a tagokat. Felszólítottak, hogy figyelmeztessem Isten népét: „Ne tévelyegjétek, Isten nem hagy gúnyt űzni magából!” (Gal 6:7) – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 293–294. o.

Sátán nem hamisíthatja meg Krisztus adventjét. A Megváltó figyelmeztette népét a csalásra, és világosan megjövendölte, milyen lesz a második eljövetele... „Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad, és ellátszik egészen napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24:27) Ezt az eljövételt nem lehet utánozni. Erről mindenki tudni fog. Az egész világ látni fogja. [...]

Vajon Isten népe olyan szilárdan ragaszkodik az Igéhez, hogy érzelmei nem fogják megcsalni? Fog-e ragaszkodni a Bibliához – és csakis a Bibliához – ebben a válságban? Sátán mindent megtesz, amire lehetősége van, hogy az a nap készületlenül érje őket. Ügyeikből akadályt kovácsol számukra; földi kincsekből csapdát állít nekik; nehéz, kimerítő terheket helyez rájuk, hogy az élet gondjaival túlterhelt szívüket a megpróbáltatás napja tolvajként lepje meg. – *A nagy küzdelem*, 625. o.

Június 7., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a hegyibeszédről, 139–140. o.: „Bírálat helyett mutass jó példát!” című fejezet.

11.

FENYEGETŐ KONFLIKTUS

Június 8., szombat délután

„Mert én jobban szeretem parancsolataidat, mint az aranyat, mint a leg-tisztább aranyat.” (Zsolt 119:127)

E vészterhes napokban vajon kevésbé szenteljük oda magunkat Isten igazságának, és kevésbé ragaszkodjunk törvényéhez, mint a régi időkben? (...) Most van itt az ideje, hogy Krisztus választottai megmu-tassák az ő szolgálatára való odaszenteltségüket – az idő, amikor köve-tőinek a legszebb tanúságot kell tenniük, szilárdan megállva az elhatal-masodó gonoszág ellenében. [...]

Amikor Isten törvényét félreteszik, az a legnagyobb nyomorúságot eredményezi úgy a családoknak, mint a társadalomnak. Egyetlen remé-nyünk abban van, ha hűségesen ragaszkodunk Jahve előírásaihoz... Ez azt bizonyította a világ számára, hogy a rend és a kormányzat felbontá-sának legbiztosabb módja Isten törvényének félretevése. – *Isten fiai és leányai*, 54. o.

A mennyből való levettetése óta Sátánnak nem volt más öröme és állandó elfoglaltsága, mint Isten tervének megghiúsítása, amivel meg-akadályozhatja az emberek üdvösségre jutását. E munkát nagy siker-rel végezte és fogja végezni, míg Krisztus véget nem vet ténykedésé-nek. Megpróbálta rávenni az embereket, hogy tiporják el és vessék el Isten becsületét, ezért sokan az ő munkatársaivá lettek, és a lázadást választották. Ezek az emberek dicsekszenek a kételyeikkel, és másokat is rávesznek Jehova törvényének semmibevételére. Krisztus ellenségei köré soroltatnak, és befolyásukat nem a lelkek megmentésére, hanem rombolásra használják. Az Isten törvényét aláaknázó cselekedeteikkel Sátánnak segítenek, és azzal ámítják a bűnöst, hogy még akkor is üdvös-séget nyer, ha áthágja a törvényt. Sátánt szolgálják, ezért az ő szörnyű sorsában fognak osztozni. – *The Signs of the Times*, 1884. április 3.

A keresztény nem engedheti, hogy a környezete és a körülményei alakítsák a jellemét, hanem ezek fölél emelkedve isteni képmásra kell jellemet fejlesztenie. Tanúsítson hűséget mindenütt. Lelkiismeretesen tegyen eleget a kötelességeinek, használja ki az Istentől kapott lehetőségeket, és a legjobb képességei szerint tegye a tőle telhető legtöbbet. Szeme csak Isten dicsőségét szemlélje, így dolgozzon Krisztusért, akárhová is kerül az életben. Akaratunkat és szívünket át kell adnunk Istennek, és meg kell ismernünk Krisztust. Meg kell tagadnunk önmagunkat, fel kell vennünk a keresztet, és követnünk kell Jézust. Egyetlen ember sem juthat be a mennybe, csak akkor, ha a keskeny ösvényen járva hordja keresztjét. Sajnos sokan csak ékszerként viselik a keresztet, és nem viszik gyakorlati módon nap mint nap. [...]

Ha sikert akarunk elérni a munkában, fontos megismernünk Krisztust, mivel az ő megismerése nyújtja számunkra az igazságosság egészleges elveit, és nemes, önzetlen lelkületet ad, amilyen a Megváltónké, akit szolgálunk. Munkánkat hűség jellemezze, takarékoság, gondoskodás és alaposág, bárhol is vagyunk, akár a konyhában, akár a műhelyben, vagy ott, ahová helyezett bennünket az Úr az ő szőlőskertjében. – *Lift Him Up*, 245. o.

Június 9., vasárnap

A zsoltáros mondja: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket, és nem magunk.” „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt!” (Zsolt 100:3; 95:6) A szent lények, akik a mennyben Istent imádják, elmondják, hogy miért az Urat illeti az imádatuk: „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget és tiszteséget és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.” (Jel 4:11)

Jelenések könyve 14. fejezetében az embereket felszólítják, hogy a Teremtőt imádják. A jövendölés egy olyan embercsoportot mutat be, amelynek ki lett jelentve a hármasszöveg üzenet, és amely megtartja Isten parancsolatait. Az egyik parancsolat közvetlenül Istenre mint Teremtőre utal. Így hangzik a negyedik parancsolat: „De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja... Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.” (2Móz 20:10–11) Az Úr a szombatra vonatkozóan kije-

lenti: „legyen jegyül énköztem és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek” (Ezék 20:20). [...]

Míg azért kell imádnunk Istent, mert Ő a Teremtő, addig a szombat is az Úr emlékünnepe marad. – *Lift Him Up*, 51. o.

Csak két tábor létezik a földön. Akik Krisztus véráztatta lobogója alatt állnak, másfelől pedig, akik a lázadás fekete zászlaja alá álltak. Jelenések 12. fejezete írja le az engedelmesek és az engedetlenek közti súlyos küzdelmet.

A sátáni eszközök leírhatatlan borzalmak színpadává tették a földet. Magukat kereszténynek mondó hatalmak vívnek háborút, ontanak vért. Az Isten törvényének semmibe vétele meghozta biztos következményét.

A ma folyó harc nem csupán ember küzdelme ember ellen. Egyik oldalon az élet fejedelme áll az ember helyetteseként és kezeseként, a másik oldalon pedig a sötétség fejedelme áll a bukott angyalok élén. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 974. o.

A gonoszt hit által kell legyőzni. Aki erre a harcra vállalkozik, annak fel kell öltenie az isteni fegyverzetet. A hit pajzsa nyújt számára védelmet, hogy győzhessen. A seregek Urába vetett hiten és a parancsolatok iránti engedelmisségen kívül semmi sem lesz hasznára... Csak a hitben való élés teszi az embereket legyőzhetetlenné és képessé arra, hogy mindvégig sziklaszilárdan ellenálljanak a gonosznak. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 182. o.

Június 10., hétfő

„A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt, jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.” (Jn 16,2)

Világunkban mindenkinek választania kell, hogy a két zászló közül melyik alá sorakozik fel, kinek a vezetését fogadja el.

Két sereg sorakozik fel, és a köztük lévő különbség olyan jelentős lesz, hogy sokan meggyőződnek az igazságról, és Isten népe oldalára állnak. Az utolsó összecsapás előtt sokakat bebörtönöznek, sokaknak menekülniük kell, és sokan szenvednek mártíromságot Krisztusért, mert kiálltak az igazság védelme mellett.

A rendelettel, amely Isten törvényét megsértve a pápaság által felállított intézményt kényszeríti az emberekre, nemzetünk [az Egyesült Államok] teljesen elszakad majd a feddhetetlenségtől. – *Maranatha*, 199. o.

Minél közelebb kerülünk a végidő veszélyeihez, annál erősebbek és elszántabbak lesznek az ellenség kísértései. Sátán nagy hatalommal szállt alá, mert tudja, hogy kevés ideje van, ezért munkálkodik a „gonosz-ságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek”. Isten Igéje figyelmeztet bennünket, hogy a kísértő megpróbálja becsapni, ha lehetséges, még a választottakat is.

Rendkívüli események várnak a világra. Mindennek a vége elérkezett. Nemsokára a szorongattatás ideje következik Isten népe számára. Akkor majd kiadják a rendeletet, amely megtiltja az Úr szombatja megtartóinak, hogy bármit is eladhassanak vagy vásárolhassanak, és halálbüntetés fenyegetése mellett próbálják arra kényszeríteni őket, hogy a hét első napját tartsák meg. [...]

Ha megnyílna a szemünk, mint Elizeus szolgájának a szeme is Dótánban, láthatnánk körülöttünk a gonosz angyalokat, ahogy próbálnak legyőzni bennünket, és minden lehetőséget kihasználnak, hogy megkísértsenek; ugyanakkor láthatnánk a szent angyalokat is, ahogy fölöttünk őrködnek, körülvesznek fényességükkel és erejükkel, és visszaverik a gonosz angyalok támadásait. – *Historical Sketches*, 155–156. o.

A Sátánnal való küzdelem végső nagy összecsapásában azok, akik hűségesek Istenhez, minden földi ellátást nélkülözni fognak. Mivel nem hajlandók Isten törvényét áthágni, hogy engedelmessé váljanak a földi hatalmaknak, nem vehetnek és nem adhatnak. Végül halálra ítélik őket (lásd: Jel 13:11–17). Ám az ígéret így szól az engedelmeseknek: „A magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” (Ésa 33:16) Ez az ígéret teljesedik Isten gyermekeinek életében. Amikor a földön éhség pusztít, ők eledelt fognak kapni. „Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.” (Zsolt 37:19) – *Jézus élete*, 121. o.

Június 11., kedd

Az a próféciai képsor, amelyben ezek a szimbólumok találhatóak, Jelenések könyve 12. fejezetében kezdődik, mégpedig a sárkánnyal, aki el akarta pusztítani Krisztust a születésekor. Megtudjuk, hogy a sárkány nem más, mint Sátán (Jel 12:9). Ő indította Heródest, hogy irtassa ki a Megváltót. A keresztény korszak első századai során a Krisztus és népe ellen indított harcban Sátán fő ügyvivője a Római Birodalom volt. E birodalomban a pogány vallások uralkodtak. Így míg a sárkány elsősorban Sátánt személyesíti meg, másodlagos értelemben a pogány Róma szimbóluma. – *A nagy küzdelem*, 38. o.

Az első fenevad a római egyházat jelképezi, egy állami hatalommal felruházott egyházi közösséget, amely képes minden protestánst megbüntetni. A fenevad egy hasonló hatalommal felruházott másik egyházi közösséget jelképez. Ennek a képmásnak a kialakulása annak a fenevadnak a munkája, amelynek békés felemelkedése és szelíd hitvallásai olyan találóan ábrázolják az Amerikai Egyesült Államokat. Itt találhatjuk meg a pápaság képmását. Mikor országunk egyházai egyesülnek azokban a hitpontokban, amelyeket együttesen megtartanak, befolyásolják az államot, hogy kényszerítse rendeleteiknek megtartását, és támogassa nézeteiket, akkor a protestáns Amerika a római egyház-szervezet képére, képmására átalakul. Akkor az igaz egyházat üldözni fogják, mint Istennek régi népét. – *A megváltás története*, 381. o.

Isten Igéje figyelmeztet a közelgő veszélyre. Ha a protestáns világ nem figyel erre, akkor fogja megtudni, mi Róma valódi célja, amikor már túl késő kimenekülni hálójából. Róma csendben nő hatalommá. Tanításai éreztetik befolyásukat a törvényhozó termekben, az egyházakban és az emberi szívekben. Titokban már építi büszke és maszszív tornyait, amelyekben korábbi üldözéseit megismétli. Lopva és alig észrevehetően növeli erejét, hogy készenlétben legyen, amikor ütésre emelheti kezét. Előnyhöz akar jutni, és ez már sikerült is neki. Nem sokára látni és érezni fogjuk, mi Róma igazi szándéka. Megvetésnek és üldözésnek teszi ki magát az, aki hisz és engedelmeskedik Isten Igéjének. – *A nagy küzdelem*, 581. o.

Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaság, amelynek a protestánsok ma tisztelettel adóznak, ugyanaz, mint amely a reformá-

ció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról. Ugyanaz a fennhéjázó büszkeség és önteltség jellemzi, amellyel királyokon és fejedelmeken hatalmaskodott, igényt tartva az Istennek kijáró tekintélyre. Lelkülete ma sem kevésbé kemény és uralkodó, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit. [...]

A politikájához tartozik, hogy olyan jelleget ölt, amellyel a legjobban elérheti célját. – *A nagy küzdelem*, 571. o.

Június 12., szerda

Pál apostol figyelmeztette a gyülekezetet, hogy ne saját korában várja Krisztus eljövetelét. „Nem jön el az addig – mondta –, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere.” (2Thessz 2:3) A nagy hitehagyás, azaz „a bűn embere” hosszú uralkodása előtt nem várható Urunk adventje. A „bűn embere”, aki „a törvényszegés titkos bűne”, „a veszedelemnek fia” és „a törvénytaposó” néven is ismert, a pápaságot jelképezi, amelyről a próféta megjövendölte, hogy 1260 évig fenntartja uralmát. Ez az időszak 1798-ban ért véget. Krisztus nem jöhetett el ezt megelőzően. Pál figyelmeztetése egészen 1798-ig érvényes. Krisztus második eljövetelének hirdetése ezután vált esedékessé. – *A nagy küzdelem*, 356. o.

Komoly, a lelkek üdvösségét kereső munkásokra van szükség, mert Sátán hatalmas vezérként lépett a harcmezőre, hogy ebben az utolsó időben mindenféle módszert bevesse annak érdekében, hogy Isten világossága ne juthasson el népéhez. Saját soraiba hajtja az egész világot. Csak azon kevesek állhatnak ellene, akik hűségesek Isten rendeléseihez, de még ezek felett is igyekszik győzelmet aratni.

Kérdezzétek Istent magatok! Imádkozzatok isteni világosságért, hogy bizonyosságot nyerjete az igazság felől, hogy amikor a hatalmas csodatévő erő megjelenik, és az ellenség világosság angyalaként jön el, különbséget tudjatok tenni Isten valódi munkája és a sötétség erőinek utánzása között.

Az egész világot figyelmeztetni kell, és amikor a harmadik angyal üzenete hangos kiáltással halad előre, az emberek értelme teljesen fel lesz készítve az igazság mellett vagy ellen való döntéshozatalra. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 389. o.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az Úr eljövetele előtt az első századokéhoz hasonló vallási hanyatlás lesz. „Az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalma-zók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.” (2Tim 3:1–5)... Sátán „a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával” fog dolgozni. És mindazok, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre”, ki lesznek téve „a tévelygés erejé”-nek, „hogy higgyenek a hazugságnak” (2Thessz 2:9–11). Amikor a gonoszság erre a fokra jut, ugyanolyan következményei lesznek, mint amilyenek az első századokban voltak. – *A nagy küzdelem*, 444. o.

Június 13., csütörtök

Mialatt a föld történelmének végéhez közeledünk, különösen az utolsó időkre vonatkozó próféciákat kell tanulmányoznunk. Értsük meg az Újszövetség utolsó könyvének igazságait. Sátán sok lélek értelmét elvakította, hogy csak örültek, ha kifogást találhattak, hogy elkerülhessék a tanulmányozását. Ámde Krisztus szolgája, János által kijelentette az utolsó napok eseményeit, és ő mondja: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban, mert az idő közel van.” [...]

Az utolsó napok veszedelmei között élünk. Feladatunk, hogy figyelmeztessük az embereket arra a veszedelemre, amelyben élünk. Tárjuk fel a próféciák ünnepélyesen komoly jeleneteit. Ha népünk csak félig volna ébren, ha tudatában volna a Jelenésekben vázolt események közelségének, akkor gyülekezeteinkben reformációt láthatnánk, és sokan hinnének az üzenetben. Nincs veszteni való időnk, Isten felszólít, hogy őrkdjünk a lelkek felett, mint akik felelősséggel tartoznak értük... Beszéljen tehát Dániel, beszéljen a Jelenések könyve, mondják meg, hogy mi az igazság. Ám a tárgykör bármelyik pontját tárod is fel, magasztald Jézust, minden reménységünk középpontját, „Dávid gyökerét és ágát, a fényes Hajnalcsillagot”. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 116, 118. o.

Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a vallási hatalomnak úgy kell irányítania a polgári hatalmat, hogy saját céljai szolgálatába állítsa.

A „fenevad képe” a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a polgári hatalom segítségét igénylik. [...]

Habár az egyház és az állam egyesíti erejét, hogy „mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal” (Jel 13:16) kényszerrel elfogadtassa „a fenevad képét”, de Isten népe nem veszi magára e bélyeget. A pátmoszi próféta látja „azokat, akik diadalmaskodtak a fenevaden és az ő képén, és bélyegén, és az ő nevének számán... állni az üvegtenger mellett, akiknek kezében voltak az Isten hárfái”, és „éneklik Mózes és a Bárány énekét” (Jel 15:2–3). – *Maranatha*, 169. o.

Mindeddig sokan rémhírterjesztőknek tartották a harmadik angyali üzenet igazságainak hirdetőit. Jövendöléseiket – hogy az Egyesült Államokban úrrá lesz a vallási türelmetlenség; hogy az egyház és az állam egymással szövetségben üldözni fogja Isten parancsolatainak megtartóit – alaptalannak és képtelenségnek minősítették. Meggyőződéssel mondták, hogy ez az ország soha nem lesz más, mint ami eddig volt: a vallásszabadság védelmezője. De amikor mindenütt vita tárgya lesz a vasárnapünneplés kötelezésének kérdése, kiderül, hogy közeledik ez a kétségbevonat és el nem hitt esemény, és a harmadik üzenet még soha nem tapasztalható hatást vált ki. – *A nagy küzdelem*, 605. o.

Június 14., péntek – További tanulmányozásra

Maranatha, 177. o.: „Bölcsességre van szükségünk” című fejezet.

12.

A FÖLD TÖRTÉNELMÉNEK ZÁRÓ ESEMÉNYEI

Június 15., szombat délután

Az igazság kifinomulttá teszi az ízlést, és megszenteli az ítélőképességet. Fölemel és nemessé tesz, mígnem az ember egész lényé megtisztul, és tisztességes edénnyé válik a Szentlélek csendes, szüntelen munkálkodása révén, aki az igazság befogadóját méltóvá teszi a feddhetetlen és büntetlen angyalok társaságára.

Az igazság, ahogy Jézusban van, nem rideg, élettelen, és nem a külsőséges uralják. Az igazság Jézus jelenlétének bizonyítéka.

Üzenetet kell közölnünk a világgal. Ehhez azonban hordoznunk kell a keresztet. Az igazság akár kellemetlennek is tűnhet, mivel önmegtadást és önfeláldozást igényel. Mennyire fontos tehát, hogy az igazság hirdetőinek szavai és tettei – miközben hűséggel szólnak az igazságot – arról tanúskodjanak, hogy őket megérintette Krisztus szeretete. Az igazság minden esetben csodálatos, és akik élnek azt, ahogy az Jézusban van, azoknak meg kell tanulniuk úgy bemutatni az igazságot, hogy láthatóvá váljon annak szépsége. – *Our High Calling*, 34. o.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van. Ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek: Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14:1–3)

Régóta várjuk Üdvözítőnk eljövetelét. De azért az ígélet csöppet sem bizonytalanabb. Nemsokára megígért otthonunkban leszünk. Ott majd Jézus az Isten trónjától folyó vizek mellé vezet, és megmagyarázza a sötétnek tűnt gondviseléseket, melyeken átvezetett, hogy tökéletesítse a jellemünket. Ott teljes dicsőségükben meglátjuk a visszaállí-

tott Éden szépségeit. Az Üdvözítő lába elé tesszük koronánkat, melyet fejünkre helyezett, és aranyhárfainkba kapva megtöltjük a mennyet a trónon ülő dicséretével. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 254. o.

A világ megéri a pusztulásra. Isten csak rövid ideig viseli el a bűnösöket. Ki kell inniuk Isten haragjának tüzes borát, amit már nem elegyít könyörülettel. Akik Isten örököséivé s a halhatatlan örökségben Krisztus örökostársaivá kívánnak lenni, azok különlegesen lesznek. Igen, annyira különlegesen, hogy Isten rájuk teszi pecsétjét, mint akik az övéi, teljesen az övéi. Azt hiszitek, hogy Isten elfogad, megtisztel és elismer olyan népet, amely annyira elvegyül a világgal, hogy csak a nevük más? Olvassátok el újra Titusz 2:15-öt. Rövidesen kiderül, ki áll az Úr oldalán, és ki nem szégyelli Jézust. Akikben nincs meg az erkölcsi bátorság, hogy a hitetlenekkel ellentétes álláspontot foglalják el lelkiismeretesen, maguk mögött hagyják a világ divatjait, és nem követik Krisztus igénytelen, magát megtagadó életét, azok szégyellik Őt, és megvetik példáját. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 287. o.

Június 16., vasárnap

Akinek a szívében Krisztus szeretete él, betöltekezett szabadsággal, világossággal és örömmel. Az ilyen lélekben nincsenek megosztott gondolatok. Egész lénye Istenhez vágyik. Nem embereknel érdeklődik kötelessége felől, hanem Krisztushoz, minden bölcsesség forrásához fordul. Tanulmányozza Isten Igéjét, hogy megismerje azt a mércét, amit el kell érnie.

Találhatunk-e jobb vezetőt Jézusnál? Az igazi vallás alapja, hogy gondolatainkat, szavainkat és tetteinket a szent Isten vezérli. Aki az út, az igazság és az élet, hívja mindazokat, akik teljes szívvel, alázattal és komolyan keresik Őt: „Jöjj, kövess engem!” – mondja. Ő vezeti el gyermekeit a szentségre és a mennybe vezető keskeny ösvényre. Krisztus már kitaposta előttünk ezt az ösvényt, amikor végtelen nagy árat fizetett, hogy ne kelljen a sötétben botladoznunk. Mellettünk áll, és így szól: „Én vagyok az út.” Akik elhatározzák, hogy követik az Urat, azokat elvezeti a mennyország felé vezető útra, amely megnyílt az Úr megváltottai előtt. – *Reflecting Christ*, 114. o.

A zsoltáríró így szól: „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119:130) [...]

A Biblia a világ részére adott legtanulságosabb és legátfogóbb történelem. Szent oldalain a teremtés egyetlen hiteles beszámolóját olvashatjuk. Itt szemlélhetjük azt a hatalmat, „aki az eget kiterjeszté és a földet megalapította” (Ésa 51:13). Itt találhatjuk az emberiség olyan hitelt érdemlő történetét, amelyet nem ront meg emberi előítélet vagy büszkeség.

Isten Igéjében a legmélyebb gondolatokra méltó témaköröket találunk. Igazságai a legfennköltebb vágyakat keltik az emberi lélekben. Benne nyerhetünk lelki közösségre pátriárkákkal és prófétákkal, hallgathatjuk az Örökkévaló szavát, amint emberekhez szól. Itt szemlélhetjük, min elmélkedtek csodálattal az angyalok: Isten Fián, amint megalázta magát, hogy helyettesünk és kezesünk legyen, segítség nélkül megküzdjön a sötétség hatalmaival, és győzelmet szerezzen miértünk. – *A keresztény nevelés alapjai*, 84–85. o.

Nem elég azt hinnünk, hogy Jézus nem csaló, és hogy a Biblia valása nem ravaszul kigondolt mese. Van olyan ember is, aki ugyan elhiszi, hogy Jézus neve az egyetlen név, amely által üdvözülhet, de nem fogadja el Jézust hit által személyes Megváltójaként. Nem elég elfogadni az igazságot, mint elméletet. Nem elég hitvallást tenni Krisztusról, és nem elég, ha a nevünk a gyülekezet névsorában szerepel. „Aki az ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad, és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott.” „Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk.” (1Jn 3:24; 2:3) Ez a megtérés igazi bizonyítéka. Bármit valunk, nem ér semmit, ha nem teszünk Krisztusról igaz cselekedeteinkkel bizonyosságot. – *Krisztus példázatai*, 312. o.

Június 17., hétfő

Isten a szombatot nem egy új intézményként vezette be, mert a teremtés alkalmával megalapította. Meg kell emlékeznünk róla, és ünnepként kell megtartanunk, mint Isten teremtő munkájának emlékét. Mivel a szombat a menny és a föld Teremtőjeként mutat rá Istenre, ezért megkülönbözteti az igaz Istent a hamis istenektől. Mindazok, akik megtartják a hetedik napot, ezzel a cselekedetükkel azt fejezik ki, hogy ők Jahve

imádói. Így a szombat az Isten iránti hűségünk jele mindaddig, amíg emberek élnek a földön azért, hogy szolgálják Istenünket. A negyedik parancsolat az egyetlen a tíz közül, amelyben benne van a törvényadó neve és jogcíme. Ez az egyetlen parancsolat, amely megmutatja, kinek a tekintélye adta a törvényt. Magán viseli Isten pecsétjét, amelyet törvényére helyezett annak hitelessége és kötelező ereje bizonyítékaként. – *Pátriárkák és próféták*, 307. o.

Az írószerszámosság angyalnak jelt kell tennie azok homlokára, akik elkülönültek a bűntől és bűnösöktől. [...]

(Jel 7:2)... Isten népét nem látható jellel pecsételik el homlokukon. A jel az igazságban értelmileg és lelkileg való olyan mértékű megállapodottságot jelent, hogy nem lehet megingatni őket. Amint Isten népét elpecsételik, és felkészültek a rostálásra, a rostálás be is fog következni. Valójában már el is kezdődött. Isten büntetései már a földre értek, hogy figyelmeztessenek minket arra, mi következik. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1161. o.

Testvéreim! Kérlek, fáradozzatok egyedül Isten dicsőségével törődve. Támaszkodjatok az Úr erejére, kegyelmére, hatalmára. A Szentírás kutatásával és komoly imával igyekezzetek megérteni, majd hűségesen teljesíteni is kötelességeketek. Elengedhetetlen, hogy hűséget gyakoroljatok az apró dolgokban, hiszen ezzel tesztek szert megbízhatóságra a komolyabb felelősségeknél. A mindennapi élet apró eseményei észrevétlenül mennek el mellettünk, mégis ezek alakítják jellemünket. Az élet minden eseménye súlyosan esik latba a jóra vagy a rosszra. Gondolkodásunkat mindennapos próbával kell nevelnünk, hogy erőt nyerjen helyállni bármi nehéz helyzetben. A próba és veszély napján megerősítettnek kell lennünk, hogy szilárdan álljunk az igazság oldalán, minden ellenséges áramlattól mentesen.

Isten sokat szeretne tenni értetek, ha tudatában éltek rászorultságotoknak. Ő szeret benneteket. Mindig törekedjétek az Úr bölcsességének világánál járni, s az élet változó körülményei közepette se nyugodjatok meg, csak ha tudjátok, hogy akaratotok egyezik Alkotótok akaratával. A bele vetett hit által erőt nyerhettek, hogy ellenálljatok Sátán összes kísértésének, s így minden Istentől jött próbával egyre növekedjétek erkölcsi erőben. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 561. o.

Június 18., kedd

A sátáni tanácskozáson eldöntötték, hogy a földön eltörlik az Isten iránti hűség jelét. Az Antikrisztus, a bűn embere legfelsőbb földi hatalomként fölmagasztalta magát, általa azonban a Sátán munkálkodik nagy sikerrel, hogy lázadást szítson Isten törvénye és a teremtés emlékünnepe ellen. Vajon ez nem bűn és törvénytelenység? Az Úr, a menny és a föld Teremtője ellen lehetne ennél súlyosabb megvetést tanúsítani az általa megalapított, megszentelt és megáldott szombat semmibe vételénél, amit azért alkotott, hogy teremtői hatalmára emlékeztessen bennünket? Hogy is merészkednek az emberek változtatni azon a napon, amit Isten megszentelt? Miért veszi a bátorságot a keresztény világ, és fogadja el a pápaság hamis szombatját? Úgy tartották és becsülték meg a hamis szombatot, mintha isteni eredete lenne, pedig a hazugság atyjától származik, amit Sátán emberi ügynöke, a bűn embere vezetett be. Emberfeletti eszközökkel támogatták a hamis szombatot, hogy meggyalázzák Istent. Sátán földi hatalmának a jele, ami azt a célt szolgálja, hogy az emberek ennek a világnak az istenét imádják. – *The Signs of the Times*, 1894. március 12.

Mire ez a nyomorúságos idő eljön, addigra mindenki felől döntöttek már, véget ért a próbaidő, véget ért a megátalkodottak iránti kegyelem. Ott lesz már népén az élő Isten pecsétje. Ez a kis maradék nem tudja megvédeni magát a világ hatalmasai ellen vívott halálos küzdelemben Sátán seregei ellen, ezért Istent választják védelmüknek. A föld legtekintélyesebb hatóságai törvényt hoznak: üldözés és halálbüntetés terhe mellett a fenevadat kell imádni, az ő pecsétjét kell felvenni. [...]

A bátorság, a lelkerő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. Évek tapasztalata szükséges e mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számtalan kísértés között is tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. Érezték, hogy súlyos kötelesség vár rájuk. Azt is tudták, hogy bármelyik órában felszólítást kaphatnak, hogy tegyék le fegyverzetüket. S ha életük anélkül zárulna le, hogy feladatukat nem végezték el, az örök veszteségük lenne. Buzgón elfogadták a menny világosságát, akár az első tanítványok Jézustól.

Régen, amikor pusztákba és hegyekbe űzték az őskeresztényeket, amikor földalatti börtönökben haltak meg éhség, hideg, kínzások miatt, amikor a vértanúhalál látszott az egyetlen kiútnak szorongatott helyzetükből, még örvendeztek is, hogy Isten méltónak találta őket arra, hogy szenvedjenek az értük megfeszített Krisztusért. Ragyogó példájuk megnyugvás és bátorítás lesz Isten népének, akik majd olyan nyomorúságos időben élnek, amilyen még sohasem volt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 212–213. o.

Június 19., szerda

Mennybemenetele előtt Jézus küldetést hagyott tanítványaira: „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

A tanítványok tehát a legértékesebb feladatot kapták. Azon örökség végrehajtóivá kellett válniuk, amelyben Krisztus az örök élet kincsét hagyta a világra. Felismerték a rájuk bízott munka felelősségét. Tudták, hogy az éhező világnak szánt élet kenyerét tartják a kezükben, és széjjeljárva prédikálták az Igét. Krisztus szeretete szorongatta őket, így nem tehették meg, hogy ne osszák meg azokkal az élet kenyerét, akiknek szükségük volt rá. – *The Review and Herald*, 1902. január 7.

Az apostolok a Szentlélek ereje által beszéltek. Szavaikat nem lehetett elvitatni, mert hatalmas csodák erősítették meg azokat a Szentlélek kitöltése által. Az apostolok maguk is elámultak ezen eredményeken, a lelkek gyors és bőséges aratásán. [...]

Habár az apostolok érvei világosak és meggyőzőek voltak, egymaguk nem tudták volna elosztatni a zsidók előítéleteit, amelyek oly sok bizonyítéknak ellenálltak. De a Szentlélek a szívükbe ültette isteni ereje által azokat az érveket, amelyek olyanok voltak, mint a Mindenható éles nyilai. – *A megváltás története*, 245. o.

Olyan komolyan kellene imádkoznunk a Szentlélek kiárasztása érdekében, ahogy a tanítványok fohászkoztak pünkösöd napján. Abban az időben is szükség volt rá, és mi még inkább gyengének érezhetjük magunkat nélküle.

A jövő eseményeként tekintünk a Szentlélek gyülekezetekre való kitöltetésére, de kiváltsága az egyháznak, hogy már most is rendelkezzen vele. Keressétek Őt, imádkozzatok érte, higgyetek benne! Szükségünk van rá, és a menny csak arra vár, hogy mindnyájunknak adhasson Lelkéből!

A Szentlélekből csak annyit nyerünk, amekkora mértékben vágyunk rá és hiszünk benne, illetve amennyit hasznosítani tudunk a nekünk adott világosságból és ismeretekből.

Ahhoz nem vagyunk elég buzgók, hogy az Urat imáinkban ostromoljuk, és a Szentlélek ajándékát kérjük tőle. Azt szeretné a mennyei Atya, hogy szüntelenül könyörögjünk hozzá ezért. Ő azt akarja, hogy trónja elé vigyük a kéréseinket. – *Az utolsó napok eseményei*, 188. o.

Nem kellene aggódnunk a késői esőre vonatkozóan. Csupán annyit kell tennünk, hogy őrizzük tisztán edényünket, tartsuk nyitva azt a menny előtt, készüljünk a késői eső befogadására, és ne szűnjünk meg imádkozni: „Uram, küldd késői esődet az edényembe. A harmadik angyallal egyesülő világosság angyalának fénye ragyogjon rám. Kérlek, adj részt ebben a munkában, segíts, hogy én is hirdethessem az embereknek a jó hírt, és tégy engem Jézus Krisztus munkatársává.” Ha így imádkoztok Istenhez, akkor kijelenthetem, hogy kegyelme által fel fog készíteni benneteket. – *The Upward Look*, 283. o.

Június 20., csütörtök

Ezekhez szól Krisztus: „Miért álltok itt egész napon át hivalkodván?” és felszólítja őket: „Menjetek el ti is a szőlőbe” (Mt 20:6–7). Miért nem követi több keresztyén ezt a felhívást? Mert azzal mentegetőznek, hogy nincsenek hithirdetői tisztségre felavatva. Vajha meg tudnák érteni, hogy a prédikátori munkakörön kívül még milyen nagy munkát kell elvégezni, amelyet csak a megszentelt életű önkéntes tagok ezrei vállalhatnak és végezhetnek el.

Isten már régóta várja, hogy minden egyes tag a tehetségéhez képest munkálkodjék, hogy az egész gyülekezetet a szolgálat lelkülete hassa át. Ha Isten gyülekezetének tagjai teljesítenék küldetésüket az ínséget szenvedő bel- és külföldi területeken, és így elvégeznék evangéliumi megbízatásukat, akkor csakhamar az egész világ meghallaná az intő figyelmeztetést, és az Úr Jézus mielőbb visszajöhetne e földre – hata-

lommal és nagy dicsőséggel. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon bizonyságul minden népnek; és ekkor jó el a vég.” (Mt 24:14) – *Az apostolok története*, 110–111. o.

Amint a nap sugarai eljutnak a földkerekség legtávolabbi zugaiba is, úgy tervezi Isten eljuttatni az evangélium fényét minden földi lélekhez. Most, amikor az ellenség minden erejét megfeszítve próbálja uralma alá hajtani az emberek, férfiak és nők elméjét, még nagyobb lelkesedéssel kell dolgoznunk. Szorgalmasan és érdektelmentesen kell hirdetnünk az utolsó üzenetet a városokban, az utak és a sövények mentén. Az üzenetet el kell juttatnunk minden társadalmi réteghez. Munkánk során különböző nemzetiségű emberekkel fogunk találkozni. Egyetlen személyt sem hagyhatunk figyelmeztetés nélkül. Isten ajándékkul adta Jézust az egész világnak, nem csak a magas rangú embereknek, és nem csak egy nemzetnek. Egyetlen nemzetet sem zárt ki. Üdvözítő kegyelme az egész világot átöleli. Bárki ihat az élet vizéből. A világ hallani akarja a jelenvaló igazságot. – *In Heavenly Places*, 340. o.

Amint a harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad, nagy hatalom és dicsőség fogja kísérni hirdetését. Isten népének arca menyeyei világosságtól fog ragyogni.

Az Úr majd férfiakat és nőket, sőt, gyermekeket tesz alkalmassá munkájára, mint Sámuel. Hírnökeivé teszi őket. Aki sohasem szunnyad vagy alszik, az örködik minden munkása fölött, az választja ki munkaterületeiket. Az egész menny figyeli a harcot, melyet Isten szolgálai látszólag csüggesztő körülmények között vívnak, új hódításokat, új tisztéseket érnek el, amikor az Úr szolgálóiként megváltójuk zászlaja köré gyűlnek, előremennek, s a hit nemes harcát harcolják. Az összes menyeyei angyal Isten alázatos, hívó népe szolgálatára áll. Mikor ideleln az Úr munkásainak serege dicsőítő énekeket zeng, a menyeyei énekkar csatlakozik hálaadásukhoz, és Istennek és Fiának dicséretét zengik. – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 17. o.

Június 21., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai, 369. o.: „Mert méltók vagyunk, fehérben fogunk járni” című fejezet; *Maranatha*, 189. o.: „Világosság a zűrzavarban” című fejezet.

13.

ISTEN SZERETETÉNEK DIADALA

Június 22., szombat délután

Krisztus meggyőzte tanítványait arról, hogy elmegy, és helyet készít nekik az Atya házában. Azok, akik elfogadják Isten szavának tanításait, nem maradnak tudatlanságban a mennyei otthont illetően. Az apostol azt mondja nekünk: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknél.” (1Kor 2:9) Emberi nyelv nem tudja leírni az igazak jutalmát, csak azok tehetik, akik majd meglátják. Egyetlen romlott elme sem képes felfogni Isten dicsőségének titkát.

A Biblia az igazak örökségét hazának nevezi (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor vezeti nyáját az élő vizeknek forrására. Az életnek fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, levelei pedig a népek gyógyulására szolgálnak. Az örökké csörgedező patakok olyan tiszták lesznek, mint a kristály, partjaikon babérfák árnyékolják azokat az utakat, amelyeket az Úr készített a megváltottaknak. Kies síkságok és gyönyörű halmok közül kiemelkednek Isten hegyének magasztos ormai. Ezeknél a csendes hegyvonulatoknál és az élő vizek folyamainál él majd Isten népe, amely oly sokáig volt itt vándor és jövevény, ott majd otthonra fog lelteni. – *A megváltás története*, 430–431. o.

Tekintsünk kellő komolysággal a boldog jövőre. Engedjük, hogy a hit áttörjön a sötét felhőkön, és szemléljük azt, aki meghalt a világ bűneért, aki kitárta a menny kapuit mindazok előtt, akik befogadják Őt, és hisznek benne. Engedjük, hogy a rengeteg fájdalmat és szomorúságot okozó nyomorúságok tanulságos leckékké váljanak számunkra, és arra ösztönözzenek, hogy igyekezzünk „az Istennek a Krisztus Jézusban felülről való elhívása jutalmára”. Bátorítson a gondolat, hogy az Úr nemsokára visszatér. Bárcsak ez a reménység töltené be örömmel a szívünket.

Hazánk felé tartunk. Aki annyira szeretett, hogy kész volt meghalni értünk, egy várost készít számunkra. Az új Jeruzsálemben lelünk majd nyugalomra. Isten városában nem lesz többé szomorúság. Többé nem hallatszik ott jajkiáltás, sem szertefoszlott remények és elfojtott érzelmek okozta sírás. A szomorúság ruháit nemsokára menyegzői ruhára cseréljük. Nemsokára tanúi leszünk királyunk megkoronázásának. Akinek az élete Krisztus által el van rejtve Istenben, akik ezen a földön megharcolták a hit nemes harcát, azok Üdvözítőjük dicsőségétől fognak ragyogni Isten országában. – *The Faith I Live By*, 362. o.

A megfeszített üdvözítő érdemeibe vetett életerős hit átsegíti őket a nyomorúság és próba tüzes kemencéjén. A negyedik férfi velük lesz a kemence tüzes hőségében, ami így a tűz szagát sem hagyja ruháikon. Bátorítsuk a gyermekeket, hogy kutassák a Bibliát, s oly szilárd vallásos elvekre tegyenek szert, melyek el bírják viselni a veszedelmeket, amiken kétségkívül át kell esni az utolsó napokban a világ történelmének lezárása idején élőknek. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 212. o.

Június 23., vasárnap

Minél közelebb kerülünk a végidő veszélyeihez, annál erősebbek és elszántabbak lesznek az ellenség kísértései. Sátán nagy hatalommal szállt alá, mert tudja, hogy kevés ideje van, ezért munkálkodik „gonoszságnak minden csalárdóságával azok között, akik elvesznek” (2Thessz 2:10). [...]

Mindeneknek vége elérkezett. Nemsokára a szorongattatás ideje következik Isten népe számára. Akkor majd kiadják a rendeletet, amely megtiltja az Úr szombatja megtartóinak, hogy bármit is eladhassanak vagy vásárolhassanak, és halálbüntetés fenyegetése mellett próbálják arra kényszeríteni őket, hogy tartsák meg a hét első napját. [...]

A nagy nyomorúság idején Sátán lázadást szít a gonoszok lelkében, hogy kerítsék be Isten gyermekeit, és pusztítsák el őket. De a gonoszok nem tudják, hogy a mennyei könyvekben az igazak nevei mellé be van írva: „Megbocsátva.” – *In Heavenly Places*, 344. o.

Mindenki kapott próbaidőt, ami alatt felkészülhet az Úr napjára. Ha elhanyagolja a felkészülést, és nem figyel a kapott figyelmeztetésre, nem lesz mivel mentegezőznie. Jákob komoly és kitartó küzdelme az

angyallal példaként áll a keresztények előtt: Jákob győzött, mert kitartó és eltökélt volt.

Mindazok, akik úgy vágnak Isten áldására, mint Jákob, akik belekapaszkodnak az ígéretekbe, és ugyanolyan komolyak és kitartóak, mint ő volt, azok Jákobhoz hasonlóan fognak győzni. Azért mutatkozik olyan kevés igazi hit, és az igazság azért terheli oly kevésbé az emberek vállát, mert nagyon sok álkeresztény elhanyagolja a lelki dolgokat. Ők nem részesülhetnek áldásban, mivel nem hajlandók erőfeszítéseket tenni, nem mondanak le énjükről, és nem akarnak kitartóan könyörögni Istenhez. Csak az a hit fog kitartani a nyomorúság idején, amelyet most naponta gyakorolunk. Aki nem hajlandó már most komoly erőfeszítéseket téve gyakorolni hitét, nem lesz képes bizonyosságot tenni hitéről, és nem fog megállni a nyomorúság napján. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 315. o.

Az igazi hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának, vagy érezhetőek volnának. Küldjük fel hittelt imáinkat a mennyei szentek szentjébe; ragadjuk meg hittelt a megígért áldásokat, és tudjuk magunkénak... „Mindaz, amit imáitokban kértek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megadatik néktek.” Itt hitre, egyszerű hitre van szükség, mellyel elhisszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azokat... Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött annak órája, hogy élő hittelt törjük át a sötétséget, és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, melyek Isten szavában vannak, és csak azok tarthatnak arra igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek Istennek. – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

Június 24., hétfő

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit nem tudott elfojtani a fájdalom, sem megfakítani a megpróbáltatás. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket... Pál felhívta a figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunytak fel-

támadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy találkozzanak az Úrral. „És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annak-okaért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17-18) – *A nagy küzdelem*, 302. o.

Amikor Krisztus eljön a maga és az Atya dicsőségében, s vele mind a mennyei angyalok, amikor a menny seregei diadalkiáltásokkal kísérik Őt, s a legelragadóbb zene üti meg az emberek fülét, akkor mindenki teljes figyelmével az eseményeken csügg. [...]

A királyok, nemesek, hatalmasok és szegények s a pénz szerelmesei együtt zokognak majd nagy keservesen. Akik jólétük idején megvetették Krisztust és a nyomdokaiban járó szegényeket – akik nem szálltak volna le magas paripájukról, hogy meghajoljanak Krisztus előtt –, akik gyűlölték megvetett keresztjét, azok most mind arcra borulnak a föld porában. [...]

Akkor értik meg rémült keserűséggel, hogy tetteik gyümölcsét eszik, hogy azzal laknak jól, amit ők tervezték. Hisz eddig a mellüket verték, hogy ők a nagy okosok; hátat fordítottak a magasztos, örök jutalomnak; földi nyereség kedvéért félrelökték a menny hívásait. A világ csillogása elbűvölte őket, holott nagy, hirdetett okosságuk csupán bolonddá tette őket. Nagyra voltak világi gazdagságukkal, mintha földi előnyeik olyan értékesek lennének, hogy beajánlhatnák őket Isten kegyeibe, hogy biztosítsák nekik a mennyet. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 41. o.

Egy nyelv sem tudja kifejezni a jelenet dicsőségét. Mindig közelebb jött a fenségnek és felülmúlhatatlan dicsőségnek élő felhője, és mi világosan megláthattuk Jézus kedves személyét. Most nem viselt tövískoronát, hanem a dicsőség koronája ragyogott szent homlokán. Ruhájára és homlokára ez a név volt felírva: „Királyok Királya és uraknak Ura. (...) A föld rengett előtte, és eltávozott előle, mint az összehengerített papírtekercs, és minden hegy és sziget elmozdult helyéből. [...]

Azok, akik nemrég még Isten gyermekeit a földről ki akarták irtani, most szemtanúi voltak annak, hogy Isten dicsősége megnyugodott rajtuk. S halálos ijedtségükben hallhatták a szentek hangját, akik örömjongva kiáltották: „Íme, a mi Istenünk, akire mi vártunk, s aki megsegít minket!” – *A megváltás története*, 410–411. o.

Június 25., kedd

A föld elhagyott pusztasághoz hasonlított [a millennium alatt]. A földrengés által elpusztított falvak és városok pusztán és romokban heverték. A hegyek elmozdultak helyükről, és hatalmas üregek tátongtak. Repedezett sziklák heverték mindenfelé, amelyeket egyrészt a tenger vetett ki magából, másrészt a hegyekről szakadtak alá. Hatalmas fák gyökerestől kitépve heverték szerteszét. S ez a föld lesz ezer éven át Sátánnak és angyalainak lakhelye. Ide lesz kötözve, itt kell neki fel s alá vándorolnia, és látnia kell Isten törvénye elleni lázadása következményeit.

Egy évezreden át élvezheti az átok gyümölcsét, amelyet ő okozott. A földről többé nem távozhatsz el: ide van korlátozva, nehogy egyéb csillagok el nem bukott lakóit is megkísértse, és szerencsétlenségbe taszítsa. Rettenetesen szenved Sátán ez idő alatt. Bukása óta mindig fejlesztette gonosz vonásait. De most minden hatalmától és képességétől megfosztják, s alkalmatlan lesz szörnyű szerepe felett elmélkedni, amelyet bukása óta játszott. Egyben félelemmel és remegéssel tekint a jövőre, mikor elveszi méltó büntetését, nemcsak minden gonoszságáért, melyet ő tett, hanem minden bűnért, melynek elkövetésére uszította az embereket. – *Tapasztalatok és látomások*, 290. o.

A föld többi része nem tisztítatik meg az ezer év végéig, amikor a bűnös halottak feltámadnak, és a város köré gyülekeznek. Az istentelenek lábai sohasem szentségtelenítik meg az új földet. Tűz száll alá Istentől, amely úgy megemészti őket, hogy nem hagy belőlük sem ágat, sem gyökeret. Sátán a gyökér, gyermekei pedig az ágak. Ugyanaz a tűz, amely a bűnösöket megsemmisíti, tisztítja meg a földet. – *Tapasztalatok és látomások*, 51. o.

A haldokló Megváltó „elvégeztetett” kiáltásával megkondult Sátán felett a lélekharang. Az oly régóta folyó nagy küzdelem eldőlt, és most már biztos volt, hogy a bűn végleg megsemmisült. [...]

Az egész világegyetem látni fogja a bűn jellegét és következményeit. A bűn végleges megsemmisítése, ami kezdetben megfélemlítette az angyalokat, Istent pedig meggyalázta volna, most bizonyítja Isten szeretetét, és megalapozza dicsőségét a világegyetem lényei előtt, akik boldogan teljesítik akaratát, akiknek szívében van törvénye. Soha többé nem lesz gonoszság. Isten Igéje így hangzik: „Nem leszen két-

szer veszedelem.” (Náh 1:9) Isten törvényét, amelyet Sátán a szolgaság jármának bélyegzett, minden lény a szabadság törvényeként fogja tisztelni. A próbára tett és a próbából győztesként kikerült teremtettség soha többé nem lesz hűtlen azzal szemben, aki tökéletesen bemutatta mérhetetlen szeretetét és végtelen bölcsességét. – *A nagy küzdelem*, 503–504. o.

Június 26., szerda

Azután láttam a királyiszékeket, melyeket Jézus és szentjei foglaltak el. A szentek mint királyok és papok együtt uralkodtak Istennel. Jézus népének társaságában megítélte az istentelen halottakat, hozzámérte cselekedeteiket az alapszabályokhoz, Isten szavához, s elbírálta mindazt, amit elkövettek testben. Majd döntöttek, hogy cselekedete alapján milyen büntetést érdemel minden egyes gonosztevő, s ezt neve mellé írták a halál könyvébe. Sátánt és angyalait is megítélték Jézus és szentjei. Sátán büntetése sokkal nagyobb lesz, mint azoké, akiket elcsábított. Szenvedését nem lehet ezekével összehasonlítani. Sátán még akkor is élni és szenvedni fog, mikor ezek már rég megsemmisültek. – *Tapasztalatok és látomások*, 290. o.

Az ezer év végén Jézus, a dicsőség Királya villámláshoz hasonló ragyogás közepette a szent városból leszáll az Olajfák hegyére, ahonnan feltámadása után mennybe ment. Amikor lábai megérintik a hegyet, az kettéválik, és egy hatalmas terület alakul ki, amely immár kész fogadni a szent várost, ahol ott van Isten kertje, az Édenkert, mely elvétetett az ember bűnbeesése után. De most a várossal együtt száll alá még szebb és még dicsőségesebb ékességben, mint amikor felvitetett a földről. Isten városa leszáll, és elfoglalja a számára előkészített csodálatos helyet. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 83. o.

Isten az élet forrása. Azok, akik a bűn szolgálatát választják, elkülönülnek Istentől, és így elvágják magukat az élettől. Ezek „elidegenültek az isteni élettől” (Eféz 4:18). Az Úr azt mondja: „Minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált.” (Péld 8:36) Isten életet ad nekik egy időre, hogy kifejleszthessék jellemüket, és feltárhassák alapelveiket. Miután ezt elvégezték, megkapják saját választásuk gyümölcseit. A lázadó étellel Sátán és mindazok, akik vele egyesültek, úgy kívül helyezik magukat az

Istennel való harmóniából, egyetértésből, hogy Isten pusztá jelenléte emésztő tűz lesz számukra. Isten dicsősége annak ellenére, hogy Isten szeretet, megsemmisíti őket. – *Jézus élete*, 764. o.

Ahogy a szivárvány a napfény és az esőcseppek egyesüléséből jön létre, úgy jelképezi a trónt övező szivárvány is az irgalom és az igazság egybefonódását. Nem csak az igazságot kell fenntartani, különben a trón fölött ívelő ígéretetek szivárványának a dicsőségére árny vetülne, és az emberek csak a törvény büntetését látnák. Ha nem létezne igazság és büntetés, akkor nem létezne az isteni uralom stabilitása sem. Az üdvösség teljességét az ítélet és az irgalom összefonódása nyújtja. – *The Review and Herald*, 1892. december 13.

Június 27., csütörtök

Az ezer év végén Krisztus visszatér a földre megváltottak sokaságának és angyalseregek kíséretében. Félelmetes magasztossággal parancsolja meg, hogy támadjanak fel a holt gonoszok, és azok fölélednek hosszú álmukból. Micsoda félelmetes feltámadás lesz! Meglátják Isten Fiát teljes dicsőségében és ragyogó fenségében. Azonnal felismerik, hogy Ő a megfeszített, aki meghalt, hogy megváltsa az embert, de akit ők megvetettek és elutasítottak. Ezek az emberek a tenger fövényéhez hasonló, megszámlálhatatlan sokasághoz tartoznak. Az első feltámadáskor mindenki a halhatatlanság frissességét öltötte magára, a második feltámadásban részesültek azonban az átok jeleit viselik magukon. Olyan állapotban támadnak föl, amilyenek voltak, amikor sírba szálltak. Az özönvíz előtt élő nemzedékek a mai embernél kétszer magasabb, arányos testalkattal... Királyoktól, hadvezérektől, államférfiaktól és nemesektől kezdve egészen a legalávalóbb emberig ott állnak mind a pusztává lett földön. Amikor meglátják Jézust az ő dicsőségében, megrettennek, és próbálnak elrejtőzni félelmetes jelenléte elől. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 83. o.

A nagy összetűzés kezdetén az angyalok nem értették meg [a bűn súlyos voltát]. Ha Sátánnak és seregének akkor és ott az Úr megengedte volna, hogy learassák bűneik minden gyümölcsét, akkor elpusztultak volna, de nem lett volna nyilvánvaló a mennyei lények előtt, hogy ez volt a bűn elkerülhetetlen eredménye. Isten jóságáról kétség maradt volna

vissza a lelkükben gonosz magként, hogy megteremje a bűn és a keserű bánat halálos gyümölcsét.

Nem így lesz azonban, mikor a nagy harc véget ér. Miután a megváltás terve megvalósult, Isten kinyilatkoztatja jellemét minden értelemmel megáldott teremtményének. Isten törvényének előírásai tökéleteseknek, megváltoztathatatlanoknak mutatkoznak meg. Azután a bűn is nyilvánvalóvá tette természetét, és Sátán is a jellemét. A bűn kiirtása igazolni fogja Isten szeretetét, és visszaállítja az Úr tiszteletét a világmindenségben, melynek lakói örömmel teljesítik a menny akaratát, mert szívükbe van írva az Atya törvénye.

Így azután az angyalok ujjonghattak, mikor az Üdvözítő keresztre tekintettek, mert ámbár akkor még nem értettek meg mindent, most azonban megtudták, hogy a bűn és Sátán megsemmisítése biztosan örökre megtörtént; hogy a világmindenséget is örökké tartóan biztossá és félelemmentessé tette. Maga Krisztus teljesen ismerte a Golgotán elvégzett áldozat eredményeit. Mindezekre előretekintett, mikor a kereszten így kiáltott fel: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30) – *Jézus élete*, 764. o.

Nemsokára meg fogjuk látni Őt, akibe örök életünk reménységét vetettük. Jelenlétében semmiségnek fog tűnni minden földi megpróbáltatás és szenvedés. Tekintsetek az égre, és hitetek szüntelenül növekedni fog! Ez a hit vezéreljen azon a keskeny ösvényen, amely elvezet Isten városának kapuihoz, a megváltottak számára készített nagy és végtelen, dicsőséges jövendőhöz. – *The Faith I Live By*, 362. o.

Június 28., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai, 269. o.: „A hit védelmezői” című fejezet; *Isten fiai és leányai*, 357. o.: „Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel” című fejezet.

JEGYZET

JEGYZET
